

3  
70

# LACARA

L. XIX  
63  
NUARIE 1970



# reportaj de sapte zile



## COPERTA NOASTRĂ

Mariella Petrescu, tînăra actriță a Teatrului «Lucia Sturdza-Bulandra». Scena și ecranul și-o dispută deopotrivă.

Fotografie de A. MIHAILOPOL

Prezentarea artistică:  
Alexandru FRANCISC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Scintei 1. Sectorul 1. Căsuța poștală 4112. Of. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Scintei»

## țesătoriile «dacia» început bun pe '70!

Popas la «Dacia» — una dintre marile țesătorii și filaturi ale Capitalei. Sintem aici la mai puțin de o săptămînă de la luarea startului pe '70. Harnicul colectiv al întreprinderii își încheie activitatea pe anul precedent prin depășirea producției globale, cu mărfuri în valoare de 3 412 000 lei, ceea ce echivalează — așa cum ne explică specialiștii — cu 113 000 metri de țesături din bumbac, din care se pot confecționa nu mai puțin de 40 000 de rochii sau cam tot atîtea cămăși bărbătești. Să vedem însă cum se desfășoară activitatea acum, la începutul lui '70, an în care țesătoria «Dacia», una dintre importantele unități ale Combinatului textil de bumbac nr. 1 București, urmează să treacă la o producție de țesături sporită cu 6 000 000 mp față de anul trecut. Rezultatele obținute în primele zile ale anului — ne împărtășește tov. ing. Ehia Caracasian, directorul general al combinatului — sînt destul de bune. La filatura de fire de bumbac, în patru zile, de pildă, producția a fost depășită cu 0,9%, ceea ce reprezintă 1 800 kg de fire, a căror valoare se ridică la aproximativ 50 000 lei; alt

succes l-a obținut secția finisaj, unde, în același interval de timp, s-au prelucrat în plus 2 400 mp de țesături.

În vederea îndeplinirii cu succes a întregului plan pe 1970 trebuie luate, bineînțeles, o serie de măsuri importante. În acest scop, peste cîteva zile vor începe la «Dacia» dezbateri, în cadrul colectivelor secțiilor, ale cifrelor de plan pe 1970, adaptîndu-se întreaga activitate la condițiile anului în curs; în cadrul întreprinderii se va dezvolta filatura, se va monta (în trimestrul IV) o instalație foarte modernă de apretat țesăturile, cit și un agregat de mare productivitate pentru vopsirea țesăturilor din fire sintetice. Ceea ce va duce nu numai la mărirea producției, ci și la lărgirea gamei de țesături, desene noi etc. Este demn de menționat faptul că noile instalații, destul de mari ca dimensiune, sînt montate în același spațiu al fabricii, fără a se mai ridica noi construcții.

Cum produsele țesătoriei «Dacia» sînt apreciate și în alte țări (Belgia, R.F. a Germaniei, Franța, Iordania, Olanda, Sudan etc.), planul general de activitate pe anul în curs, ce urmează a fi definitivat în curînd, va cuprinde și măsuri legate de calitatea deosebită pe care trebuie s-o aibă țesăturile ce se fabrică aici, îndeosebi cele neșifonabile, satinat sau care nu-și pierd dimensiunile la ploaie ori spălare, pentru ca ele să fie cit mai competitive pe piețele străine.

F. URSEANU



## sezonul rece impune eforturi sporite în zootehnie

Sintem în plină iarnă. Mai mult ca oricînd, acum, în decursul

sezonului rece, unitățile agricole socialiste au datoria de a-și spori preocuparea pentru asigurarea unor condiții optime de adăpostire și furajare a animalelor, pentru menținerea la un nivel ridicat a producției de lapte. Necesitatea de a se realiza progrese mai rapide în zootehnie, — așa cum s-a arătat și la recenta Plenară din 10—13 decembrie 1969 — sporirea efectivului de animale și îmbunătățirea raselor impun

totodată profilarea unităților agricole pe creșterea bovinelor, porcinelor, păsărilor. Aceste sarcini presupun folosirea cu maximum de randament a construcțiilor zootehnice existente. Fundamentarea științifică a activității în zootehnie trebuie să cuprindă și calcule economice exacte cu privire la asigurarea furajelor pe tot timpul iernii, păstrării și manipulării acestor folosirea lor rațională.



## temeiul științific al noilor norme de muncă în agricultură

Indicațiile Plenarei C.C. al P.C.R. din decembrie 1969 sînt permanente în atenția organelor agricole, constituind baza unor măsuri corespunzătoare în vederea îmbunătățirii activității cooperativei de producție, creșterii productivității muncii, valorificării superioare a condițiilor existente în fiecare unitate agricolă.

În acest context se înscrie și elaborarea noilor norme de muncă în C.A.P. de către specialiștii Ministerului Agriculturii și Silviculturii în colaborare cu Uni-

nea Națională a Cooperativei Agricole de Producție. Esența, conținutul, modul de aplicare a noilor norme au făcut obiectul unei convorbiri cu tov. Nicolae Ionescu, secretar general în Ministerul Agriculturii și Silviculturii.

— Practica a demonstrat că multe norme de muncă folosite pînă acum în unitățile agricole cooperative nu mai exprimau în toate cazurile cantitatea de muncă reală ce trebuia realizată în unitatea de timp, — 10 ore de lucru — motiv pentru care, de obicei, erau depășite ușor, fără un efort deosebit. Consecința a fost efectuarea unui număr redus de ore muncă pe zi, rămînea în urmă a unor lucrări agricole care prezentau importanță vitală pentru soarta producției.

— Normele de muncă elaborate vor asigura buna folosire a potențialului uman existent în cooperativele agricole de producție?

— Evident, noile norme de muncă sînt puse de acord cu baza tehnico-materială îmbunătățită și cu creșterea experienței profesionale a operatorilor, re-

zultată în urma vastei acțiuni de propagandă tehnică agricolă desfășurată în ultimii ani. În același timp, noile norme țin seama de complexitatea tot mai mare a lucrărilor determinată de introducerea în producție a tehnologiilor avansate, ajutînd conducerea cooperativei în stabilirea unor tarife de plată stimulativă, în funcție de condițiile specifice existente. De exemplu, lucrările agricole sînt încadrate în categorii distincte, după gradul de complexitate, de la I la VI, aplicîndu-se în mod corespunzător coeficienți de echivalare diferențiali în funcție de complexitatea lucrării. Noile norme vor stimula participarea la muncă a operatorilor, inițiativa lor creatoare.

— Aceste norme au un caracter permanent, definitiv?

— Rămîne la latitudinea factorilor competenți, și anume grupele de normare din direcțiile agricole județene și a colectivităților de normare înființate în fiecare cooperativă agricolă de producție, de a păstra permanent caracterul actual al normelor. Este vorba, cu alte cuvinte, de a se pune de acord în continuare

normele de muncă cu condițiile create și necesitățile unității de producție. Dacă o normă anume nu este îndeplinită, consiliul de conducere din C.A.P. trebuie să înlăture cauzele care frânează realizarea acesteia, iar dacă o normă se realizează cu prea mare ușurință, colectivul de normare trebuie să stabilească o normă nouă care să corespundă condițiilor noi, create în cooperativă.

— Vă rog să precizați până la ce nivel se poate face reexaminarea Normelor de muncă.

— Până la nivelul impus de organizarea științifică a muncii: pe cooperativă, fermă sau brigadă. Apar desigur și lucrări noi, pentru care nu există normă stabilită pe plan republican. Colectivul de normare din C.A.P. are datoria de a stabili cu cât mai multă chibzuință, dar operativ, o normă provizorie bazată pe condițiile și experiența din unitate, care ulterior va fi definitivată după verificările făcute în producție, luând de bază cantitatea de muncă realizată în 10 ore de lucru.

— Noile norme includ cu prioritate elementul calitativ al muncii?

— Latura calitativă condiționează, evident, normele de muncă în toate sectoarele. Lu-

crările sînt recepționate, iar cele care se constată că nu întrunesc condițiile de calitate din vina executantului se refac pe contul celor vinovați.

— Pe ce cale vor ajunge noile norme în unitățile de producție?

— În primul rînd ele au fost tipărite în tiraj de masă și s-au luat măsuri ca în cel mai scurt timp să ajungă în fiecare cooperativă agricolă de producție. În fiecare C.A.P. se vor constitui colective de normare formate din 5-7 membri cooperatori, șefi de echipă, brigadieri și tehnicieni aleși de adunarea generală. Acest colectiv va lucra sub conducerea inginerului șef al cooperativei. Îmi exprim convingerea că ansamblul de măsuri luate va crea cadrul propice afirmării noului și stimulării muncii cooperativelor — element de bază al progresului continuu în acest sector principal al economiei noastre naționale. Traducerea în viață a măsurilor luate la indicația conducerii partidului va avea ca efect sporirea productivității muncii agricole, realizarea exemplară a obiectivelor stabilite, ridicarea eficienței întregii activități desfășurate în cooperativele agricole de producție.

Gh. STOICOVICI



Prof. Alexandru Rogoan, șeful catedrei de calculatoare, electronică și automată, și colaboratorul său, tehnicianul Constantin Nănași de la Facultatea de electronică a Institutului politehnic Timișoara, au finalizat recent o importantă temă de cercetare aplicativă. Este vorba de realizarea unei memorii cu ferită complet transistorizată pentru calculatoarele electronice numerice. Construită pe principiul selecției prin coincidențe, memoria are o capacitate de 256 de cuvinte cu cite 2.4 ranguri de adrese, la un ciclu de funcționare de 7 microsecunde. Supusă încercărilor de laborator, memoria cu ferită a dat rezultate bune, dovedindu-se utilă atât în producția curentă a unor calculatoare electronice realizate în țară cit și ca model pentru noi memorii modulare de capacitate mărită.

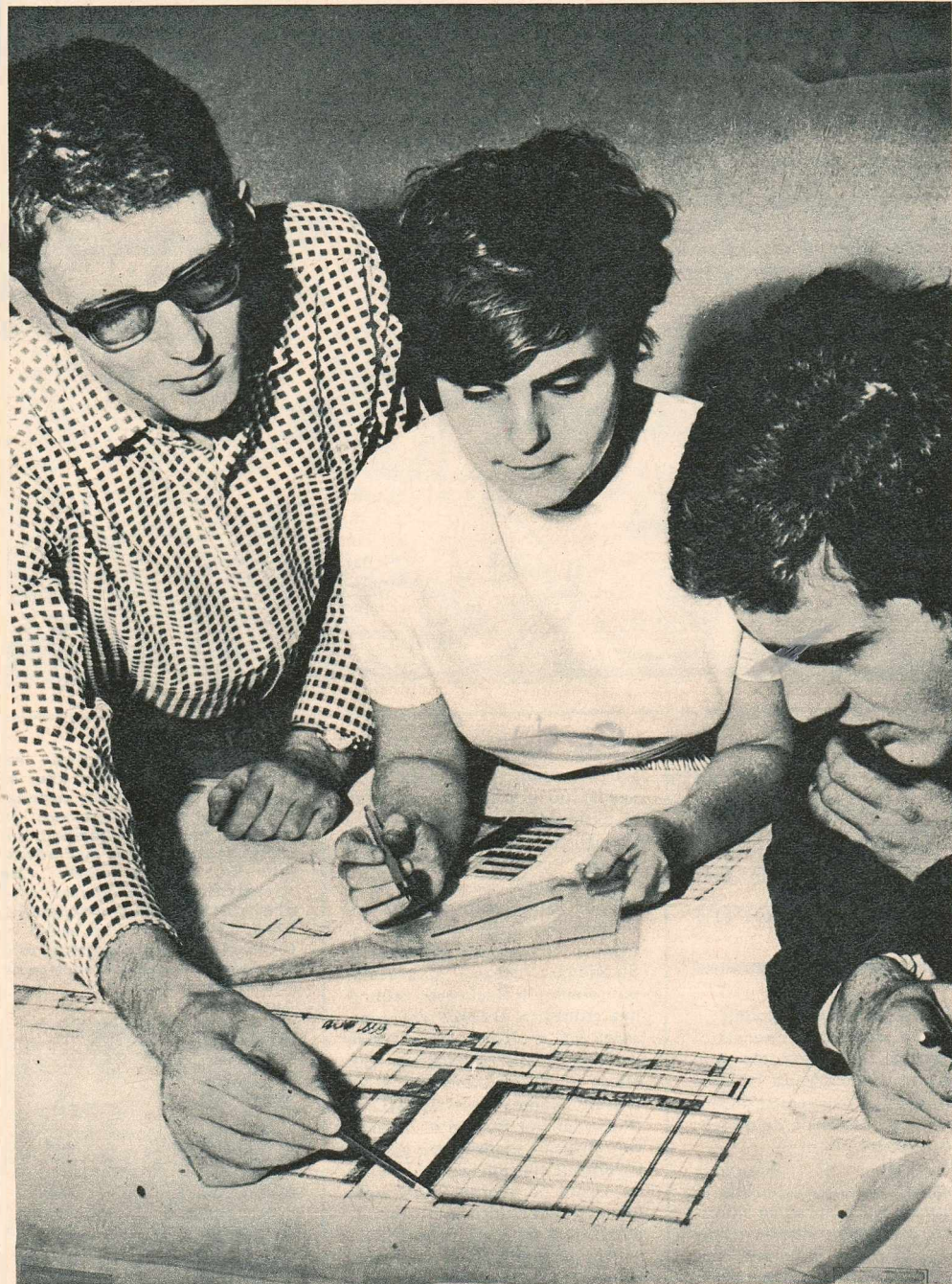
## sala pașilor pierduți

CUNOAȘTE Miliția municipiului Brașov numele unor braconieri care — în după-amiaza zilei de 20 decembrie 1969 — au fost la vinătoare de căprioare în împrejurimile orașului? Dar numărul de circulație al autoturismelor care au oprit cu prada la restaurantul «Pescăruș» din cartierul Noua? Dar funcția cea de toate zilele a acestor dușmani ai pădurii? Dar faptul că doi subofițeri din paza generală i-au observat pe braconieri? Dacă toate acestea sînt cunoscute, ce măsuri s-au luat? Ori este nevoie să amintim, public, că legea e lege pentru toți, chiar și în pădure?

CA-N CODRU, ca pe vremea traiului în peșteri! De unde or mai fi răsărind asemenea trogloditi? Un grup de țilhari l-au atacat pe micuțul colindător Petre Zongorean din Tîrnăveni, în timp ce se întorcea acasă de la rudele pe la care fusese cu uratul. Apărîndu-și puținul lui tain, copilul a strigat după ajutor, fiind auzit de tatăl său. Părintele a alergat de îndată la locul faptei, dar imediat ce a apărut, unul dintre bandiți — Gheorghe Fodor — l-a înjunghiat pe la spate.

UN COLIND într-adevăr cu cîntec ne-a fost semnalat în comuna Cotnari. Trei frați Sumanariu și prietenul lor Mihai Alexandru au plecat cu plugusorul. Printre alții, l-au vizitat și pe Ioan Fuior, tatăl unei familii cu 6 copii. Nemulțumiți că gazda le-a dat doar 8 lei, cei patru fii ai podgoriilor au lăsat buhaiul, punînd mîna pe cuțite, și l-au tăiat pe cel căruia abia îi urasera fericire și sănătate.

Sergiu ANDON



După o vacanță reconfortantă, studenții se pregătesc pentru apropiata sesiune de examene. Îndrumații de corpul profesoral, studenții Institutului de arhitectură «Ion Mincu» din Capitală elaborează proiectele unor construcții civile și industriale.

Începînd din acest an, în agricultura cooperatistă se vor introduce în locul zilei-muncă noi forme de retribuire. Experiența, «viața» cum se mai spune, a impus înlocuirea unui mod de repartitie a rezultatelor muncii, care nu mai corespunde nici varietății condițiilor de producție, nici nu cointereesează în suficientă măsură pe țărani în activitatea lor.

Tocmai pentru că există condiții variate în care are loc producția agricolă, sistemul de retribuire nu poate fi unic. În fond, imperativul necesității a împins la căutarea — și găsierea — unor forme care să intereseze pe țaran în mod direct și imediat la o muncă productivă în cooperativa agricolă de producție, unor forme care să asigure țărănimii cooperatiste o răsplată bine măsurată a eforturilor sale în raport cu rezultatele obținute.

Dacă un țaran se angajează ca muncitor agricol la o întreprindere agricolă de stat, el știe că, dacă realizează o anumită normă, la sfîrșitul săptămînii, chenzinei sau lunii va încasa o sumă determinată de bani. De ce nu s-ar proceda în mod asemănător și în cooperativă? În sensul ca fiecare membru al cooperativei să cunoască tariful fiecărei munci — în funcție de complexitatea ei — și să știe astfel nu numai cit a muncit, ci și cit are de primit în bani pentru munca prestată?

Iată unul din elementele fundamentale ale noului sistem de retribuire a muncii în agricultura cooperatistă: măsurarea cantității și calității muncii pe baza unor norme de muncă și evaluarea lor în bani pe bază de tarife.

Dar un lucru este măsurarea și evaluarea și alt lucru este plata. Cea mai perfectă măsurătoare nu are efect practic dacă nu este urmată și de plata corespunzătoare și la scadențe scurte, nu la sfîrșitul anului sau al campaniei agricole. Țăranul, ca orice om, are nevoie permanentă de bani pentru a-și procura cele necesare familiei, gospodăriei. Doar el nu poate trăi consumînd numai produsele proprii gospodăriei sau cele primite de la colectivă. Mai are nevoie de fel de fel de produse industriale — alimentare (zahăr, ulei etc.) și nealimentare (îmbrăcăminte, încălțăminte etc.). Să aștepte împărțeala după bilanș? Noul sistem de retribuire prevede ca plata muncii în cooperativă să se facă chenzinal sau lunar sub formă de avans de pînă la 80% din sumele prevăzute a fi plătite în bani, și pînă la 80% din produsele convenite, după recoltare și două predarea obligațiilor către stat, urmînd ca restul să se plătească la bilanș.

Prin urmare, noul sistem de retribuire prevede plata numai în bani, sau în bani și în natură, după cum vor hotărî adunările generale ale cooperativei. Aceeași cooperativă va putea plăti pentru anumite munci sume de bani sub formă de avans (chenzinal sau lunar) în sectorul zootehnic, în bani și în natură în sectorul producției vegetale. Chiar și în acest din urmă sector, de exemplu în legumicultură, s-ar putea ca pentru lucrările pînă la recoltare să se plătească în bani și în natură, iar pentru recoltare numai în bani. Totul este în funcție de cum e mai convenabil pentru a stimula interesul țărănilor în producerea, recoltarea și predarea rapidă a recoltei.

În definitiv, modul de plată nu este un scop în sine; el trebuie astfel stabilit încît să aibă maximum de efect pozitiv și pentru cel care plătește, și pentru cel care încasează, și pentru economia națională.



## expoziție eminescu la praga

În timpinarea celei de-a 120-a aniversării a nașterii lui Mihai Eminescu, Muzeul literaturii române, al cărui patron este marele nostru poet național, o organizat în Cehoslovacia, la Praga, o expoziție închinată vieții și operei celui ce a creat «Lucașfărul».

Expoziția M. Eminescu s-a organizat și deschis cu concursul Muzeului literaturii cehi.

Expoziția Eminescu este o expoziție documentară itinerantă, de intenție evocativă și informativă, menită să trezească interesul vizitatorului pentru cunoaș-

terea directă a creației eminesciene. Pe 25 de panouri sînt prezentate în succesiune cronologică cele mai însemnate momente biografice și creatoare eminesciene, o atenție deosebită fiind acordată începuturilor literare ale poetului, citorva dintre marile sale poeme, — *Împărat și prolețar*, *Călin* și, bineînțeles, *Lucașfărul* — precum și unor ipostaze sociale memorabile, ca directoratul de bibliotecă și revizoratul școlar de la Iași sau activitatea publicistică și redacțională de la ziarul *Timpul* din București. Susținerea decorativă a expoziției este asigurată în principal de o seamă de lucrări plastice inspirate din Eminescu.

După 31 ianuarie, expoziția va fi transportată și prezentată în Slovacia.

C. GROSU

## întărirea disciplinei contractuale

Adoptată de Marea Adunare Națională în decembrie 1969, legea contractelor economice conține o abordare principial nouă, menită să transforme contractul într-o pirghie puternică a aprovizionării, într-un mijloc de întărire a disciplinei de plan și a tuturor obligațiilor asumate de părțile contractuale.

Pentru a afla care sînt urmările acestei legi în cadrul unei întreprinderi, ne-am adresat tovarășului Leon Steinbach, directorul general al Combinatului de confecții și tricotate-București.

— În ce constă noutatea noii legi a contractelor?

— După cum se știe, în afara planurilor anuale, întreprinderile își bazează activitatea atît pe contractele pe care le încheie cu furnizorii cît și cu beneficiarii. Pînă acum, neîndeplinirea obligațiilor contractuale se judeca la comisia de arbitraj, care dădea adesea hotărîri... arbitrare, care nu totdeauna se rezolvau în mod principial, vechea lege lăsînd posibilitatea anulării lor. Legea care s-a votat de curînd impune nu numai respectarea contractelor, dar prevede îndeplinirea amănunțită a clauzelor, a condițiilor tehnice și a nivelului calitativ al produselor, pe care avem dreptul să le stabilim în cadrul contractului.

— Care vor fi urmările aplicării ei?

— Răspunderea materială a părților care semnează contractul va impune o disciplină mai severă în procesul de producție, deoarece întreprinderile vor trebui să producă exact ceea ce au contractat și nu ceea ce convine la un

moment dat procesului lor tehnologic. Această disciplină a muncii va atrage după sine îmbunătățirea calității muncii și implicit se va ajunge la o creștere a productivității. Pentru că, în orice întreprindere, dacă munca are un caracter ritmic și sînt asigurate stocurile tehnologice, contractele vor fi îndeplinite fără stagnări în procesul de producție. Trebuie să se termine cu așa-zisele cauze obiective care apar pe parcurs, să existe o mai mare principialitate în relațiile stabilite, să se înlăture cauzele care aduc prejudicii.

— În ce mod permite noua lege coordonarea planurilor anuale cu planul de perspectivă?

— Faptul că noi cunoaștem planurile anuale și chiar planul cincinal cu mult înainte, face posibilă încheierea contractelor pe termen lung, urmînd ca semestrial să stabilim caracteristicile modei și detaliile. E adevărat că prin contract nu se poate preciza de pe acum ce modele se vor purta, dar se poate ști ce cantitate e necesară pe o perioadă de timp. Sînt o serie întregă de confecții clasice care nu se vor schimba dintr-o dată (mantouri, paltoane, haine de protecție), și aceasta permite să se creeze stocuri.

Se pot încheia deci contracte de cadru; asta nu înseamnă că pe parcurs nu se pot face modificări la cererea beneficiarului, dacă sîntem sesizați din timp încît să putem schimba tehnologia. Sîntem pentru relații simple în cooperarea cu comerțul, dar pentru aceasta e nevoie ca furnizorii să-și respecte contractele nu numai cantitativ, ci și țînînd seama de calitate, culori, nuanțe. Noi primim cu multă satisfacție legea și vom face totul să ne încadrăm în normele ei. Vom obliga și vom fi neîngăduitori față de obligațiile furnizorilor, pentru că în același timp să ne putem onora contractele cu comerțul.

## centenarul fabricii de bere «grivița»

Cu toate că existența sa a fost cunoscută de cele mai vechi civilizații, fabricarea berei pe cale industrială datează numai din secolul trecut. În această perioadă se înscrie și înființarea în țara noastră a primei fabrici de bere. Un berar din Bavaria, Erhard Luther, atras de condițiile favorabile oferite de statul român capitalurilor străine, avea să construiască în 1869, cu puțin timp înainte lui D.N. Bragadiru, o fabricuță pe care a dezvoltat-o an de an, cu o parte din marile câștiguri realizate. Fabrica «Grivița», care nu și-a schimbat niciodată sediul din Șoseaua Orhideelor nr. 46, de lângă Gara Basarab, este cumpărată în 1905 de către frații Czeel și transformată peste alți cîțiva ani în societate anonimă pe acțiuni. Ulterior întreprinderea își dezvoltă o re-

tea proprie de depozite și restaurante, dintre care amintim renumitele localuri bucureștene «Picadili» și «Gambrinus».

În anii construcției socialiste, prin alocarea unor importante fonduri, prin aplicarea cu succes de către colectivul de aici a unor soluții tehnice avansate, au fost înregistrate rezultate meritorii în domeniul modernizării și dezvoltării fabricii. Astfel, au fost date în funcțiune noi secții, printre care cele de fierbere și frigorifice, s-au mărit spațiile de depozitare și s-au montat linii de imbuteliere cu o productivitate orară de 6 000 sticle. Întreprinderea dispune de un nou laborator de analize, înzestrat cu aparatură de precizie. Investițiile respective s-au concretizat în reducerea cu 50 de zile a timpului afectat reviziilor tehnice anuale, îndeplinirea ritmică a sarcinilor de plan, cel mai mic preț de cost față de toate fabricile similare, precum și obținerea în cursul anului trecut a unui beneficiu în valoare de aproape 8 milioane lei. Este semnificativ de arătat că în prezent producția anului 1938 se

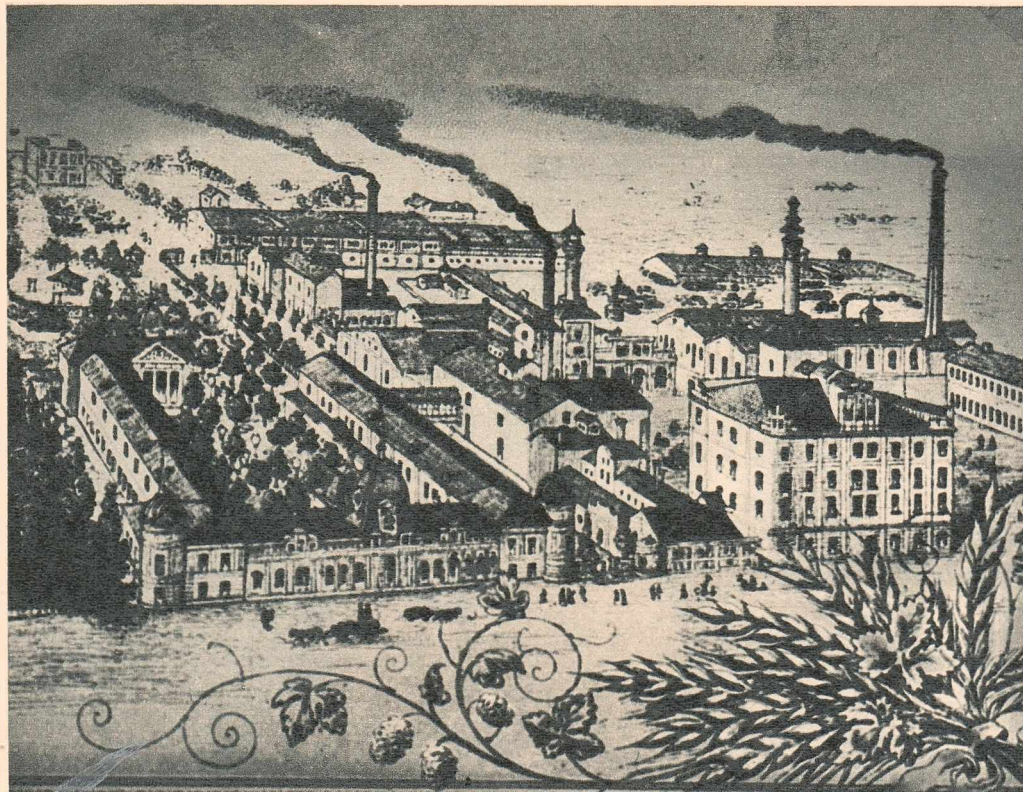
realizează în numai 2,6 luni, iar producția națională de bere «Grivița» deține cea mai mare parte.

Pentru 1970 este prevăzut construirea unei noi secții de imbuteliere, care va avea o capacitate orară de 24 000 sticle. Pînă în 1975 se vor termina im-portante lucrări de sistematizare și extindere care cuprind în a ceastă etapă mărirea spațiilor de fermentare, intrarea în funcțiune a unei centrale termice și crearea de noi ateliere mecanice. Clădirile vor fi de asemenea reamenajate, astfel încît să se încadreze armonios în peisajul arhitectural al viitoarei zone a podului Basarab. Pe porțile fabricii vor ieși suplimentar în cursul unui an peste 25 000 hectolitri de bere Porter, brună sau Casino.

Sperăm ca vechile și renumitele întreprinderi din acest sector al industriei alimentare, alături de noile fabrici create la Bacău, Constanța, Pitești și Craiova, să contribuie la satisfacerea promptă a cererilor populației, nu numai iarna, ci și... vara.

Gh. AGIU

Fabrica «Grivița» de acum 100 de ani.



## ediția 1970 a conferinței internaționale de motoare cu ardere internă

întreaga lume, care și-au anunțat pînă acum participarea, se va realiza un util schimb de opinii și extinderea colaborării dintre specialiștii noștri și cei de peste hotare.

— Pe lângă dezbaterile celor 140 de comunicări înscrise pe ordinea de zi, ne informează tovarășul prof. dr. docent George Bărănescu, rectorul Institutului politehnic din București, reuniunea științifică prevede reorganizarea mai multor mese rotunde la uzinele de specialitate din Sinaia și Brașov, precum și în orașele Constanța și Galați. În cadrul lor vor fi luate în discuție cele mai noi realizări ale științei și tehnicii contemporane privind aparatura de injecție, motoarele folosite în agricultură, în tracțiunea rutieră și navală, în industrie.

Prin problematică și amploare, prin ținuta lucrărilor, cea de-a doua Conferință internațională de motoare cu ardere internă se conturează ca manifestarea științifică de cel mai înalt nivel inițiată pînă acum în acest domeniu.

Adina CONSTANTINESCU

Conducerea Teatrului de revistă din Constanța a avut această originală idee: amenajarea unei case cu povești. În această încăpere, părinții soșiți la teatru își pot lăsa odraslele în timpul orelor de spectacol. Casa cu povești este prevăzută cu jocuri distractive, cărți, reviste etc., iar micii ei locatari sînt supravegheați toată vremea de cadre didactice de specialitate.



## anul '70 la «automatica»

Deși a trecut o perioadă desul de scurtă de la începerea noului an, la «Automatica» roadele au pornit a se arăta. Planul primei decade din luna ianuarie a fost realizat în întregime, totalizând o valoare de peste 6 700 000 lei. Datorită bunei organizării a muncii, la sfârșitul lunii va putea fi livrată, conform graficului de producție, o cantitate însemnată de echipamente auto-tractor, tablouri de încălzit și luminat vagoane, aparate de măsură, panouri pentru macarale etc. Un amănunt care vorbește despre specializare: valoarea unicatelor din această lună față de produsele de serie reprezintă peste 65 la sută.

După ce, în anul care a trecut, productivitatea muncii a atins un grad înalt, s-au luat și pentru acest an toate măsurile de continuare a ritmului. Dintre ele

consemnăm: mecanizarea operațiilor de șlefuire a chitului, organizarea liniei de fabricație a cadrelor tipizate pentru panouri, mecanizarea operațiilor de prelucrare a barelor groase, mecanizarea operațiilor de formare a conductorilor rigizi etc. În urma acestor măsuri, sporul de producție realizat la sfârșitul anului se estimează la o valoare de circa 29 milioane lei.

Nu lipsesc din planul de măsuri nici preocupările permanente de îmbunătățire a calității produselor. Beneficiarii anilor trecuți, — C.S.-Hunedoara, C.S.-Galați, uzinele «Republica» — obișnuiți cu nivelul superior al produselor, au, se vede, toate motivele să aștepte comenzile la aceeași calitate. Printre măsurile menite să întărească faima acestei întreprinderi industriale amintim: construirea unei instalații portabile pentru verificarea prin simulare a funcționării panourilor de serie, dotarea punctului C.T.C. cu stații pentru tensiuni și frecvențe variabile, construirea unui panou pentru simularea funcționării instalațiilor echipate cu aparatură electronică.

A. PETRE



## slalom pe uscat și alte necazuri de sezon



ce gindesc cei ce conduc telefericul, dar această gravă neglijență este cu totul intolerabilă.

Text și fotografii  
de Dan BÎRLĂDEANU

În pofida faptului că anul acesta iarna a fost mai puțin darnică cu iubitorii sportului de iarnă. Predealul a cunoscut în aceste zile o impresionantă afluență de public (foto 1). Numeroși iubitori ai sporturilor de iarnă au invadat literalmente pârțile de schi. Din păcate însă, socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din... Predeal. Despre aceste surprize neplăcute, care vin să rezeze entuziasmul și planurile turistului nostru, vă vorbesc și fotografiile alăturate.

Prima derută (foto 2): Complexul de deservire. Aici, pe lângă alte servicii, există un magazin cu profil bine definit: închirieri de obiecte trebuincioase celor ce încearcă să descifreze tainele alunecării pe zăpadă. Responsabilul — un tinerel foarte simpatic, de altfel — te întâmpină ridicând din umeri: «Am avut, dar e ora 9 și s-au terminat». Dacă ești puțin bănuitor și-i ceri condica de reclamații, constăți că nici aceasta nu există. Zimbitor, omul de după teiștea te sfătuiește să te adresezi întreprinderii din Brașov.

Drumul spre Clăbucet (foto 3) trece — din păcate — peste calea ferată. Cum majoritatea amatorilor de schi sînt tineri și cum calea ferată e cale ferată, ne întrebăm dacă organele în drept n-ar trebui să ia măsuri organizatorice pentru a îndrepta pașii tuturor cetățenilor cîteva metri mai la vale, unde pericolele sînt complet excluse...

Iată și garderoba (foto 4). Dar și aici locurile sînt limitate. În cazul cînd ai zăbovit puțin prea mult pe pîrtie, garderobierul te refuză, din lipsă de locuri. Ori pleci cu schiurile pe umăr, ori aștepti disciplinat ca cei din fotografie.

Spre cabana Clăbucet-plecare poți ajunge în circa 20 de minute cu telefericul (foto 5). Drumul este foarte plăcut. Din păcate nu toate scaunele funcționează cu curea de siguranță. Nu știu

## document arheologic descoperit la capidava



Săpăturile din incinta cetății de la Capidava — străvechea așezare getică și apoi romană de pe malul Dunării — au adus la lumina zilei un vas de ceramică care, potrivit unor recente căutări științifice, se datează către a doua jumătate a secolului al IX-lea și prima jumătate a secolului al X-lea.

Întregul umăr al vasului — un ulcior cu două torți, acum sparte, — este acoperit cu un ornament incizat de linii în valuri, închinându-se mai multe registre, fiecare registru cuprinzînd litere grecești, inițialele unor cuvinte de utilitate rituală în practicile liturgice creștine. Apoi, mai jos, întregul alfabet grecesc, scris însă invers, de la omega către alfa. La sfârșit este scris, cu caractere cursive, specifice întregii inscripții, numele Petre, aparținînd meșterului olar. Scris în această formă fonetică, antroponimul stîrnește un viu interes filologic și istoric.

Forma de nominativ Petre, firească în poziția pe care o ocupă în inscripție, este de rezonanță specifică limbii românești populare, și în vechime, și astăzi. Totul ne îndeamnă să credem că ne aflăm în fața unei foarte vechi dovezi de limbă românească. Și admitînd că cel ce a modelat vasul și l-a incizat era român, rămîne să subliniem alte cîteva

aspecte istorice. Acest document este dovada că strămoșii noștri de aici, înainte de a-și însuși scrierea chirilică, au întrebuințat alfabetul grecesc și s-au aflat sub influența culturii bizantine.

Influența culturală iradiind din acest mare centru al Imperiului de răsărit — Bizanțul — s-a resimțit din plin la români, înainte de a se înrădăcina scrierea chirilică și de a se face influență cultura sud-slavă — în special pe tărîm religios.

Inscripția deschide tocmai de aceea noi orizonturi în istoria țării noastre. Ea constituie cea mai veche dovadă de limbă română; aruncă o lumină nouă asupra trecutului nostru cultural, în special pentru epoca pe care și-a pus pecetea semnată cu numele său meșterul olar Petre de la Capidava.

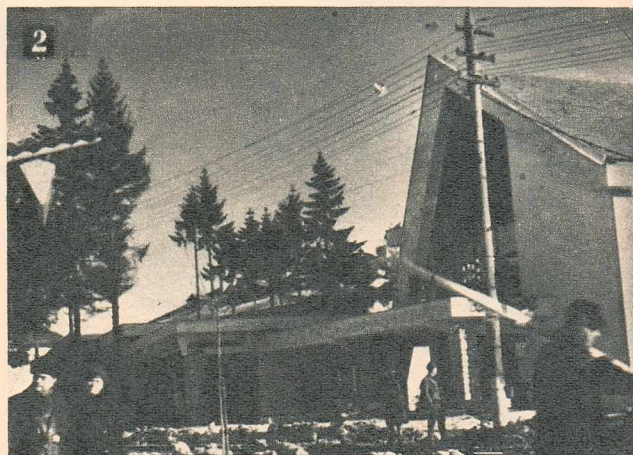
Adrian RĂDULESCU  
director al Muzeului de  
arheologie-Constanța

\*

### O «BRICHETĂ» DIN SECOLUL AL VIII-LEA

Cîteva cărămidari din satul Călia, județul Constanța, lucrînd nu demult la extragerea dintr-un mal a materiei prime de care aveau nevoie, au nimerit cu lopețile într-un mormînt foarte vechi. Lucrul a fost oprit, iar cîteva zile mai târziu arheologii, informați de către autoritățile locale, au și început cercetările. Pînă acum, arheologul Radu Harhoiu de la Institutul de arheologie al Academiei, care conduce săpăturile, a deschis șapte mormînte, scoțînd la lumină multă ceramică, unelte și diverse obiecte. Printre aceste obiecte se află și o piesă care prezintă un deosebit interes pentru specialiști. Este vorba de una dintre cele mai vechi «brichete» descoperite pe teritoriul țării noastre într-un strat care reprezintă cultura Dridu. Este vorba de un amnar alcătuit dintr-o bucată de metal, o pietricică de cremene și o bucată de iască. «Bricheta», descoperită într-un mormînt de incinerare alături de osemintele carbonizate ale unui bărbat, bate toate recordurile: este din secolul al VIII-lea, avînd deci o vechime de 1 300 de ani.

B. SURU



# INTRE

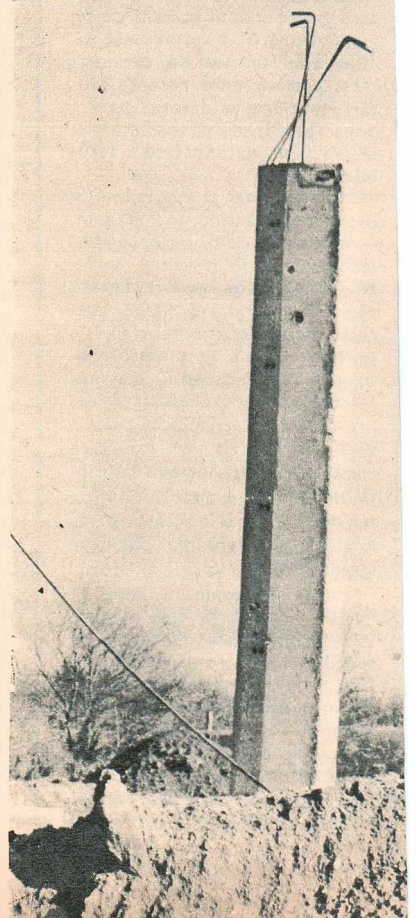
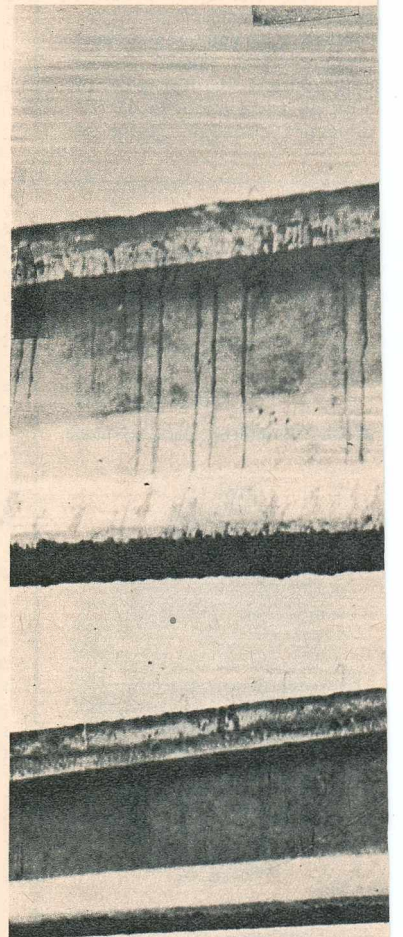
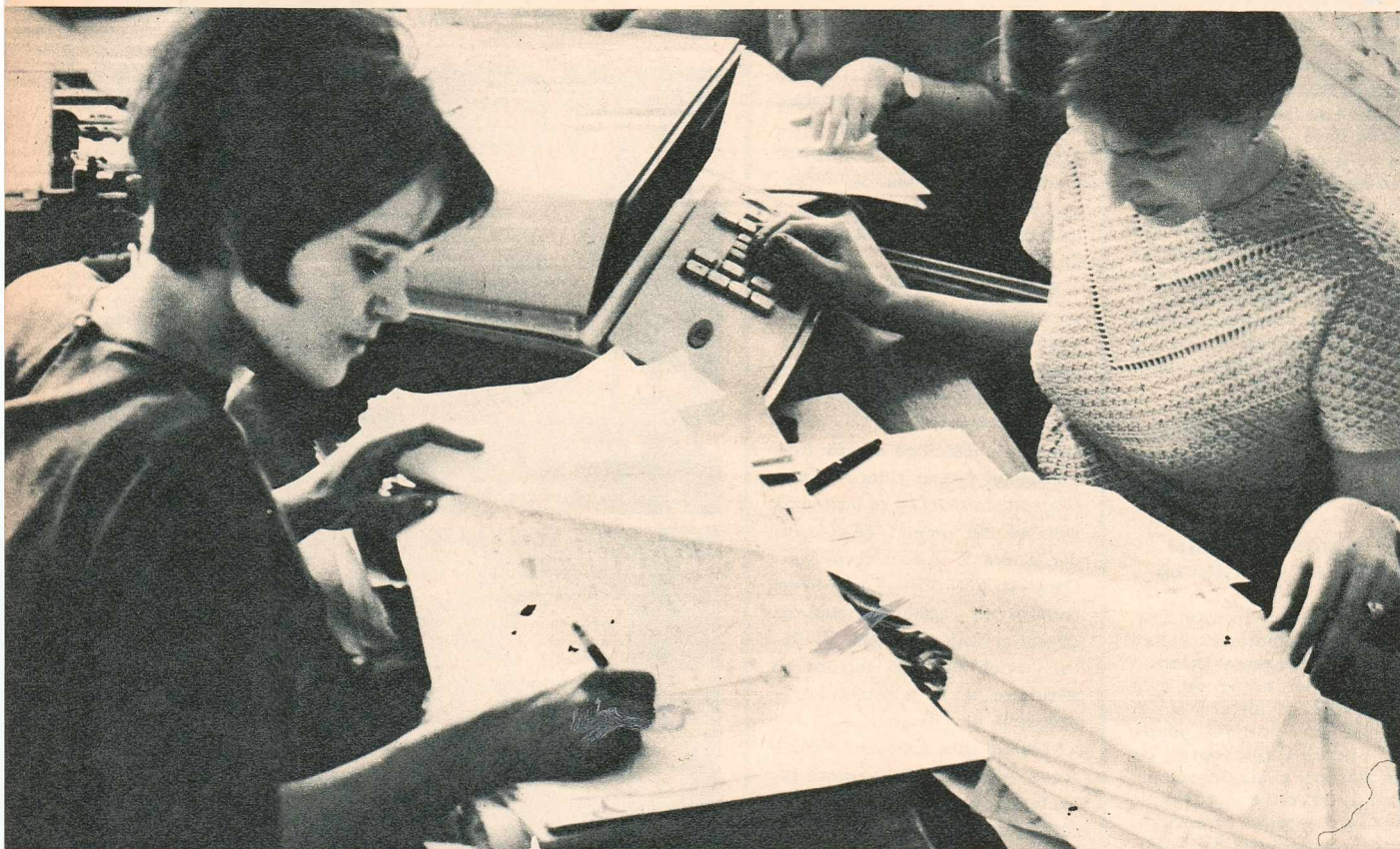


◀ Dosare, dosare...  
Peste 200  
de dispoziții  
de șantier  
au fost adăugate  
proiectului inițial  
al șantierului uzinei  
de cinescoape.

# CIOCAN ȘI NICOVALĂ

de Petre ANGHEL  
Fotografii de Elena GHERA

...De aici,  
o scăzută  
productivitate  
a muncii:  
note, adrese,  
calculare în plus.



«E adevărat — îmi mărturisea un inginer constructor — că la noi găsiți totdeauna ceva de criticat, că așa-i munca pe șantier. Dar dacă o să vreți să priviți lucrurile mai atent, veți vedea că aici la noi lipsurile sînt doar mai... vizibile. Explicația e simplă: pe șantier se adună și neglijențele celor care proiectează, și ale celor care ar trebui să ne livreze materiale de construcție».

Cînd a aflat că nu sînt pornit pe fapte rele, interlocutorul meu a devenit mai vorbăreț. De fapt eram gata să-i ascult toate explicațiile și să-i consemnez punctul de vedere, pe care mai tîrziu îl vom confrunta cu cel al proiectantului și al direcției fabricilor care livrează materiale de construcție. Pe scurt, vrem să subliniem situația adesea ingrată în care se află de atîtea ori constructorul datorită neconcordanței dintre cerere și ofertă, adică dintre ceea ce prevede proiectantul și ceea ce poate să-i ofere la acea dată industria. Practica dovedește că trebuie să existe o totală armonizare a producției cu cerințele pieței și, în același

timp, o utilizare rațională a materialelor existente deja în economie. Acest lucru este și necesar, și posibil. Așa cum a arătat secretarul general al partidului la Plenara C.C. al P.C.R. din decembrie 1969, în perioada care a trecut «nu s-au luat din timp măsurile necesare pentru asigurarea ritmică a aprovizionării tehnico-materiale; aprovizionarea a continuat să se desfășoare anevoios, ceea ce a adus prejudicii activității întreprinderilor, muncii pentru realizarea planului».

## VECHIUL CÎNTEC AL PROIECTANTULUI

O primă problemă: termenele de predare a proiectelor. Dacă acestea ar ajunge la constructor cu 2—3 luni înainte de începerea anului, s-ar putea studia amănunțit, s-ar putea oferi soluții avantajoase, urgente și ieftine și, în sfîrșit, s-ar putea face la timp comenzi. Din păcate, acest lucru nu se întîmplă, deși există ordine ministeriale

categorice. Un exemplu este edificator. Dintre obiectivele pe care *Trustul de construcții nr. 1 București* trebuie să le execute complet în anul acesta, la 1 decembrie 1969 foarte multe nu aveau asigurate proiectele. Și chiar dacă beneficiarul care trebuie să asigure documentația se ține de cuvînt (și-a luat angajamentul!), la 1 februarie tot ar lipsi 20%! Pentru a avea materialele la timp, trustul înaintează ministerului tutelar cererea cu cantitatea necesară dedusă din documentația existentă și din estimările șefilor de șantier (foarte apropiate de realitate). Ministerul dă o repartitie la o fabrică. Aceasta primește comanda și, pe bună dreptate, pentru a se apuca de treabă cere documentația în detaliu...

## ÎNTÎMPLĂRI CU TÎMPLĂRIA

Alteori însă vina nu o poartă direct proiectantul. Iată un caz: există un ordin al Ministerului Industriei Lemnului, din anul 1963, care prevede execuția comenzilor

... de la o anumită cantitate în sus. constructorul nu poate întruni aceste  
... iții, deoarece nu totalizează această  
... tate, chiar dacă strânge timpul de pe  
... 15 șantiere, pe un an întreg. Atunci  
... de odiseea rugămintilor de la o fabrică  
... a și se întâmplă astfel: dintr-o comandă  
... 0 sortimente, fabrica oprește 2—3 și  
... unică: «restul nu-l acceptăm, deoarece  
... încadrează în ordinul M.I.L.». Șantierul  
... în felul acesta obligat să improvizeze  
... ere și își completează timpul în con-  
... de productivitate redusă.

... u ne îndoiim că cererile proiectanților  
... de cele mai multe ori îndreptățite. Să  
... im însă unde trebuie căutată vina pentru  
... tuție paradoxală. Pentru Institutul de  
... etări de la Giurgiu au fost necesare  
... stre de stejar. Comanda făcută întreprin-  
... derii forestiere-Piatra Neamț, conform  
... ertizării Ministerului Economiei Fores-  
... e, a fost refuzată din lipsă de stejar.  
... u fi știut onor minister acest mic amă-

nunt? Să nu-i pese sus-numitei întreprinderi  
de ordinul ministerului?

Dacă ne gândim însă că nu a existat inter-  
res mai mare nici atunci când a fost vorba  
de Institutul de cercetări forestiere, institut  
al ministerului amintit, nu mai înțelegem  
nimic. Tot din lipsă de lemn s-a plimbat  
comanda subordonatului institut de la C.I.L.  
Bacău la I.F.-Gura Humorului, la I.F.-Cim-  
pina. Atunci, printr-o adresă, a fost rugat  
beneficiarul să intervină la ministerul tutelar,  
ca C.I.L.-Pipera să cedeze 80 mc stejar  
uscat. Slavă Domnului că cei de aici au fost  
cumsecade și i-au ascultat, așa că stejarul  
a luat drumul căii ferate și a ajuns la I.I.L.  
Focșani.

#### PARCHET CARE... SCÎRȚIE

Pentru filatura Oltenița, proiectantul —  
Institutul de proiectări pentru industria  
ușoară — a prevăzut între ringuri parchet  
de stejar în cantități foarte mari, deși este

cunoscut faptul că Ministerul Industriei  
Lemnului nu dă repartiții de stejar decât  
pentru 10% din totalul parchetului. Din  
această cauză s-au înregistrat întârzieri con-  
siderabile, adrese și discuții inutile. Trustul  
de construcții nr. 1 București a solicitat  
beneficiarului și proiectantului să accepte  
înlocuirea parchetului de stejar cu cel de  
fag. La început rezistența a fost totală (și  
se pare că pe bună dreptate, datorită con-  
dițiilor speciale de umiditate), dar mai târziu  
s-a trecut la... experimentări. În felul acesta,  
după ce s-a așezat pe o suprafață destul de  
mare covor renolit s-a admis schimbarea  
stejarului cu fagul. Aspectul actual e de...  
mozaic: în aceeași hală calci și pe parchet  
de stejar și fag, dar și pe renolit.

#### PREFABRICATE NEFABRICATE

În ceea ce privește elementele prefabricate,  
proiectanții țin de cele mai multe ori seama  
în calculele lor de ceea ce oferă economia

*Hala stă  
încă neacoperită  
pentru că tipul  
de grinzi proiectate  
nu se fabrică.  
Atunci s-a improvisat  
construcția grinzilor  
pe șantier.  
Beneficiarul,  
nemulțumit,  
nu le mai acceptă.  
Rezultatul:  
lucrările Fabricii  
de preparate  
din carne  
și conserve  
Popești-Leordeni  
continuă să fie  
întârziate.*

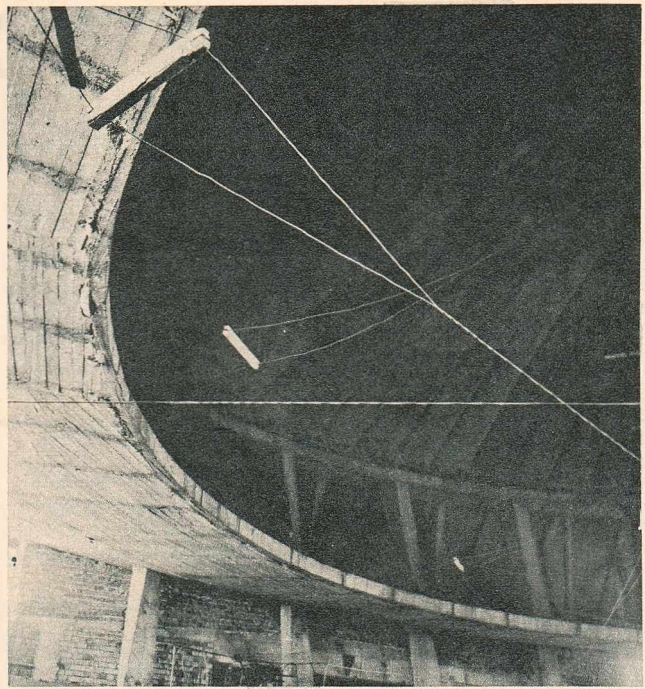


# INTRE CIOCAN SI NICOVALA

Constructorii nu pot trece peste detalii, deși acestea n-au fost prevăzute în proiect.

națională în momentele respective. Se mai întâmplă însă să prevadă elemente prefabricate (chesoane, grinzi) care nu se produc uzual în industrie conform cataloagelor existente și care, pentru a fi executate de către unitățile industriale, necesită lucrări de cofraje metalice extrem de costisitoare (între 15 000 și 25 000 de lei bucata de cofraj). Pe lângă cheltuielile suplimentare care se impun se mai adaugă și refuzul unităților industriale de a le construi datorită inexistenței atelierelor de timplărie metalică. Pentru aceste cofraje metalice se află, e adevărat, o întreprindere specializată — Întreprinderea de elemente prefabricate pentru construcții-Brașov, care însă, adesea, nu se angajează în execuția lor. Așa s-a întâmplat cu fermele frigorifice pentru Antrepozitul frigorific-Ploiești, refuzate a fi construite la Galați din lipsa amintitelor cofraje. Atunci — ne mărturisește tov. Rudolf Pietroanu, șeful serviciului plan materiale al Trustului de construcții nr. 1 București — am luat cofrajele metalice de la Fabrica de ceramică-Urziceni, folosite deja, și le-am dus la Turda, unde au fost recondiționate. Rezultatul final: întârzierea condi-

(Continuare în pag. 13)



Deși lucrările de execuție la Institutul politehnic București sînt în plină desfășurare, soluția finisării cupolei la pavilionul rectorat nu s-a găsit i





subtilă  
și  
gust  
blăcut,  
u...



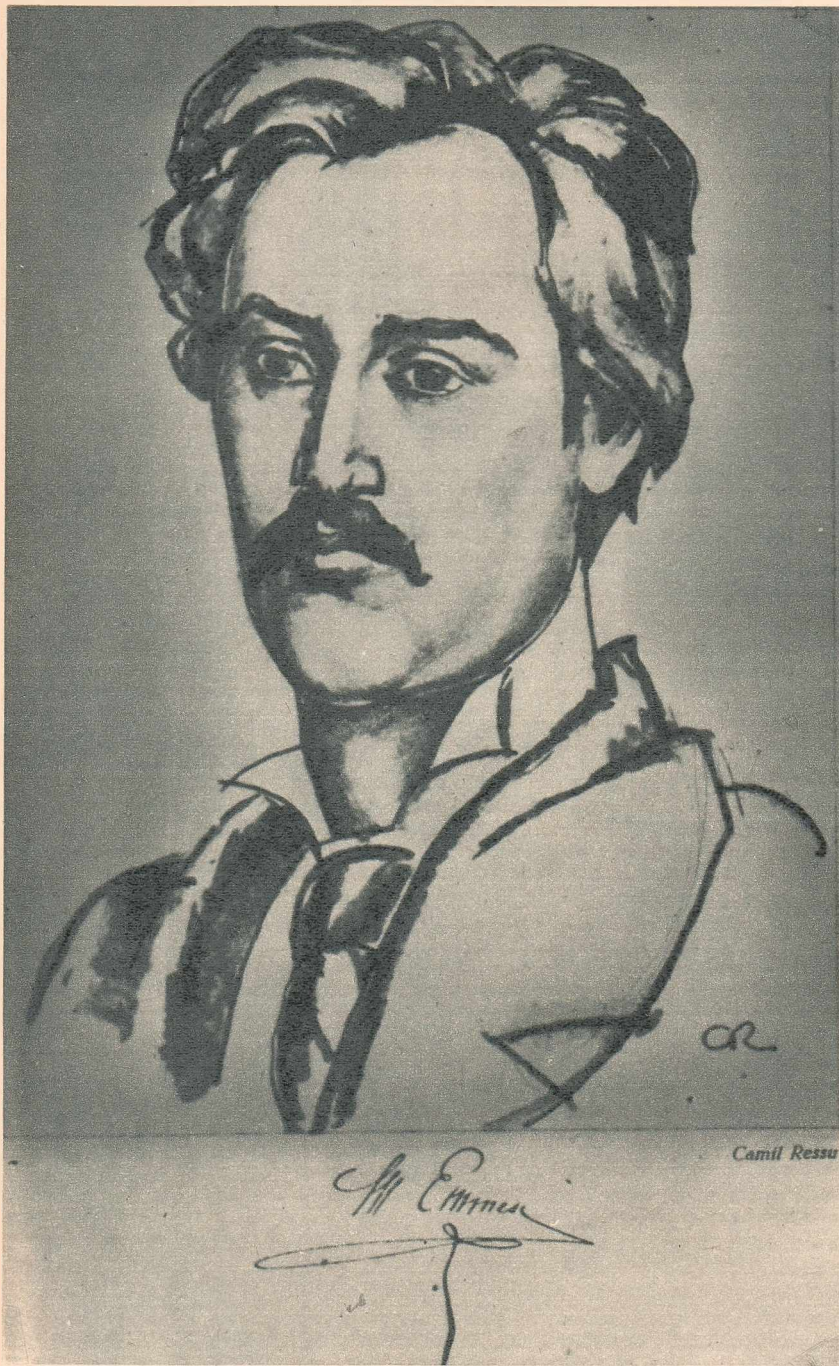
**BITTER**

produs

*Larena*

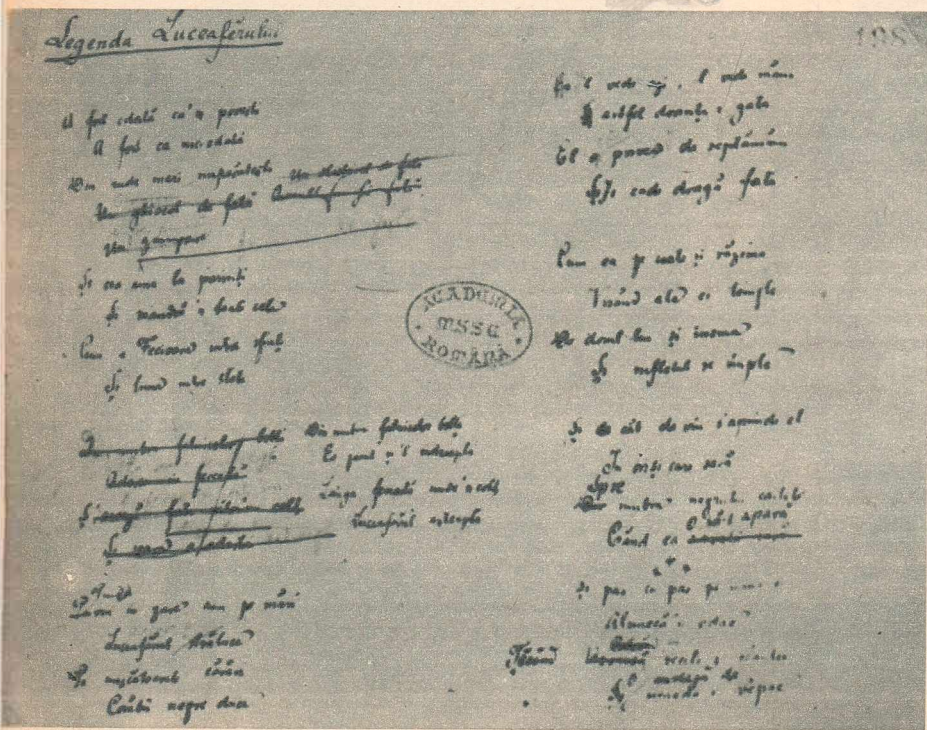
**un aperitiv  
excelent**

Se consumă  
cu sifon sau în  
amestec cu: gin,  
vermut, lichior,  
whiski și vinuri



# eminescu

de Nina CASSIAN



Atît de solar și atît de nocturn, ineputabil ca ziua și ca noaptea, care se devoră și se regenerează din însăși diafana lor foame. — El, geniul acestei limbi și al acestei nații, continuă să ne cutreiere și să ne bîntuie.

Cîte pagini s-au scris despre el! — mult mai multe decît a scris vreodată el însuși — dar, oricît de ilustre, de exacte, de pătrunzătoare, de importante și de revelatorii ar fi fost ele, comentariul nu s-a sîrșit, comentariul nu se poate sîrși, fîntîna semnificațiilor eminesciene nu poate fi secată, pentru că nu o pinză de apă subterană o hrănește, ci însăși respirația continuă a materiei.

Primul șoc, la vîrsta școlii, ni l-a dat splendoarea portretului lui tînăr, acel păr împlîntat și maiestuos, acea curbură melancolică a pleoapei peste ochii amețitori, acea gură grea ca o gură de statuie în care totuși bănuiam vitala carne capabilă de sărut.

Eminescu a fost, este și va fi iubit întotdeauna de adolescente, de neștiutoarele, romanticele și, cel mai adesea, străinele de enigma poeziei, adolescente, pentru acel portret uluitor, de bărbat tînăr și inspirat, cu care poate începe dragostea și stima pentru artă.

De atîtea decenii, poezia lui se apropie de cei care îi deschid cartea, cu pure incantații, cu florale cuvinte, ca să nu-i sperie, cu limpezi narații și revolte, ca să stimuleze un reiet mai larg al sufletului lor, cu basme și cîntece simple, ca să le incite candoarea, azul și imaginația.

Mai tîrziu, mult mai tîrziu, geniul își va face intrarea în aula celor mai puternici și mai perseverenți, impresionîndu-i și înălțîndu-i prin candoare, imponderabil și sublim.

E frumos că știm totul despre Eminescu, și că nu știm nimic.

Știm că a cunoscut în profunzime poezia populară, dar nu știm cum i-a putut păstra și potența minunea, obținută prin secole de cizelură colectivă, în strofe care-i poartă încălțitura inimitală, a lui, a unui singur om, desigur reprezentativ pentru un întreg popor.

Știm ce filozofi a frecventat, dar nu știm prin ce alchimie a obținut acea poezie a lui în care filozofia a devenit un sistem autonom, neomologabil decît aparent în concepte stabile, dar a cărei măsură de aur scilipește undeva, în rigoarea stelelor și în palpația unor cifre încă nedesenate.

Știm că melodica versușului lui ne înfioară ca «vînturile, valurile», dar nu-i cunoaștem proporția de dieji și bemoli, semitonurile și comele, ritmica interioară a pulsației, ocolul pe care un sunet îl face pînă la a ni se înfățișa ineluctabil, ultra și infrasunetele, parasonetele, pe care un instrument, suveran descoperit numai de el, le impune timpanului nostru.

Mai știm — dar oare o știm adevărat? — că viața i-a fost traversată, schilodită, scurtată, de mizerie, de neînțelegere, de nebunie — dar știm noi oare cum le-a învins el, încă viu, prin forța lui patetică și irezistibilă?

Eminescu a fost fericit. Spun aceasta fără să mă tem de impietate. Eminescu știa. Eminescu se cunoștea și își cunoștea arta ca pe sine însuși. Ceasul scurt al vieții lui a fost însuși ceasul infinit al întîlnirii cu eternitatea.

Mihail, Mihail, primul nume, mai familiar, ni-l aduce alături ca pe un frate de cruce; al doilea, mai distant, mai sfînt, îl înrămează pentru a ne întîmpina plecăciunea.

Mihail Eminescu, om și luceafăr, grav și sarcastic, solemn și polemic,

Prima pagină din manuscrisul formei penultime a poemului «Lucaefărul».

senin și exploziv, transparent și compact, dur, neiertător, blind, grațios, violent, hohotitor — o, numai ger are dreptul la acest cumul și la această ipostazia atît de multiplu, de a at realul și imaginarul din toate părți numai El poate fi într-adevăr Invir bila Armada!

Și iată, au trecut douăsprezece decenii de la nașterea lui, iar poezia continuă să se nască zilnic lîngă col lîngă adolescenți și lîngă adulții care puterea să înfrunte piscurile și a surile geniului matur.

În numele și sub zodia ei se așază majoritatea debuturilor altor mari po ai acestui neam, în numele și sub zodia ei se așază și dulcea stîngăcie a majorității versurilor începătoare pe care primește Poșta redacției, Poșta tuturor redacțiilor literare.

Uneori numele lui este luat în deșeu. El, marele inovator, spărgătorul creatorului de forme, este invocat pentru a contesta poezia care i-a urmat și poezia nouă de azi; el, generoasa del care se ramifică în mare primindu totodată infuzia, este convertit și ră tîlmăcit în stavila apelor proaspete în încremenire și schemă; el, care fecundat limba română îmbogățînd strălucit, fertilizînd-o cu o virilitate fă prejudecăți, este citat pentru a comba vocabularul modern și a-i crea re tricții.

Este uimitor cîte condeie boane și strîmbe, nedepriște cu ortografi necum cu înalta scriitură poetică, pomenesc numele lui Eminescu, ale si premului artist și artisan, pentru a-



«Kamadeva» — ultima poezie antum publicată în «Convorbiri literare».

legitima incapacitatea de a produce și de a înțelege misterul fenomenului artei.

Dar scriind atît de alt fel, Arghezi, Blaga, Ion Barbu l-au adorat pe Eminescu și i-au cinstit memoria tocmai prin continuitatea adînc diversificată a ipotezelor lor.

Eminescu nu poate fi imitat, ci doar îngînat. Nici un fir de geană, nici un por al lui nu poate fi reproduc. El însuși s-ar fi întristat de moarte dacă literatura română i-ar fi dăruit numai supuși, și sînt convinsă că și-a visat întotdeauna egalii.

Și timpul crește în urma lui — și el nu se întunecă.

FLORICA MITROI:

## RUGĂCIUNE CĂTRE EFEMERA

S-a vorbit în câteva rânduri, în ultimul timp, despre inflația editorială în domeniul volumelor de poezie. Într-adevăr, apar anual prea multe plachete care nu justifică prin mai nimic larghețea editurilor, ce au ajuns parcă să tipărească mai lesne pe unii autori decât o fac revistele. Chiar dacă faptul nu e de natură să îngrijoreze prea mult, fiindcă pînă la urmă decantarea valorilor se face de la sine iar talentele autentice își dobîndesc locul la care au dreptul în scara valorilor, să recunoaștem totuși că o anumită aplatare a peisajului literar se produce. Avalanșa de volume umple pînă la refuz toate rafturile, cărțile se așază în vrafuri care nu mai permit să ne orientăm ușor și să ajungem lesne la acelea demne să ne intereseze într-adevăr. Faptul se întîmplă cu precădere în cazul debuturilor, care au ajuns să se petreacă de cele mai multe ori sub zodia anodinitului. Să ne referim numai la exemplul colecției *Luceafărul* (am mai făcut-o și cu un alt prilej), colecție cîndva de lansare și care se poate mîndri cu faptul de a fi dat primul gir de încredere unor nume ca Nichita Stănescu, Ilie Constantin, Cezar Baltag, Adrian Păunescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Ion Alexandru, Constanța Buzea, Gabriela Melinescu, în fine, aproape tuturor numelor acum de prima mărime ale noilor promoții; această colecție, așadar, succombă astăzi în anonimat, pe de o parte fiindcă e concuroasă de prea multe plachete (tot de debutanți!) ce apar în afara ei, iar pe de alta pentru că în decursul anilor a devenit atît de laxă și a publicat atît de mulți autori inconsistenți încît și-a pierdut orice semnificație de recomandare. Astfel se face că atunci cînd i se mai întîmplă să publice și cite un autor tînăr de autentică valoare și noutate a expresiei, faptul aproape că trece neobservat.

Este și cazul poetei Florica Mitroi (născută în 1944 la Rîmnicu Vilcea), a cărei plachetă de debut, *Rugăciune către Efemera*, nu s-a bucurat deîndată de ecoul pe care puternicul talent al autoarei s-ar fi cuvenit să îl găsească.

Răzbate din versurile Floricăi Mitroi o tonalitate proaspătă, întăritoare, un amestec ciudat de suavitate și violență, exprimînd un suflet virginal, setos de expansiune. Lirismul ei este bogat și vital, o lavă triumfătoare ce se revărsă descătușată, acoperind orizontul, înaintînd magnific chiar dacă, rîcindu-se, incremențește cîteodată în forme confuze și inestetice. Valoarea acestei poezii stă în dinamica ei, în forța de a ne însufla mereu sentimentul unei curgeri sau rostogoliri fatale.

E o lirică de senzații fruste, elementară, necerebralizată, convingătoare prin inflexiunile ei abrupt-naive. Țipăt, scîncet, țîsnire — iată atitudinile caracteristice: «Cocorii, trec cocorii sudici Țîpînd/ prin universul înspăimîntător, și blind./ Trec sălbaticii rit Țîpînd de dor/ prin frigul orb ca un foișor» (*Jocurile uriașe nehotărîte*). Ceva de mister păgîn, de arhaic fărînesc inconjoară aceste poeme care sint un fel de rugi-descintece, evocate ale unui sat imemorial plutînd într-o aură magică: «Mumulița naște în crucea amiezii,/ floarea leandrului, amară, ruptă la mijloc,/ ține-mă, Doamne, tînăr și ars/ de dulceața pomilor și de noroc!// buza spuzei se sărută cu fintînile adînci/ și c-un fir smerit de busuioc,/ bobocico-fată, cîntă-n poartă,/ la dulceața pomilor și la noroc/ pentru ploaia ce-o veni/ și-n genunchi ne-o înflori/ și-o să ude spre noi dudu,/ goală cum e paparuda,/ cînd își roagă ploaia ruda,/ întoarce-te, drace/ cu trupu-n pruncie,/ mintea-n foi de laur/ peste veșnicie...» (*Mumulița*). Vitalismul acestei poezii este organic, o expresie a straturilor profunde, izvorînd din adîncurile primelor virste biologice: «Cu mîini vitale și fantastice discordia mă mină/ să joc un tact amețitor și orb/ și teii joacă după mine și-n virfuri Țîpă scurt și ascuțit copilăria/ lipită și adusă, un fetus străveziu cu spete de lumină».

Poezia Floricăi Mitroi, atît de expresivă și de autentică, este încă nedesăvîrșită, suferă de o nesiguranță a mînuirii cuvintelor mai ales atunci cînd se străduiește să asociez, în aceeași montură lexicală, termeni neologistici și abstracți cu alții concreți și plastici. Obține cîteodată efecte crispante («în prapurii de pulberi indiferențiale», «tabu de etern» etc.) și ar fi bine să le evite fiindcă dau o nuanță artificială unei poezii care are vocația spontaneității și a firescului.

de Teodor MAZILU

## PUTEREA OBIȘ- NUINȚEI

Se spune de multă vreme că obișnuința e a doua natură... Așa pare să fie...

Dar obișnuința a devenit pentru Y ceva care justifică absolut orice... Obișnuința se transformă într-o mamă bună și indulgentă, care închide sistematic ochii.

Y întîrzie de la slujbă metodic, și de cîte ori e chestionat pe această temă răspunde plin de-o uimitoare candoare:

— Așa m-am obișnuit...

Așa s-a obișnuit el, să fie lenes, iresponsabil și puțin escroc. Chestie de obișnuință... Ce poți să-i faci?

Interesant este că și ceilalți sfîrșesc prin a se obișnui cu obișnuințele lui Y. Atitudinea lui Y nu mai stîrnește nici un fel de indignare.

Y lipsește luna de la serviciu...

— Așa e el... Nu v-ați obișnuit?

Y se consideră pe sine o capodoperă. O capodoperă la care nu mai trebuie adăugat sau schimbat nimic. Se consideră un element al naturii care trebuie luat ca atare.

— Eu nu pot să mă schimb. Așa sint... Dacă vă place, altu' mama nu mai face...

Y își prezintă trîndăvia ca pe-o forță a naturii, trebuie să te pleci cu umilînță în fața ei.

Din pricina puterii demonice a obișnuinței toți s-au obișnuit cu Y, nu-l mai trag de mîneacă.

— Y iar a luat filodormă. N-ai ce să-i faci... Așa e el făcut...

Chiar și femeilor Y le cere să-l iubească așa cum e, să nu-i propună nici o schimbare în privința caracterului.

— lubiți-mă așa cum sint... Trîndav, meschin, plicticos.

Y e cam greu să fie iubit așa cum e...

de Petru ISPAS

## UN FLEAC

Ne-a dus un ochi de soare strecurat printre nori pînă aproape de Piatra Arsă. Ne făcusem socoteala că într-o oră sîntem înapoi în Sinaia. Ne-am oprit pe o creastă și am privit panorama complexului sportiv. Soarele a mai întîrziat o clipă și apoi s-a făcut dintr-o dată întuneric. A răbufnit un vînt puternic și rece, urmat de o ploaie cu piatră. Eram în șorturi și cu cîte o bluză subțire pe noi. La cabana funicularului am ajuns vineți, cu fîlcile încheștate de frig. Frig și în cabană și nici o perspectivă să pornească funicularul. Eram singuri și cu o dispoziție sufletească nu dintre cele mai optimiste. Afară timpul se făcuse și mai cumplit. Cabanierul și-a pus al doilea pulover pe el și și-a adus de undeva și un hanorac. «Al dracului de frig». Și ne-o spunea nouă, în șorturi și bluze. După aproape o oră, au mai intrat trei bărbați, înfășurați în pelerine cauciucate și cu rucsacuri voluminoase în spate. Erau gălăgioși, veseli. Și-au scos pelerinele și au cerut cîte un rom. Unul dintre ei m-a privit un timp atent, după care a început să ridă cu hohote. S-a apropiat de noi cu paharele în mînă: «Noroc!» «Noroc? Să înceteze vîntul și să iasă soarele». «Ț. Astăzi, nu. Poate mîine. Cînd norii vin din partea aceea, nu este nici o speranță. Noroc!» «Pe dracu!» «Nu dezarma, tovarășe, natura e aspră, dar e și bună». Colegii lui îl priveau, ca și mine, mirați, intrigați. «Nu-ți amintești?» Eram atît de înghețat și atît de desperat, încît nu-mi aminteam nici cum mă cheamă. «Frumusețile naturii... Omul și puterea lui transformatoare... Micirismul — moment revoluționar în gîndirea...»

Un frig subțire pătrundea prin ușa prost închisă, mă dureau încheieturile de la mîini, de la picioare, gîtul îmi înțepenise...

«...Bucuria tineretii, dăruită muncii, acelei munci pline de neprevăzut, de mister, tîria de a înfrînge greutățile, urgiile naturii, și, dintr-o dată — biruința...». Mi-am stăpînit pumnii și cred că totuși aș fi lovit dacă m-aș fi putut mișca. «Este lingă mine o femeie pe trei sferturi moartă de frig. Mai bine dă-i ceva să se îmbrace». Și-a desfăcut rucsacul, a scos un pantalon de lînă, un pulover și o pereche de bascheți. «Doamnă, vă rog să mă scuzați. Dar luptîndu-mă cu memoria soțului dumneavoastră am făcut un cumplit act de impoliteze. Îmi permiteți: Sandu Romeo, biolog». După care, s-a întors spre mine: «Nu-ți amintești nici acum?» Eu rămăsesem cu ochii fiși pe celelalte două rucsacuri: «Colegii dumitale nu au ceva de îmbrăcat și pentru mine?» «Poate se găsește. Îți amintești? Nu, e ridicol. Cum să-ți amintești de un oarecare Sandu Romeo, cu care ai discutat acum zece ani doar cincisprezece minute și despre care ai scris un articol pe două coloane». A mai adus două romuri mari. «Bea. Îți amintești?»

Cred că băusem cam mult. O căldură nefirească pusesse stăpînire pe mine. M-am uitat lung la el și am schițat un zîmbet: «Sandu Romeo. Anul doi. Grupa șase. M-ai întrebă de ce studenții nu pot intra în partid. Nu — și-am răspuns. Ți-am spus că eu pun întrebări. Mai ai nevoie de răspuns?» «Nu». «Articolul nu mi-l mai amintesc». «A fost prima și ultima dată cînd s-a vorbit în presă despre mine. Ai scris frumos». «Mulțumesc. N-ai totuși ceva de îmbrăcat?» «Ba da». Acum mă simteam bine. Acum puteam să discut. Acum vroiam să discut. Își lăsase capul pe spate și parcă recita: «Natura trebuie s-o iubești, să o înțelegi și atunci ea te ascultă, te ajută chiar să o transformi...» «Și ce-ai făcut?» «Mi-am zis că ai dreptate». «Și ce faci?» «Învers decît ai spus». «Adică?» «Păzesc natura să nu se transforme». «Nu înțeleg». «Adică să rămînă așa cum este, frumoasă, sălbatică, dură, umană». «Tot nu pricep».

A luat unul dintre cele trei rucsacuri și a scos din el o cutie și din cutie o eprubetă: «Vezi?» «Da, un gîndac, un fleac». S-au uitat unii la alții, zîbind de ignoranța mea. «Un fleac? Chiar ne vezi pe noi, oameni în toată firea, să ne ținem de fleacuri? Uită-te bine la noi, dacă insecta asta nu-ți spune nimic. Alergăm după ea prin pădurile conifere ale țării de șase ani. Auzi, un fleac! Șase ani din viața unor oameni tineri, și cîți vor mai urma, pentru un fleac?»

O rafală de vînt trînti ușa cabanei de perete și frigul și umezeala de afară făcu să mă scutur din nou.

«Ți-e frig. Noi ne-am obișnuit. Vînt, ploaie, zăpadă, lapoviță, fac parte opt luni dintr-un an din viața noastră. Și umezeala... Totul e umered. Giorapi, cămașă, izmene, haine, totul... Și toate astea, crezi că pentru un fleac?»

Am mai luat cîte un rom. Ochii îi ardeau. Ceva părea dărmat în el. A făcut un efort să iasă de unde căzuse și s-a repezit din nou, cu mai puțină violență ca pînă acum.

Cînd cobori de la Babele spre Peșteră, se vede un adevărat cimitir de jnepeni. Fleacul asta l-a făcut. Și este capabil să facă un asemenea cimitir din toate pădurile noastre conifere, dacă l-am lăsa. Dar nu-l lăsam. Îl depistăm, îl însemnăm pe o hartă și vin avioanele și-l pudrează. În unele locuri a căpătat rezistență. Îl adunăm în eprubete, venim în Sinaia la laborator, îi căutăm punctul slab și o luăm de la capăt. Mereu o luăm de la capăt. Pînă la pensie. Trei oameni în toată firea și alți mulți pe lingă ei, în luptă cu un gîndac, cu un fleac, cum îi spui tu.

...Am coborît tîrziu. Vîntul nu se oprise, și nici ploaia. Nu mai bătea însă piatra. Pe drum, unul dintre tovarășii lui s-a apropiat de mine:

— Nu-l judecați prea aspru. De nu se purta cum s-a purtat, poate nu vă spuneam... A avut o supărare. L-a părăsit soția și a luat și copilul cu ea. Femeia obosise să tot umble dintr-un loc într-altul după el. A avut o șansă și el a refuzat-o: i s-a propus postul de șef de serviciu la institutul din București. Ea își pusesese multe speranțe în asta. Nu a rezistat. Eu nu o condamn. Cred că-l înțeleg și pe el. Ce era să facă acolo? Tot ce știe astăzi se rezumă la «fleacul» ăsta, cum îi spui dumneata.

# TEATRUL NAȚIONAL DIN CLUJ ÎNTRU PIRANDELLO ȘI CAMUS

Bătrînul Teatru Național din Cluj cunoaște, sub direcția regizorului Vlad Mugur, o activitate prodigioasă. Afirmînd aceasta ne referim atît la valorosul colectiv al forțelor artistice, la politica de repertoriu cit și la turneele din țară și peste hotare. Dacă turneul făcut în stagiunea 1968-1969 la festivalurile de la Arezzo și Florența cu «Caligula» de Camus, «Ifigenia în Aulida» de Euripide, «Visul» de D.R. Popescu și «Rochia» de Romulus Vulpescu s-a bucurat de un deosebit succes atît în rîndurile presei cit și ale publicului italian, atrăgînd invitații pentru stagiunea următoare, clujenii se dovedesc la rîndul lor gazde primitoare. Tînărul regizor italian Paolo Magelli de la Teatro Stabile Metastasio din Prato, asistat de Leonardo Toccafondi, a fost invitat pentru a pune în scenă la Cluj. Este vorba de «Astă-seară se joacă fără piesă» de Pirandello.

## PIRANDELLO MEREU ÎN AVANGARDĂ

Precedînd și anticipînd căutările teatrului modern, opera lui Pirandello, la mai bine de trei decenii de la dispariția autorului, rămîne la fel de generatoare de idei și sentimente închinată căutării, găsirii sau regăsirii adevăratei esențe umane. Domnind ca un mag proteic asupra unui labirint de raporturi posibile, Pirandello nu propune o dezbatere de idei într-o dramă cu forme fixe, ci preocupat de relativismul caracterului în raport cu viața și al acțiunii în raport cu caracterul va disocia personajul pînă la absurd, imaginînd situații paradoxale.

Mai actual prin tratarea formală a acțiunii înțelegerii publicului decît alte texte, «Astă-seară se joacă fără piesă» deschide, asemeni celor «Șase personaje în căutarea unui autor», lumea teatrului în care actul de creație reface drama existenței: același balans între posibil și imposibil, între ris și plîns, între sentiment și luciditate. Dincolo de imposibilitatea comediilor de a da existență propriei lor drame, regizorul Paolo Magelli descoperă în conflictul dintre «epicitatea doctorului Hinkfuss și romantismul actorilor» drama unei existențe absurde.

Invitația pe care Pirandello o făcea publicului de a participa la acțiune pentru a medita la lirismul existenței este de data aceasta amplificată de chemarea către umanism ca

de un semnal de alarmă pe care teatrul trebuie să-l aducă într-o lume invadată de mașinism. Raportul teatru-artă-viață s-a complicat prin însăși structura societății, iar regizorul italian, ca orice tînăr lucid din generația sa, nu poate uita că este un om contemporan.

Piesa conține în germene «priza asupra faptelor concrete ale existenței noastre», iar îndepărtarea de text pe care Paolo Magelli consideră că a operat-o nu este de fapt decît o regăsire. Poate că tocmai în mirajul plin de poezie și mister pe care îl realizează scenograful Th. T. Ciupe din costume de zdrențe și pinză de sac straniu colorată, din efemeritatea decorurilor luminoase dar conținînd în ele labilitatea jocului anunțat de umbrele chinezești de la început rezidă adevăratul sentiment al lumii pirandelliene în care arta apare ca o realitate în sine, dar una de ordinul doi. Considerînd că moartea Momminei înseamnă «moartea poeziei, și alienarea ei însăși, alienarea lumii noastre», și avînd-o pe Ana Maria Dominic ca interpretă, regizorul obține o apariție plină de farmec, demnitate și forță interioară.

În general, echipa pe care și-a ales-o, deși este formată din actori tineri, dă spectacolului aparența unei realizări făcute de o trupă cu care a mai lucrat. George Motoi (Dr. Hinkfuss), Melania Ursu (Doamna Ignazia) și Viorel Comănici (Rico Verri) tensionează prin forța de joc și de șoc reprezentăția. Dincolo de cele trei apariții colorate și personale ale fetelor La Croce (Liliana Welther, Gita Popovici, Teodora Mazanitis), Gheorghe M. Nuțescu (Domnul Palmiro) realizează un rol remarcabil, plin de umorism în sensul pirandellian, în care imbină dezinvoltura, savoea și generozitatea actorului comic cu ridicolul și grotescul pînă la șarjarea morții.

## UN SPECTACOL LA NIVELUL ACTULUI DE CUNOAȘTERE PROPUS

Meritul lui Camus este, după cum spune Gaëtan Picon, «de a fi ridicat la perfecțiunea formei clasice o sensibilitate foarte modernă (...), de a fi dat omului contemporan singura expresie mitică care este pînă în prezent acceptată» — afirmație care echilibrează discuțiile în jurul creației literare și dramatice a lui Albert Camus. A spune că «Străinul», «Neînțelegera» și «Caligula» ar fi echivalența romanescă și dramatică a eseurilor sale «Mitul lui Sisif» și «Omul revoltat» este la fel de incomplet ca și negarea oricăror accente filozofice, în special existențialiste, din opera sa.

Dacă pentru autor «Caligula» nu este o piesă existențialistă, ci doar tragedia pasiunii imposibilului, pasiune care poate constitui pentru dramaturg un obiect de studiu tot atît de valabil ca lăcomia și adulterul, și chiar dacă susține că nu este o piesă filozofică, trebuie să observăm că textul deschide prin meditația tragică porțile către o anume filozofie, în care se pot regăsi obsesiile autorului celor două importante esuri citate mai sus.

«Poveste a unei sinucideri superioare, povestea celei mai umane și mai tragice greșeli», tragedia lui Caligula începe de fapt cu revelația absurdului, din momentul morții Drusillei, sora și iubita sa («Oamenii mor, deci nu sînt fericiți»). Ceea ce alege el nu este sinuciderea sau speranța, ci cea de-a treia ipostază — revolta. Dar revolta prin glorificarea orgoliului în care distrugerea cu tenacitate a oricărui punct de sprijin din el și dinafara lui îl duce conștient și

fatal la moarte. Eliberat de sclavia prejudecăților și obișnuițelor, ceea ce trăiește Caligula nu este conflictul tragic accepțiunea clasică a divorțului dintre libertate și necesitate, pentru că transformat în propriul său Dumnezeu convertește necesitatea în libertate, contemplă infinitul limita tuturor posibilităților, schimbînd raporturile obișnuite dintre oameni și respingînd noțiunile firești ale binelui și răului, moralului și imoralului (dragostea este fără valoare morală fără dreptate, viața fără semnificație); dispunînd o putere fără limite și servindu-se de ea pentru a nega oricî și lumea, jocul lui Caligula nu este bun și el acceptă moartea înțelegînd că «nici o ființă nu poate să se mintuiască singură și că nu poți fi liber împotriva celorlalți oameni».

Camus are dreptate cînd susține că piesa este antiexistențialistă, pentru că demonstrația libertății absolute și rătăcirile folosite este fondată pe eșecul unor asemenea principii. După cum am putea spune că piesa nu este filozofică morală dacă, făcînd abstracție de natura contradicțiilor care-l stîrșe pe erou, am citi textul ca revitalizarea unor povești din cei «Doisprezece cezari» de Suetoniu, în care Caligula apare asemeni lui Richard III, Hamlet și La Macbeth, învins de morala artificială și inumană construită de el însuși din sete de absolut.

Neimpresionat de glasul teoreticienilor care consideră piesa nescenică, intelectuală, abstractă, plină de entități și dialoguri filozofice, regizorul Vlad Mugur, prin spectacolul «Caligula», își materializează crezul său în existența tragediei moderne, coborîtoare din cea mai autentică tradiție clasică. Citind piesa ca drama eroului chinuit și frămîntat de pasiunea absolută a imposibilului, dozarea mișcării ritmului scenic se face în jurul protagonistului George Motoi, intruchipare plină de farmec și forță a lui Caligula permițîndu-i aproape un recital de virtuozitate actoricească. Regizorul păstrează în structurarea personajelor valoarea lor dramatică și, cu rigoarea unei compoziții clasice desprinde pe rînd din cortegiul împăratului pe cei doi erodinciși care, împreună cu Caligula, alcătuiesc trinitate malefică: Caesonia (Silvia Ghelan), bătrîna amantă iubită toare pînă la identificarea tragică cu augustul său iubit, Helicon (Marin D. Aurelian), sclavul eliberat, lipsit de dorințe, puternic și ironic; pe Chereea (Valentino Dain) opozițional fundamental al împăratului, rafinat și abilitat pe Scipio (Viorel Comănici), alter-ego-ul, cel care este fel de pur în bine pe cît este Caligula de pur în rău.

Camus acceptă moartea lui Dumnezeu proclamată de Nietzsche și acest lucru îl comentează într-o parodie scenică regizorul, construind momentul dramatic la masa din care lui Chereea unde se întilnesc batjocura celui puternic și ura conjuraților, ca o compoziție amintind «Cina cea de taină». În momentul acesta, Caligula își păstrează încă măreția de geniu atotputernic, distrugător și derutant. Dar cînd împăratul, luptînd împotriva rivalității zeilor, obosește își pierde limpezimea logică și cade în grotescul apariției lui Venus și al unei îndoielnice dansatoare, trimiteră ce se face ni-l propune pe Breughel. Scenografia lui Jule Perahim sintetizează prin forme amenințătoare drama: sentimentul catastrofei ce-l animă pe erou, după cur muzica semnată de Pascal Bentoiu creează momente de obsesie tragică, punctînd cu accente dramatice acțiunea.

Iuliana POI

Perucile și măștile completează atmosfera specială a spectacolului «Astă-seară se joacă fără piesă» de Pirandello. În fotografie, un moment cu actorii: Liliana Welther, Dorel Vișan, Melania Ursu, Gita Popovici și Octavian Lăluț.



# NTRE CIOCAN SI NICOVALA

mare din pag. 8)

uirii antrepozitului, lucrare care nu e ta nici acum.

Altădată, faptul că nu există o corelație între proiectanți și industrie are repercusiuni mult mai grave. E cazul șantierelor la Uzina automată-Moreni, Fabrica de geamuri-Buzău, Fabrica de tuburi de azbociment cu un miez de polistiren expandat, Ministerul Industriei Materialelor de Construcții a stabilit ca aceste panouri să fie executate de către secția specială a Fabricii de ciment-Birsești. Dar lipirea celor două plăci de miezul amintit se face cu un adeziv în import, care n-a fost asigurată la timp. Pentru Fabrica de geamuri-Buzău s-a executat o cantitate de 6 000 m<sup>2</sup> cu un adeziv care n-a corespuns în mod perfect, dizolvând miezul. Atunci s-a sistat livrarea panourilor. În cazul acesta s-a stabilit, pe baza unui viz de principiu al beneficiarului, ca aceste panouri să se execute de către trustul constructor, pe șantier, cu un adeziv creat de laboratorul propriu, care s-a dovedit mai bun decât cel al fabricii din Birsești. Dar execuția a fost sistată căci beneficiarul

s-a întrebat cum vor reacționa aceste plăci mai târziu, din moment ce nu sînt supuse unor prese speciale, ca în industrie. Rezultatul? Lucrările halelor au fost oprite și se pare că în aceeași situație se vor afla și în anul 1970.

## CINE EXECUTĂ MĂRUNȚISURI?

Să consemnăm o situație de fapt: în țara noastră există o serie de întreprinderi specializate în utilaje mari, de importanță covârșitoare pentru industria națională. Pe de altă parte, se construiesc diverse obiective care necesită profiluri speciale, neîncadrîndu-se în staturile existente, fiind utile numai la o construcție anume. Cine le execută pe acestea din urmă? Lansăm această întrebare, pentru al cărei răspuns vom acorda un spațiu important într-o anchetă viitoare, pornind de la întîmplări similare cu cea de mai jos.

Trustul de care ne ocupăm — Trustul 1 București — are, conform proiectelor primite, nevoie de tîmplărie metalică la șantierele: Spitalul Fundeni, Uzina de utilaj petrolier-Tîrgoviște și Uzina automată-Moreni. Pentru aceasta a apelat la Uzina

metalurgică-lași, specializată în asemenea execuții. Dintr-o comandă de 200 de tone s-au reținut doar 80 de tone, restul comenzilor neîncadrîndu-se în profilul ei. Uzina a refuzat să execute profiluri speciale și de mică cantitate.

Un alt exemplu: ușile automate glisante, necesare pentru serele Ploiești, Popești-Leordeni și pentru Fabrica de geamuri-Buzău, sînt prevăzute cu un electromotor. Execuția lor s-a asigurată (abia după plimbări îndelungi pe la 5—6 întreprinderi), dar pe fragmente. Pentru executarea lor, uzinele Independența-Sibiu aveau nevoie de o întregă secție și acceptau minimum 200 de bucăți. Dar trustul are nevoie numai de 6! Singura șansă este executarea lor ca unicate, dar asta înseamnă prețuri enorme.

## DAC-AR FI, CE BINE AR FI

Consemnăm concluziile ce se impun: proiectanții trebuie (și au obligația fixată prin lege) să predea constructorilor la termenele stabilite proiectele. Aceasta face posibil întîlnirile și discuțiile concrete, găsirea de noi soluții la obiecțiile aduse. În plus, ar putea avea loc o centralizare a comenzilor, întrunindu-se, acolo unde e cazul, cantitatea solicitată de întreprinderi. În stabilirea materialelor de construcție, proiectantul trebuie să găsească totdeauna soluțiile reale. El trebuie să țină seama de utilajele și materialele existente sau posibil de procurat. Constructorul, pentru a avea asigurată îndeplinirea contractelor trebuie să le încheie cu mult înainte de atacarea lucrărilor și nu să aștepte pe șantier, cu ochii în zare, sosirea lor.

Și, în sfîrșit, este necesară asigurarea construcției de utilaje și materiale netipice, de dimensiuni și cantități mici, neincluse în normative. Dar despre acestea, mai pe larg, în anchetele numerelor viitoare.

# mapamond'70

de Ioan GRIGORESCU  
SUFICIENȚA

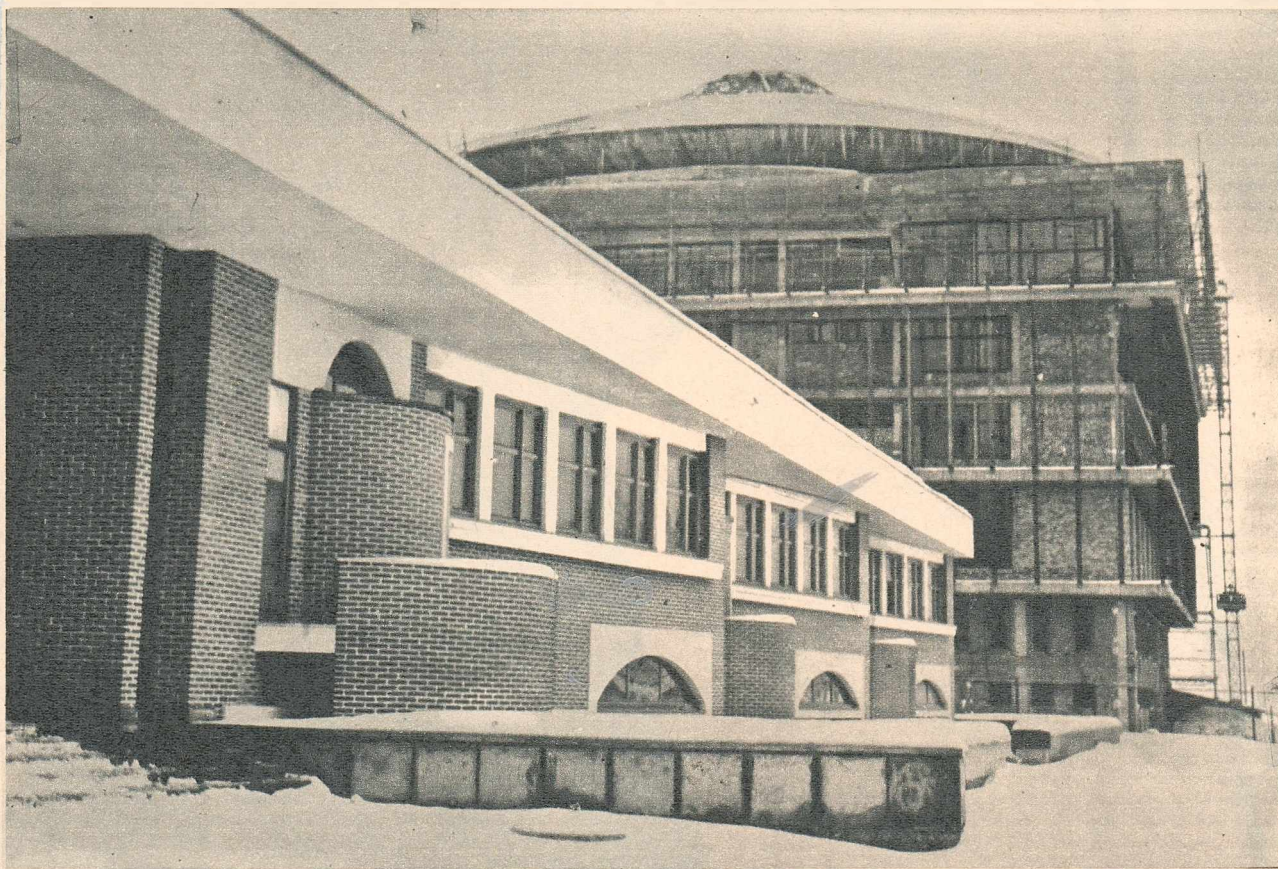
Nu mai știu ce om de spirit al Franței spunea că «suficiența nu exclude talentul, dar îl compromite». În declararea paternității asupra acestor înțelepte cuvinte ezit între Hugo și De Bonald. Înclin mai mult către ultimul. Tot el spunea: «Există oameni care nu știu să-și piardă numai timpul lor: ei sînt pacostea oamenilor ocupați».

Unii pun între suficiență și mediocritate semnul egalității. Dar a confunda suficiența cu mediocritatea este, cred, o greșală. Mediocru este de cele mai multe ori un subdezvoltat al instrucțiunii, pe cînd suficientul dispune de toate datele pentru a ajunge calitate, pentru a crea, pentru a realiza, dar ceva necesizat la timp și necorectat, infatuarea în urma unor succese facile, adulara din partea mediocrității căduțe, orgoliul, convingerea că este de ajuns atît cît știe, că de mai mult nu are nevoie, deoarece s-a și distanțat de semenii lui, îl condamnă iremediabil. Căci suficiența implică speranțe pierdute, capital moral irosit, materia unui început fericit dar prematur sfîrșit, și unicul ei rezultat este o viață inutilă, egală cu o moarte anticipată. În rigorea lor de neînduplecat geniile au fost întotdeauna drastice cu suficiența. În «Cîntul libertății», J.S. Mill striga: «Mai bine om nemulțumit decât godac satisfăcut, mai bine Socrate nefericit decât imbecil încîntat, iar dacă godacul și imbecilul sînt de altă părere, asta se datorește faptului că ei nu cunosc decât o latură a problemei. Ceilalți cunosc ambele laturi!...»

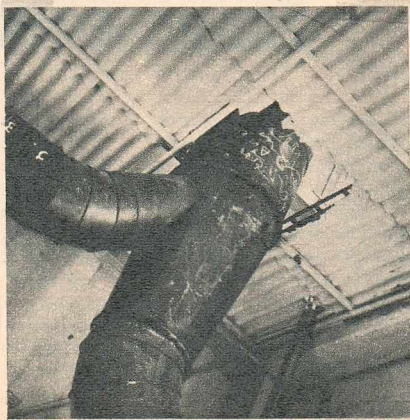
Fiind încîntat pînă la extaz de tot ce comite, făcînd paradă de conștiință și onestitate, confirmat de mediocri, convins cu acerbicie că nimeni nu poate mai bine ca el, suficientul devine intolerant cu valoarea, o suspectează, îl creează șicane și nu se liniștește decît cînd o vede doborîtă. Cînd trebuie să se aplece, face apel la virtute, la fermitate, la sinceritate și încredere, iar dacă nu reușește prin patos, evocă atestate, referate de cadre, dar litera lor sună mai mult ca un epitaf de sfîrșit pretimpuriu al unor speranțe devenite deșarte decît ca o certificare a bunei-credințe. Școli precare cu profesori încropiți i-au acordat diplome fără acoperire. Examine trecute prin convocarea corpului didactic în anticamera candidatului l-au convins rapid că și-a însușit toată înțelepciunea pămîntului, rezumată, comprimată, conspectată în două-trei caietele de dictando acoperite cu un scris de laba gîștei. A ieșit «triumfător» și prosperă. Și nimic nu este mai dezarmant pentru valorile din jur decît suficiența incununată de prosperitate.

Crede-ul declarat al suficientului ajuns, cel de care face paradă neobosit, oricînd și oricum, este «conștiința cinstită». Or, tocmai această «Conștiință cinstită» — cum spune Marx — ascunde sub o virtute sicilitoare toate năravurile perfide ale filistinului; ea își poate îngădui orice ticăloșie pentru că știe că la baza ticăloșiei ei stă cinstea. Însăși proștia devine un merit, intrucît ea este o dovadă incontestabilă a fermității convingerilor. Orice gînd ascuns este întărit de convingerea onestității interioare și cu cît «conștiința cinstită» pune la cale mai multe înșelăciuni sau mici ticăloșii, cu atît se poate manifesta cu mai multă sinceritate și încredere. Sub aureola intenției cinstite, toate micile păcate ale filistinului se transformă în tot atîtea virtuți, egoismul josnic este prezentat sub forma înfrumusețată a unei pretinse jertfe, lașitatea drept curaj, în accepția mai înaltă a cuvîntului josnicia devine generozitate și manierele grosolane, impertinente, de bătăran, se transformă în simptome de franchețe și umor sănătos».

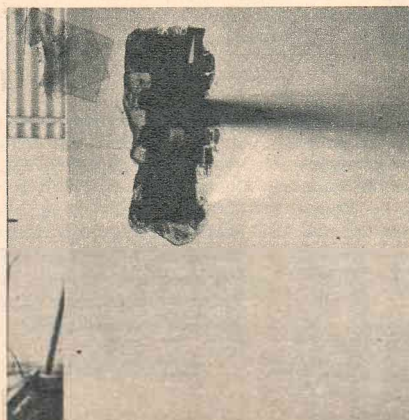
Cînd este investită cu putere, suficiența devine un adevărat flagel social. Tocmai pentru că antecedentele ei nu excludeau talentul, tocmai pentru că ar fi promis ceva dar nu a realizat nimic, tocmai pentru că la început știa sau i se părea că știe, și pe urmă n-a mai putut înțelege cum de alții știu mai mult, pot mai mult, fac mai mult. Suficientul nu se înconjoară niciodată cu capacitate, în mijlocul acestora s-ar simți vulnerabil, ușor de demistificat, elementul «optim» în care prosperă nu poate fi decît mediocritatea. Asta îl duce la pieire. Căci nimic nu trădează mai ușor decît adulatorul, decît cel care se îngrășă din flatare, decît cel care își construiește bunăstarea bizuindu-se numai pe arta de a gidila orgoliului suficientului sus-pus.



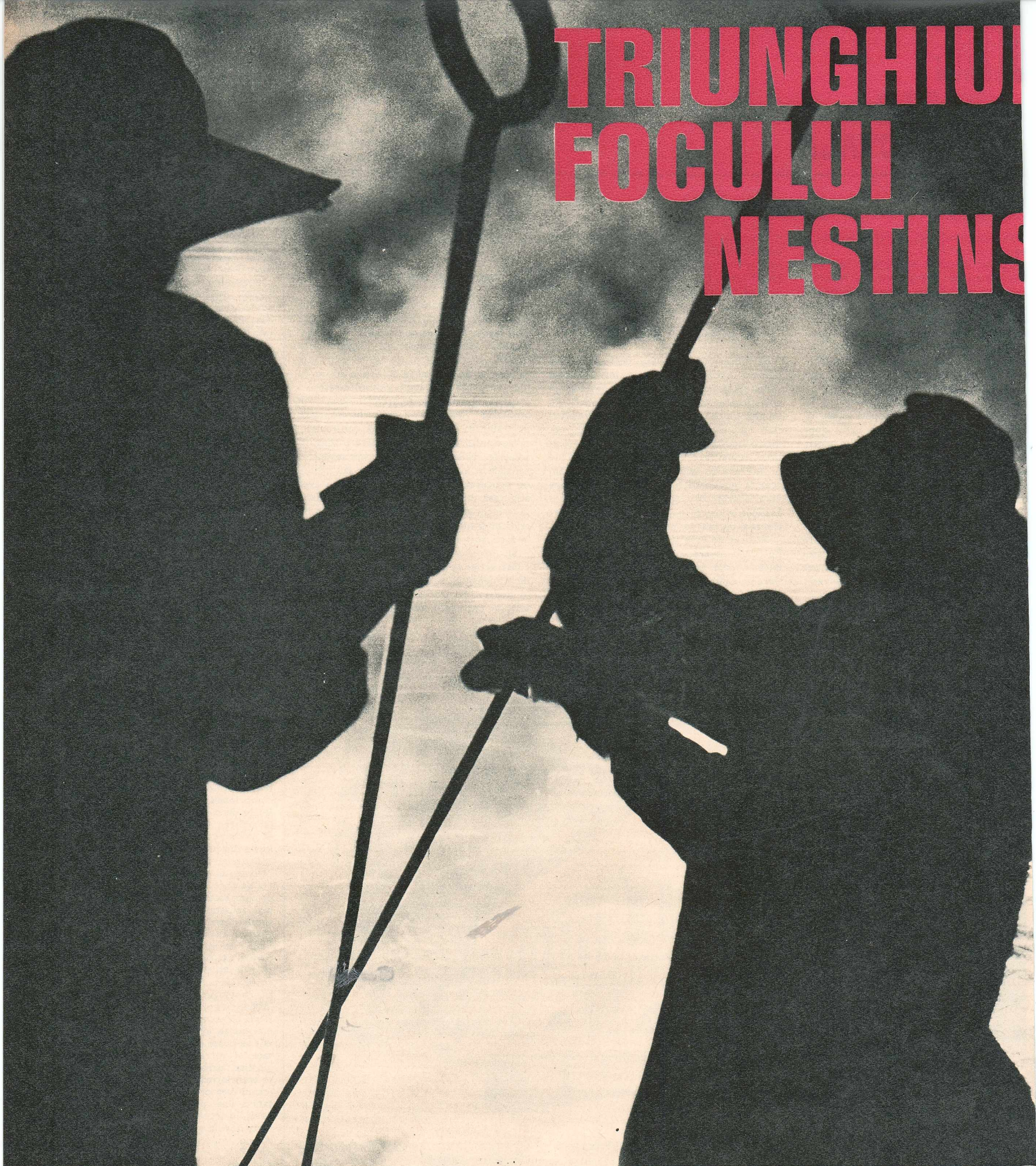
Se mai construiește încă.  
Dacă ar fi existat concordanță  
între cererile proiectantului  
și materialele existente,  
construcția  
ar fi fost terminată de mult.



Goluri... în proiectare.  
În astfel de cazuri  
constructorul caută soluții de moment,  
sparge zidurile fiindcă, oricum,  
conducele trebuie să treacă.



# TRIUNGHIUL FOCULUI NESTINS



Se va-nclina metalul în fața ofensivei pe care chimia organică de sinteză o exercită asupra materiilor prime clasice? Poate că, în viitor, oamenii vor făuri din materiale plastice nu numai roata dințată, ci un întreg carusel. Acum însă, la începutul celui de-al optulea deceniu, în fiecare minut, pe planeta noastră, se plămădesc 900 tone de oțel. Însăși producția noastră confirmă importanța metalului pentru progresul industriei moderne: de la 550 000 tone de oțel, în 1950, la peste 5 000 000 tone astăzi. Întrecem Austria cu un milion de tone, inversînd un raport care ne-a fost defavorabil multe decenii; producem cam tot atîta oțel cît realizează laolaltă celelalte țări balcanice. Cuptoarele Martin, cele electrice și convertizoarele de care dispune siderurgia noastră elaborează peste 250 mărci de oțeluri, iar laminoarele asigură o gamă largă de profiluri, benzi, sîrmă, precum și țevi cu diametre de 5-1 020 mm.

După două decenii de eforturi susținute, cînd în producția de metal s-au investit circa 30 miliarde lei, industria siderurgică și-a instalat puternicele-i agregate de-a lungul unui întins itinerar, reunind 13 centre: Reșița, Oțelu Roșu, Nădrag, Hunedoara, Călan, Cîmpia Turzii, Vlahița, Roman, Iași, Galați, Brăila, Buzău, București. Dar, prin excelență, producția noastră de oțel se leagă de Reșița, Hunedoara și Galați — triumphiul focului nestins, prin virfurile căruia scapără scintele dinamismului și ale progresului întregii economii...

## ÎNCEPUT DE DECENIU — SFÎRȘIT DE VEAC

31 decembrie 1969... Ultima filă a calendarului stă aproape neobservată pe un perete de metal. Semnificația ei a încetat cu patru zile mai înainte, atunci cînd siderurgiștii reșițeni

împlineau prevederile planului anual...

31 decembrie 1969, ora 23,55... Cetatea de pe Bîrzava nu-și încetează clocotul nici în aceste clipe solemne, printr-o mergătoare schimbului de ștafetă al anilor. Potrivit tradiției, Anul nou descinde sub vîlvătaia șarjelor de fontă și oțel plămădite în ultimele ceasuri de domnie ale predesorului său. Concomitent, metalul incandescent și vîntul roșu alunecă în pocale. Reșița închină paharul «din mers» în cinstea anului 1970, an care marchează începutul unui deceniu, dar și sfîrșitul celui de-al doilea secol de existență a cetății de foc.

5 ianuarie 1970. Primul bilanț: 600 tone de fontă peste plan, cîteva sute de tone de oțel peste prevederi, 525 tone laminate peste sarcinile la zi. Raportate la valoarea aritmetică a rezultatelor consemnate în bilanțul anului 1969, noile cifre statistice au mai mult o valoare simbolică. El

să arate însă că și în ultimul an al cincinalului Reșița a marcat la cote superioare celor înscrise în plan. Demn de reținut este faptul că fonta elaborată peste prevederile celor cinci zile ale anului 1970 s-a obținut în cea mai mare măsură pe seama reducerii consumului de cocs, a creșterii parametrilor tehnici și sporirii încălzirii metalei pe fiecare mc volum util de furnal, după cum producția preliminară de oțel este rezultatul direct al îmbunătățirii dozării metalului în cuptoare, al micșorării timpului de încălzire a agregatelor și al timpului de elaborare a șarjelor.

În asemenea măsuri îndreptate în direcția ridicării eficienței economice sînt rezultatul unor asidue preocupări desfășurate în ultimii ani, cînd, fără să-și lărgescă măcar un metru cub capacitatea furnalelor sale, Reșița a elaborat zeci de mii de tone de fontă peste prevederi.

După prima săptămîină a noului an, marile agregate ale Reșiței funcționează cu precizie de ceasornic. A fost însă remarcabil cînd Reșița încărunga de la un an la altul. Dar realizarea a întrerupt definitiv procesul nefiresc al dezvoltării. În viața cetatei de pe Bîrzava a început o veritabilă numărătoare inversă, anunțîndu-i relansarea pe o nouă orbită economică. În decursul unui deceniu, în peisajul Reșiței s-au integrat «din mers» două furnale moderne de câte 700 mc, o nouă baterie de cocs, un melanjor de 100 tone pentru omogenizarea fontei lichide, o fabrică de aglomerare a minereului, cinci grupe de cuptoare adînci de producție de laminoare, turnătorii de fontă, oțel și de metale eroaze, hale pentru prelucrarea metalului, însumînd peste 10000 mp. laboratoare și multe alte obiective.

De cîtuva timp, Reșița, cetatea industrială ai cărei nume a devenit tot atît de familiar ca cel al Carpaților, al Dunării și al Bărăganului, a pășit într-un an cu multiple semnificații.

An care înseamnă sfîrșitul actualului cincinal și pregătirea pentru îndeplinirea marilor responsabilități pe care le revin angajaților și partidului le pune în fața siderurgicilor reșițeni. Și cît de bine știe bătrîna cetate de pe Bîrzava și mascheze vîrsta! La porțile sale bat astăzi «cavalerii» din 2000 de întreprinderi românești și străine. Fie ca în anul 1970 să sporească tinerețea și maturitatea Reșiței!

#### HUNEDOARA — VATRĂ OSPITALIERĂ

Traversăm culmile Munților Poiana Ruscăi, pentru a ajunge în cetatea de foc a Hunedoarei. Iată-ne din nou între giganții de metal, care radiază dogoarea ecuatorială. Aici așchii metalului nu încetează o clipă, nici aici așchii agregate fierbinți nu se odihnesc decît atunci cînd sunt mistuite ceva în pîntecele lor. În jurul nostru, pe o suprafață de 150 de hectare, trenuri în continuă mișcare, în triajul unei mari stații de cale ferată. Unele dau drumul deodată, prin pereți basculanți, maldărului de șpan de fier vechi, altele descarcă var și dolomită. La «peronul» unei cocsochimice, alte trenuri, în vagoanele cărora bunurile se prăbușește în flăcări, prin zeci de guri, iar deasupra noastră, «trenuri aeriene» aleargă grăbite, cablul funicularului, între minele de fier de la Telic și nesățiosul combinat. La rîndul lor toate cele 30 de mari regate și obiective industriale, făurite în anii construcției socialiste, sînt în plină activitate.

Și aici, siderurgiștii au declanșat din primele clipe ale noului an un ritm incandescent, care să asigure în 1970 producția de 3 milioane tone de oțel. Rezultatele sînt, fără îndoială, promițătoare. Harnicul colectiv al Combinatului siderurgic din Hunedoara, care și-a îndeplinit planul

de la început, a declarat că din clipele solemne ale nopții de hotar, cînd luna și-a schimbat ștafeta, oțelarii hunedoreni declanșau o puternică ofensivă asupra cuptoarelor Martin și electrice, astfel ca în 1970 Hunedoara să furnizeze economiei naționale 3 milioane tone de metal.



În primele cinci zile ale anului 1970, Reșița, cetatea de foc de pe Bîrzava, a elaborat peste prevederi circa 600 tone fontă, cîteva sute de tone de oțel și a expedit uzinelor producătoare peste 50 tone de laminate.

pe anul 1969 cu trei zile mai devreme, furnizînd peste prevederi 32 700 tone fontă și 25 300 tone oțel, continuă să înregistreze rezultate similare. Pînă la 4 ianuarie el a elaborat peste prevederi 300 tone fontă, 350 tone oțel, 330 tone cocs, 780 tone minereu aglomerat. Cum se explică startul bun al hunedorenilor?

Asigurînd 65 la sută din producția de fontă a țării și 53 la sută din cea de oțel, Hunedoara este astăzi un puternic centru siderurgic, dispunînd de furnale de 1 000 mc, de cuptoare Martin de mare capacitate și electrice, de un laminor bluming al cărui proces de prelucrare este supravegheat și dirijat prin intermediul televiziunii industriale și al calculatorului electronic care efectuează 20 000 operații pe secundă. Dar și aici omul, furnalistul sau oțelarul îmbujorat de tenta singerie a șarjei, se comportă ca un adevărat accelerator al producției. De pildă, utilizarea oxigenului în cadrul cuptoarelor Martin de mare capacitate cu ajutorul «lancei», instalație creată de maistrul Ion Cișmaș, duce la creșterea producției de oțel în actualul cincinal cu 600 000 tone. Dar contribuția oamenilor nu se oprește aici. Datorită preocupărilor pentru organizarea științifică a producției și a muncii, la furnalele de mare

capacitate se obțin 1,5 tone fontă pe fiecare mc de volum util, indice care se situează la nivelul celor mai bune realizări pe plan mondial, iar oțelăriile Martin produc zilnic cu 20 la sută mai mult metal decît în perioada inițială a actualului cincinal. Există perspective ca pe aceste căi, de sporire continuă a productivității agregatelor, Hunedoara să elaboreze anual, în cincinalul următor, circa 3,5 milioane tone de oțel. Anul 1970 confirmă, prin rezultatele obținute în primele zile, că moderna cetate siderurgică de la Hunedoara va fi și în viitor o vatră ospitalieră pentru sporirea producției de metal.

#### SIMBOLUL MATUREȚII

Poposim, în sfîrșit, la Galați, în magnificul univers metalic de pe platoul Smîrdanului, unde focul aprins cu doi ani în urmă nu s-a mai stins nici măcar pentru o clipă. Și aici, în cea mai tînără vatră de metal a țării, dispunînd de furnale de 1 700 mc, de convertizoare pentru elaborarea oțelului, de laminoare, fabrici de aglomerare a minereului și de alte obiective care concurează la obținerea producției de metal, anul 1970 a început sub aceleași semne de bun augur, ca și în celelalte cetăți siderurgice. Potrivit datelor centralizate, în decursul primelor cinci zile siderurgiștii gălățeni au elaborat peste prevederile planului 500 tone oțel, au pregătit pentru furnale 3 000 tone de minereu aglomerat și au laminat 1 000 tone de tablă groasă, pe care au și livrat-o uzinelor «Progresul» din Brăila, uzinelor «23 August», Șantierului naval din Galați și Șantierului naval din Oltenița.

Fără să fi căpătat configurația finală, Combinatul siderurgic de la Galați este de pe acum o chintesență a Reșiței și Hunedoarei, nu numai prin dimensiunile gurilor sale de foc, dar și prin rezultatele pe care le înregistrează în domeniul producției. Ce rol va juca cetatea siderurgică de pe Dunăre în viitorul cincinal? Prin alinierea la startul producției a unui nou furnal, a unor noi convertizoare și a altor obiective, ea va prelua rolul de capitală a oțelului românesc. Încă în acest an, producția de fontă va spori cu 81 la sută, iar cea de oțel cu 83 la sută. Nici aici nu poate fi omis omul, mai cu seamă aici, unde furnaliștii, oțelarii și laminoriștii, dispunînd de calculatoare electronice cu ajutorul cărora pot stabili necesarul de forță de muncă pe meserii, pot urmări ridicarea productivității laminorului de tablă groasă ori îmbunătățirea calității oțelului, vor acționa cu mijloace tehnice ultramoderne asupra proceselor de elaborare a șarjei de metal. Și aici, oamenii, din inițiativa cărora s-a născut o valoroasă acțiune de economisire a metalului, vor constitui factorul hotărîtor pentru împlinirea sarcinii de a se obține în 1970 circa 2 milioane tone de oțel.

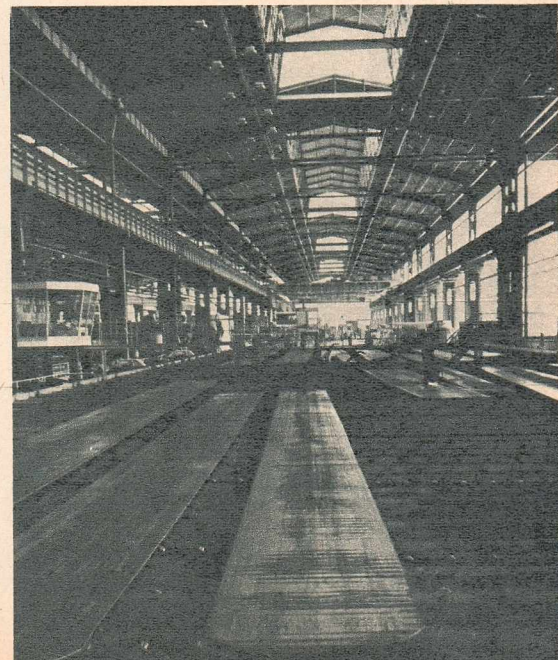
O știre relevînd rezultatele pe întreaga ramură arată că în primele 4 zile ale acestui an în industria siderurgică au fost realizate peste prevederile planului aproape 1 400 tone de oțel, 920 tone fontă și peste 2 000 tone laminate finite pline.

Reșița, Hunedoara, Galați — triumful focului nestins, al cărui aport va fi, fără îndoială, esențial în îndeplinirea sarcinilor stabilite de cel de-al X-lea Congres al partidului: realizarea în 1975 de către industria noastră siderurgică a 10-10,5 milioane tone de oțel și 7,2-7,5 milioane tone laminate. Triumful focului nestins funcționează din primele zile ale anului 1970 cu întregul lui potențial.

#### D. DĂSCĂLESCU

Fotografii de Traian PROSAN

Ritmice aprovizionat cu metal, laminorul de tablă groasă din Galați, primul vîlstar apărut pe platoul Smîrdanului, a expedit, în intervalul 1-5 ianuarie, pe adresa șantierelor navale din Galați și Oltenița și a uzinelor «Progresul» din Brăila și «23 August» din București 1 000 tone de tablă groasă.



## ÎNCEPUT DE '70 PE PLATOURILE LUMII

### BORSALINO

Cinematograful nu poate trăi fără cupluri celebre. Asta se știe de când lumea. Chestiunea mai nouă este să formezi acele perechi actoricești care să producă șocul maxim, vedete pe care lumea le bănuiește — sau le-ar dori — rivale și pe care abia așteaptă să le vadă scoțându-și ochii una alteia. Ne aducem aminte cu toții cum am stat cu sufletul la gură acum șase ani, când Brigitte Bardot și Jeanne Moreau turnau în Mexic «Viva Maria».

Un moment asemănător trăim acum, când Jacques Deray n-a avut altceva mai bun de făcut decât să-i ia pe Alain Delon și Jean-Paul Belmondo (sau pe Belmondo și Delon, cum vreți) și să-i pună să muncească cot la cot în filmul polițist «exploziv» (astfel este anunțat) «Borsalino», intitulat inițial «Carbone și Spirito». După părerea scenaristului Jean-Claude Carrière, «cei doi actori nu seamănă de loc. Sînt posesorii unor mitologii, ca să spun așa, total diferite. Între Belmondo, cel cunoscut din filmul «Omul din Rio», și Delon din «Samuraiul» există raporturi a căror descoperire mi se pare pasionantă».

Modest din fire, regizorul Deray atribuie ideea acestui film lui Alain Delon. «Într-o zi, în timp ce turnam «Piscina», Alain mi-a spus: Jacques, am o idee fantastică, dar nu vreau s-o afli acum. Mi-a spus-o mai târziu, după cîteva ore. M-a emoționat. Prietenia dintre doi gangsteri, pe care viața îi învață multe, mi se părea un subiect din care aș putea stoarce ceva».

În momentul de față echipa turnează în Sicilia, bineînțeles, căci nu există alt loc mai minunat sub soare pentru un film de genul celui despre care v-am vorbit. Partenera celor doi «monștri sacri» este Catherine Rouvel, actriță care a debutat în adolescență în filmul lui Jean Renoir «Dejunul pe iarbă», pentru ca apoi să renunțe pentru multă vreme la cinematografie.

ÎN CONTINUARE,

### CAMPINGUL

Seria de mare succes a comediiilor excentrice «Carry on...», realizate de cineastul englez Gerald Thomas, continuă și în acest an. Casa «Rank Organisation» ne informează că în aceste zile se încheie al 15-lea episod, «Campingul», istorisirea unor pășanii, evident, hazlii, ale unui grup de naivi care au proasta inspirație să-și petreacă concediul în camping.

Sărmanii, nu văzuseră înainte filmul lui Pierre Etaix, căci atunci ar fi aflat de acolo cum stăm cu campingul în zilele noastre.

M.M.



Coafată  
à la Ninon,  
actrița  
Catherine  
Rouvel  
își face  
reintrarea  
pe platouri  
alături  
de doi  
parteneri  
pentru care  
orice vedetă  
ar invidia-o.

Foto:  
UNIFRANCE



Actorul  
Kenneth Williams,  
interpret permanent  
al  
lui «Carry on».

Valerie Leon,  
una dintre  
multele secretare  
ce înfrumusețează  
episoadele  
serialului.

Foto:RANK  
ORGANISATION

### ACTORI ȘI ROLURI

Pe frumoasa  
actriță austriacă  
Senta Berger,  
pe care  
fotografia noastră  
o înfățișează  
în filmul  
«Memorandumul ucigașilor»,  
am dori  
să o reîntîlnim  
și în 1970  
pe ecranele noastre.

Foto:RANK  
ORGANISATION



N-avem  
nici un motiv  
să ne îndoim  
că nu le va sta  
bine pe ecran,  
așa,  
umăr la umăr.





## DE LA A LA Z

**A R N O U L** Françoise. Actriță franceză de film, născută Gautsch, la 3 iunie 1931 la Constantine (Algeria). Debutază în film în *L'Épave de W. Rozier* (1950). Utilizată la început exclusiv pentru tipul ei de față modernă tip 1950, F.A. e lansată ca vedetă în filme ca: *Le fruit défendu* (cu Fernandel), *La forêt de l'adieu*, *Maison Bonnadieu* (cu D.



Darrieux), *Amanții din Toledo* (1952), *Prietene de noapte* (1953), *La rage au corps*, *Oaia cu cinci picioare* etc. Jean Renoir îi va da ocazia să se afirme ca o veritabilă comediantă în *French Can-Can* (1964), care marchează pentru F.A. o nouă etapă a carierei sale, unde actrița cu joc nuanțat ia locul vedetei cu tapaj publicitar. F.A. turnează cu regizori de prestigiu ca: Sacha Guitry: *Si Paris nous était conté* (1955), Henri Verneuil: *Oameni fără importanță* (cu Jean Gabin — 1955) și *Paris-Palace-Hotel* (cu Charles Boyer — 1956), Marcel Carné: *Le Pays d'où je viens* (cu Gilbert Bécaud — 1956), Roger Vadim: *Nu se știe niciodată* (cu R. Hossein — 1957), Henri Decoin: *La chatte* (1958) și *Pisica scoate ghearele* (1959), Pierre Kast: *La Morte-Saison des Amours* (1960), *Vacances portugaises* (1962), *Les Egarements* (1963), Julien Duvivier: *Diavolul și cele zece porunci* (1962). F.A. a mai realizat creații notabile în filmele: *Cargaison blanche*, *Thérèse Etienne* (după romanul lui John Knittel), *Asphalte* (1958), *La bête à l'affût* (1959), *Le bal des espions* (1960), *Les Parisiennes* (1961), *Le Dimanche de la vie*, *Le congrès s'amuse* (1966) etc. Ea turnează actualmente în filmul care marchează reîntrirea în studiouri a lui Jean Renoir: *Le Roi d'Yvetot*.

**A R T H U R** Jean. Actriță americană de film, născută Gladys Greene, la New York City, la 17 octombrie 1908. Pozează la început ca model de publicitate, apoi, atrasă de Hollywood, își face debutul pe ecran într-un film de John Ford: *Cameo Kirby* (1923), devenind astfel ingenua tip western a casei Fox. O dată cu trecerea ei la Paramount



e promovată la rangul de stea și destinată rolurilor de parteneră (grațioasă) a vedetelor masculine ale casei (William Powell, Clive Brook, Wallace Beery, Richard Arlen) în orice gen de film, de la comedie la dramă, de la western la film de groază. Deși solicitată intens la începutul vorbitorului pentru buna sa dicțiune, cariera ei lincezește. De-abia după o salutară perioadă pe scenele teatrelor de pe Broadway (1932—1934), J.A. își conturează personalitatea ei de comediantă abilă, plină de fantezie și nerv, așa cum o cunoaștem din filmele lui Frank Capra: *Extravaganțul Mr. Deeds* (1936), cu Gary Cooper, *You Can't Take it With You* (1938) și *Mr. Smith Goes to Washington* (1939), cu James Stewart. Același joc sclipitor și farmec subtil le vom găsi și în alte filme ale ei: *Tot orașul vorbește* (1935 — r: John Ford, cu Edward G. Robinson), *Căsătoria americană*, cu Herbert Marshall, *Avangarda eroilor* (1936 — r: Cecil B. de Mille, cu Gary Cooper), *Istoria se scrie noaptea* (1937 — r: Frank Borzage, cu Charles Boyer), *Viața la întâmplare*, cu Ray Milland, *Only Angels Have Wings* (1938 — r: Howard Hawks, cu Cary Grant), *The Devil and Mrs. Jones* (r: Sam Wood), *Too Many Husbands* (1940 — cu Fred MacMurray), *Orașul în fierbere* (1942 — r: George Stevens, cu Ronald Colman, Cary Grant), *Criza de locuințe* (1943), *A Foreign Affair* (1948 — r: Billy Wilder, cu Marlene Dietrich), *Shane* (1953), un western devenit clasic, de George Stevens, și ultimul ei film: *The Cowboy and the Girl* (1957). După o îndelungată absență, J.A. își face reîntrirea pe (micul) ecran în rolul unei avocate celebre într-un lung serial TV american.

**A S Q U I T H** Anthony. Regizor și scenarist britanic, născut la Londra la 9 noiembrie 1902, ca fiu al lordului Asquith, conte de Oxford, premier britanic între 1908 și 1916. A.A. activează din 1926 ca asistent la British Instructional Films, societate care produce filme documentare, apoi în 1928 își face debutul în dublă calitate, de regizor



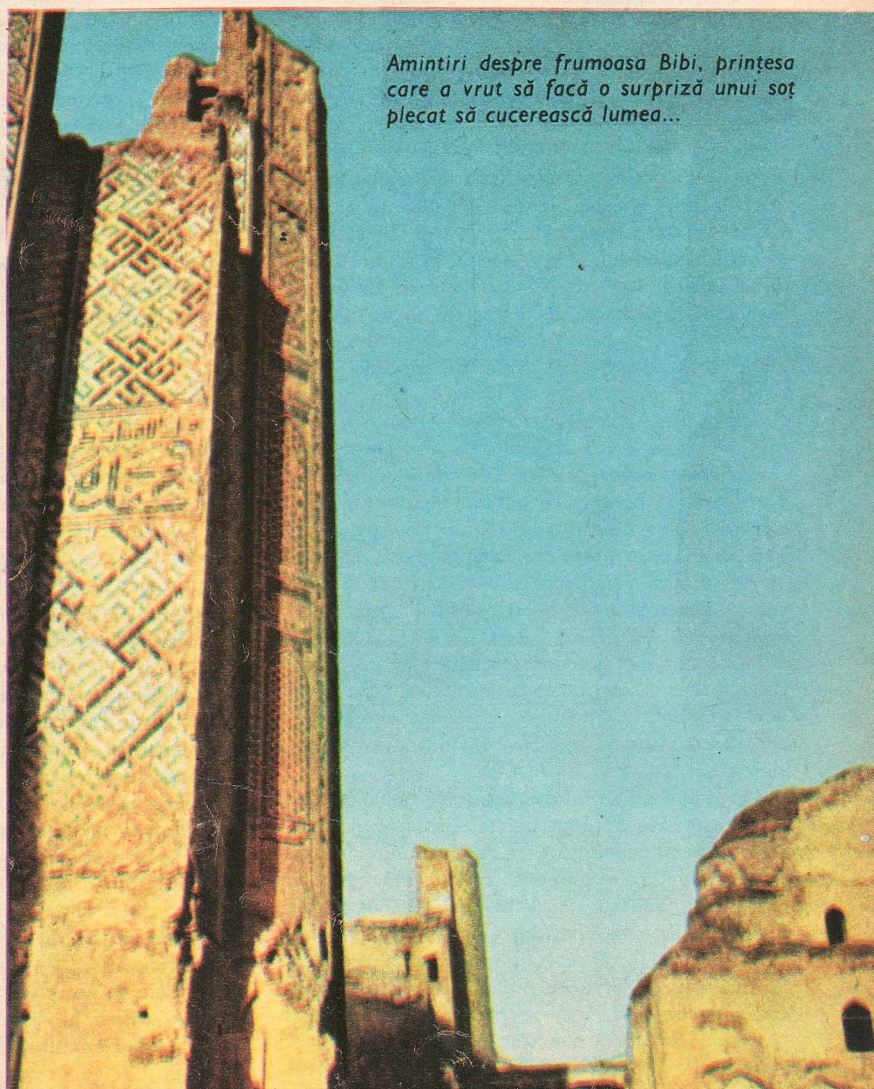
și scenarist, cu: *Shooting Stars* (coregizor, veteranul A. Bramble). Următorul său film, *Underground*, îl situează deja, alături de Hitchcock, în fruntea regizorilor britanici de film. În filmul vorbitor se afirmă cu *A Cottage of Dartmoore* (1930) și *Tell England* (1931). Semnează versiunile engleze ale filmelor *Sinfonia neterminată* (1934), cu Marta Eggerth, și *Nopti moscovite* (1935), cu Harry Baur și Laurence Olivier, iar în 1938 realizează cea mai perfectă transpunere după Bernard Shaw: *Pygmalion*, în ideala interpretare a lui Leslie Howard. În timpul războiului (1940—1945) se impune cu filme realizate în manieră cvasidocumentară ca: *Cottage to Let*, *Ne scufundăm*, *The Demi-Paradise*, *The Way to the Stars*, ce reflectau tristețea realității ale unei Anglii greu încercate. Opera sa postbelică e marcată de câteva admirabile ecranizări ca: *Importanța de a fi onest* (1951) după Oscar Wilde, cu Michael Redgrave, *Milionara* (1960), cu Sofia Loren, și *Doctorul în dilemă* (1959), cu Dirk Bogarde, Leslie Caron, după Bernard Shaw, precum și de o serie de filme realizate în colaborare cu dramaturgul (și scenaristul) Terence Rattigan (cu care, în 1939, realizase *Pensiunea Watson*), ca: *Suflete impietrite* (1951), cu Michael Redgrave, *The Vips* (*Hotel International* — 1963), cu Elizabeth Taylor, Richard Burton, Orson Welles, *Rolls-Royce-ul galben* (1965), cu Ingrid Bergman, Shirley Mac Laine, Moreau, Rex Harrison, Alain Delon, Anthony Asquith s-a stins din viață în 1968.

Constantin POPESCU



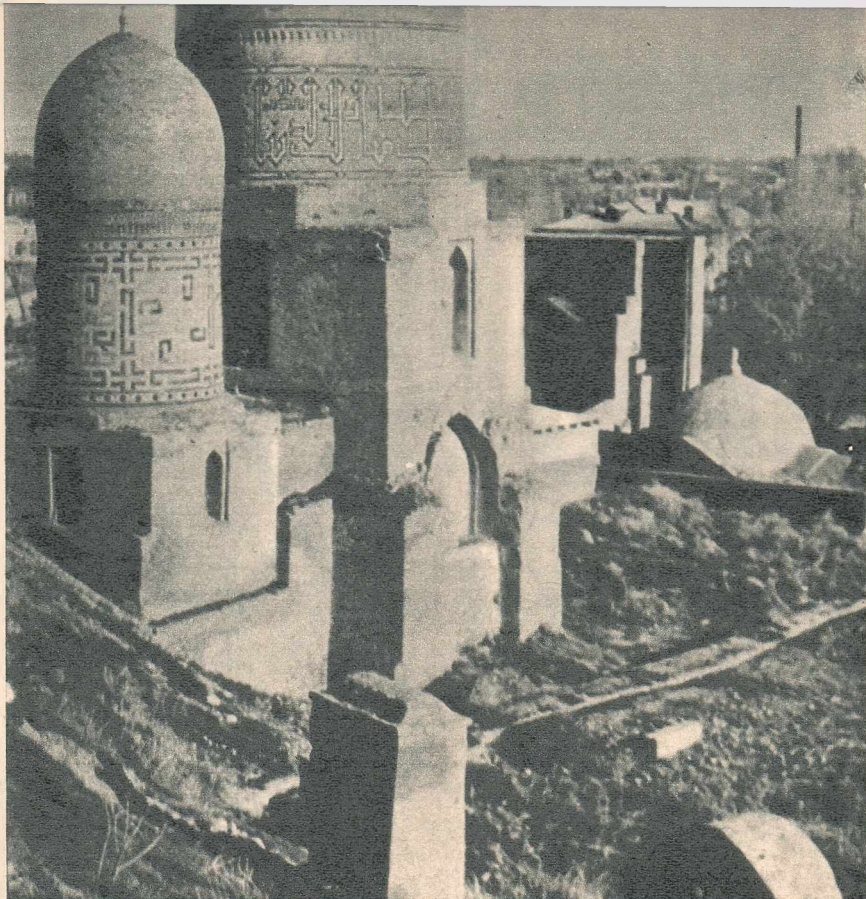
Culori solare, ziduri legendare...

## PASTEL DIN SAMARKAND



Amintiri despre frumoasa Bibi, prițesa care a vrut să facă o surpriză unui soț plecat să cucerească lumea...

► *Şah-i-Zinda  
ziduri smălţate,  
turnul femeilor necredincioase,  
umbra lui Tamerlan.*



**PASTEL  
DIN**

# SAMARKAND

de Ecaterina OPROIU

► *Crimpei,  
din comoara  
de frumuseţe  
a Samarkandului.*

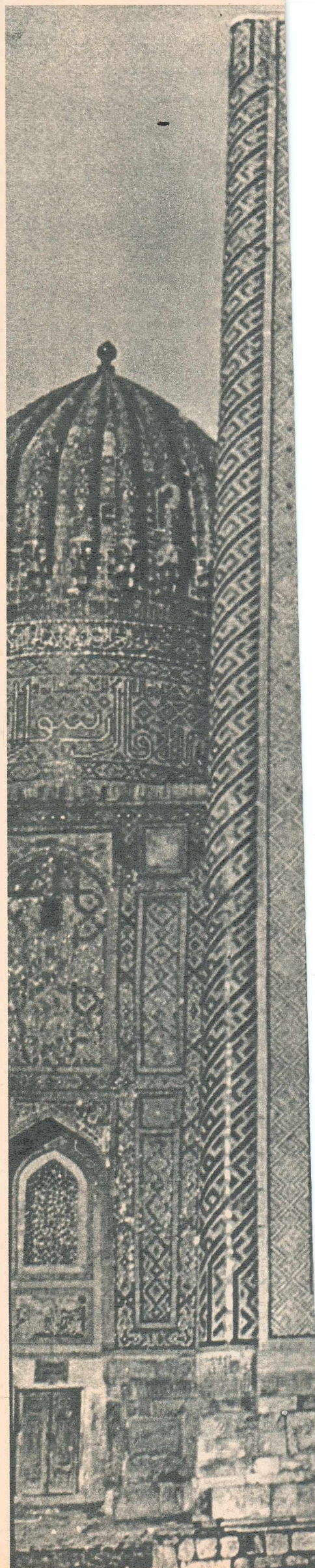
Samarkandul este un punct al planetei în care chiar şi drumeţul vaccinat, vrea, nu vrea, se trezeşte ameţit de duhurile lumilor apuse, de chemarea muezinului, de şuierul sabiei lui Tamerlan, viteazul care a întemeiat un imperiu şi călăul care a zidit o cetate din 70 000 de capete tăiate, la minie, într-o singură dimineaţă. Oraşul are proporţiile unei aşezări pentru 300 000 de oameni, clădiri moderne, şosele asfaltate, restaurante pentru o clientelă pretenţioasă, grădini cu trandafiri, băieţi în blue-jeans-i, fete în mini-jupe, standuri cu obiecte de artizanat, la fel de convenţionale ca pretutindeni. «Foarte bine» — spune turistul grăbit — «foarte frumos!» — dar privirile lui sticlesc nerăbdătoare spre legendă, spre zidurile smălţate de la Şah-i-Zinda, spre turnul din care erau aruncate femeile necredincioase, pe vremea când necredinţa însemna să-şi arate o clipă ochii, spre portalul frumoasei Bibi, cea mai dulce dintre cele 300 de neveste ale lui Tamerlan, o prinţesă de rasă galbenă, care s-a gândit să facă o surpriză unui soţ plecat să cucerască lumea şi a pus să se înalţe un monument fără asemănare, dar în viaţă nu e totul cum ticluieşte femeia, şi frumoasa Bibi s-a îndrăgostit de arhitect şi sărutarea acestuia i-a lăsat pe obraz o arsură, care nu s-a vindecat niciodată. o arsură corp-delict, pe care văzînd-o, soţul a pocnit să..

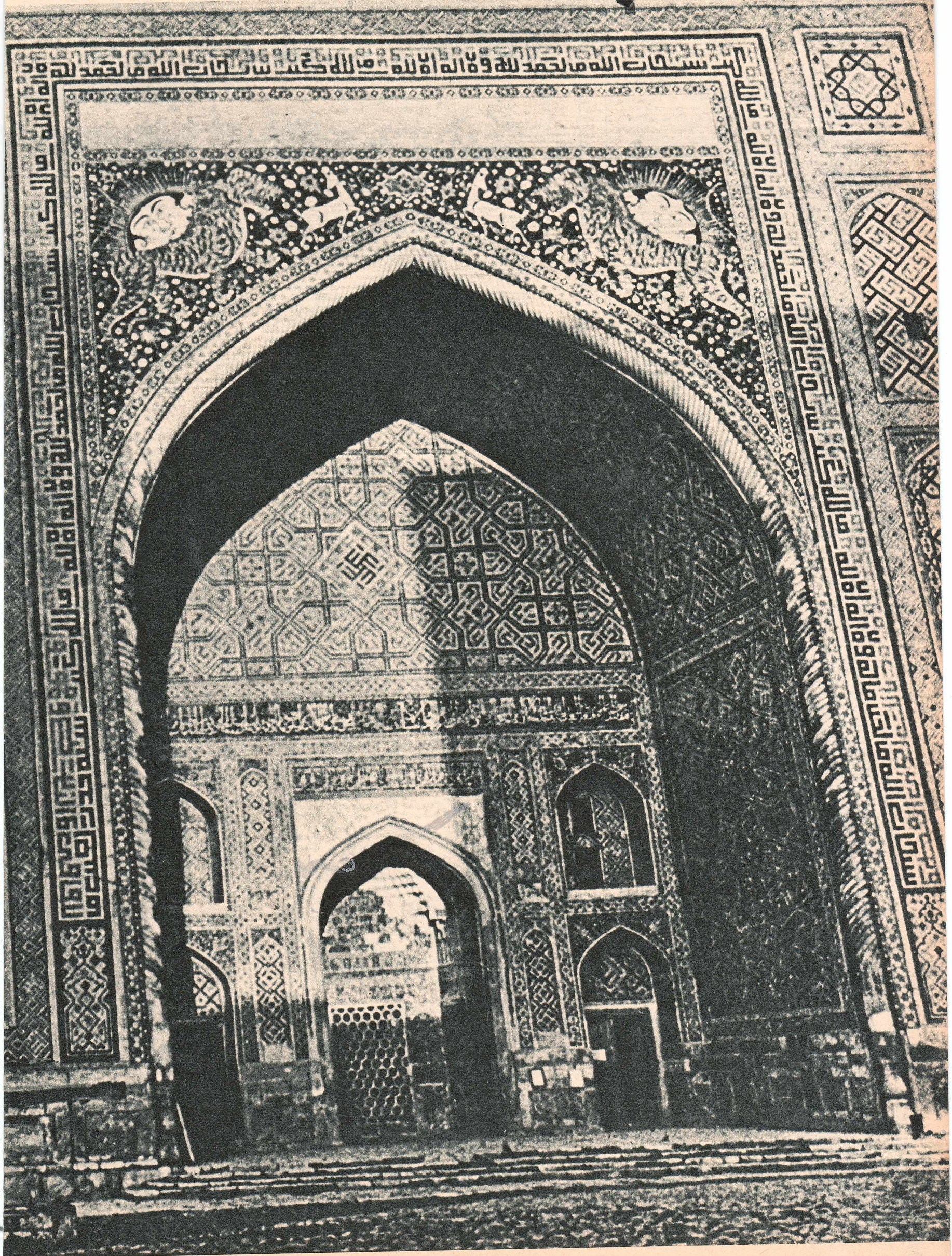
Aerul Samarkandului e uscat şi prăfos. Se simt în el scame de bumbac, gustul înecăcios al frunzei de salcîm scorjite, care arde înfundat în toate şanţurile, şi o pulbere, ca o ceaţă zgrunţuroasă, care-ţi intră în urechi, în gîtlej, în pupile, o pulbere în care presimţi zvîrcolirile apropiate ale deşertului, moleşeala lui lenevoasă şi zvîcnirile lui de odaliscă. Străzile din oraşul vechi sînt uscate şi oarbe, pentru că nici o casă nu are fereastra la drum, iar gardurile sînt înalte şi groase, de chirpici, fără o gaură, fără o deschizătură. Un cal-

can, un gard, alt calcan, alt gard. Uliţa se strecoară arsă şi sfîrîmicioasă între doi pereţi lungi şi pămîntii. Acum cîteva zeci de ani femeile treceau pe sub umbra acestor ziduri cu obrazul acoperit de paranja, o cîrpă neagră ţesută din coadă de cal. Pe atunci casa era împărţită în două: o parte pentru ele, o parte pentru ei, şi vai de femeia care se încumeta să iasă din iatac cînd stăpînul primea un străin. Pe atunci stăpînul avea dreptul legal la patru neveste şi divorţul era pecetluit de puterea cerească şi de cea lumească chiar numai dacă bărbatul spunea de trei ori la rînd: «pleacă!»

Azi, aceste locuri refuză turistului picanterea unui asemenea pitoresc. Fetele merg la şcoală pe biciclete şi doar din cînd în cînd un bătrîn, învelit în ciapan, cu turbanul răsucit pe creştet, apare călare pe un asin, ca un Iisus Cristos girbovit, rătăcit pe potecile Islamului.

Şi-atunci ce rămîne călătorului? Călătorului îi rămîn, spre consolare, tipiteicile, adică fesurile lucrate cu fir de aur, mirosul iute şi aţîţător al şaşlicului, aburul ceaihanalelor şi aroma răcoroasă a ceaiului verde, cazanele cu plov, plov, adică pilaf, un pilaf de carne de berbec, plutind în ulei de bumbac, stîrnit cu praf de şofran şi boabe de năut şi de stafide, un pilaf savant pe care numai bărbaţii, se spune aici, ştiu să-l facă aşa cum trebuie, şi de altfel aşa se şi întîmplă, ei îl fac, mai ales pentru zilele de sărbătoare, căci preparatul bucatelor, ca oricare treabă serioasă, îl fac ei şi rar se găseşte un uzbek care să nu ştie să gătească. Călătorului îi rămîn deci ospeţele întinse pe covoare orientale sau pe hantahta, măsuţe joase, aşezate pe pat; bazarul, îngropat în coline de pepeni, cu miros de lipii calde, de ceapă oţetită şi de fistic prăjit, bazarul, care furnică printre tarabe cu boia, cu caise uscate, cu rodii, cu găleţi de struguri dulci ca mierea şi aromitori ca ananasul.







- Misterul «Fiat»-ului furat la Milano se dezleagă la Istanbul
- «osa Nostra» mai tare decât «General Motors»
- «Buick»-ul telegenicului Angelvin și cele 99 de apartamente ale hitleristului dr. Kopp
- Marile afaceri se consumă în tăcere
- Ambasadorii traficanti din New York și preotul cu heroină din Beirut
- Lucky Luciano, agent al F.B.I.?
- Cum lucrează Mafia italiană când e vorba de narcotice
- Când capetele onorabililor din umbră nu încap în... statistici
- Polițiști și contrabandiști față-n față
- Ce poate și ce nu poate «Interpol»-ul
  - Teoria lui Sussini și limitele unei ofensive antidrog.

Cartoteca «Interpol», spaima contrabandiștilor. Un simplu semnal lansat pe baza acestui sistem de evidență poate duce oricând la o captură senzațională.

## ANTICAMERA INFERNULUI (II)

# piratii drogului

## INCURSIUNE ÎN REȚEAUA TENTACULARĂ A TRAFICULUI CLANDESTIN DE STUPEFIANTE

de Dic. BABOIAN

Mesajul cifrat al «Interpol»-ului a fost recepționat la miezul nopții: «Rețineți cu orice preț un american care călătorește la bordul unui «Fiat» cu numărul T-49.657 MI). Alt mesaj transmis ceva mai târziu comunica un amănunt: «Omul este însoțit de o tinăra încă neidentificată». Poliția portuară din Istanbul se afla în stare de alarmă. Kemal Eröge, comisarul districtual, dădea instrucțiunile necesare pentru prinderea americanului bănuit de a fi furat limuzina din Milano. Totul părea o simplă operațiune de rutină, ca atâtea altele care au loc într-un mare port. Totuși...

### UN DENUNT TELEFONIC ȘI CINCI CADAVRE

Cu câteva minute înainte de sosirea vasului, directorul vămii primește un denunț telefonic. Omul de la capătul firului avertizează laconic: «Atenție la Fiat — conține drog!» Lucrurile încep să se clarifice; miza este deci mai mare. Lunetele polițiștilor și armele lor automate sînt îndreptate spre pasarella vasului cînd încep să coboare primii pasageri.

Cînd Ralph Gary Bouldin, americanul așteptat, prezintă cele două pașapoarte americane, el și Patricia Anne Seeds — tinăra lui prietenă în vîrstă



Undeva în Europa. La o cercetare mai atentă, vameșii descoperă un Buddha plin de... stupefiante. Doi studenți danezi care îl transportau într-o valiză pretind că i-a interesat valoarea «artistică» a obiectului.



fără ca să se poată procura dovezi toare pentru punerea lor sub acuzare. ept că celebrul Vito Genovese, unul conducătorii Mafiei americane, a în temnița unde ispășea o condamnare trafic de stupefiante, dar nici un nt nu s-a putut dovedi că el ar fi e gangului de stupefiante». Chiar și risirile revelatoare făcute în temnița seph Valachi n-au reușit să ofere le necesare poliției americane.

ngsterii traficului ilicit — scrie J.I. e, autorul unui amplu studiu despre Ńul cu stupefiante, apărut în «Le » — alcătuiesc un univers aparte, cu proprii și cu o lege fundamentală: a. Acești răufăcători nu se confundă n general, cu lumea interlopă, cu acel u» reprezentând clasică drojdie a soli. Dimpotrivă, printre ei sînt oameni u casa cu fața la stradă, care arborează itență cumpătată, mai presus de orice iune. Este nevoie de anchete îndete, de investigații perseverente, ac delicate de filaj, multă viclenie și fler u a-i depista».

seori, în jurul diferitelor personaje ale ilului se țes legende fantastice, iar mis- legat de activitatea lor persistă și ilo de mormînt. Este cazul lui Lucky no, care în 1962 a murit subit, în con- încă neelucidate, pe aerodromul Capono din Napoli. Deși nu există nici un a îndoială că Luciano a jucat un rol de ordin în comerțul clandestin de dro- el n-a putut fi condamnat din lipsă de e. În schimb, după moartea lui, unul e aghiotanții săi, gangsterul Bill Man- a declarat, într-un interviu acordat lui italian «Telesera», că Lucky Luciano se timp de mulți ani în strînsă legătură organele F.B.I., informîndu-le despre nile traficantilor de droguri. Mancuso nea că fostul său șef a fost otrăvit de lbrii unei bande de contrabandiști din elona, pe care i-ar fi denunțat Lucky. nenul toxicologic al cadavrului cele- lui gangster n-a confirmat însă ipoteza otrăvirii. Fără ca acest lucru să risi- că incertitudinile în legătură cu fosta tenie mafiotă.

Traficul de stupefiante — scrie ziarul an «Giorno» — se află în mîinile unui ăr restrîns de organizații, care sînt atit de puse la punct, încît dificultățile ției în descoperirea lor sînt aproape irmontabile. Comisia parlamentară ita- ă, care a cercetat fenomenul mafiot, a ilit că piața mondială a drogurilor este

controlată de această organizație. Organele însărcinate cu demascarea traficantilor au descoperit existența unui sistem de organi- zare meticolos: circuitul perfect sistematiz- at al mărfii, modul de efectuare a plăților, transportul, fixarea punctelor de debar- care. Legăturile la nivel național și inter- național sînt asigurate, potrivit anchetato- rilor, prin radio, telefon, telegraf, prin cod cifrat sau limbaj convențional și chiar prin semnale muzicale.

În Italia ca și în Statele Unite, în Extremul Orient ca și în Africa de nord, pe hărțile operative ale vinătorilor de pirați ai dro- gului rămîn multe puncte albe, semne ale impenetrabilității misterului ce înconjoară lumea comerțului ilicit. 12 mari importatori de narcotice controlează 90 la sută din întreg traficul clandestin din Marea Britanie. Dar în evidența poliției nu figurează decît trei, fără să existe nici măcar pentru aceștia dovezi concrete pe baza cărora să poată fi acționați în judecată.

#### PRECIZĂRI DIN SURSĂ «INTERPOL»

Este greu de imaginat o acțiune de urmă- rire mai plină de neprevăzut și de obstacole ca lupta pentru descoperirea piraților dro- gului. Uneori nici cele mai inspirate romane de spionaj nu reușesc să egaleze în ingenio- zitate operațiunile subtile și complexe în- treprinse de traficantii. Urmărirea suspec- ților și chiar a contrabandiștilor virtuali durează în unele cazuri luni și ani, în care timp agenții specializați ai lui Federal Board of Narcotics din Statele Unite sau organe de urmărire — denumite generic «stup» — din alte țări caută să identifice oamenii de legătură, curierii, revinzătorii și în primul rînd furnizorii. Sînt cazuri cînd, în mod deliberat, anumiți contrabandiști sînt lăsați să treacă peste graniță cu droguri, pentru a li se conferi certitudinea că nu sînt urmăriți. În alte împrejurări, agenți speciali își pun viața în pericol, pătrunzînd în lumea traficanților ca egali și complici ai acestora. Rareori se comunică însă în presă numele vreunui asemenea temerar executat de mafioți, după ce a fost «mirosit» că este om al legii. Poate că în privința complexității și avatururilor acestei activități pline de riscuri desfășurate de următorii neguță- torilor de drog, persoana cea mai indicată să-și spună părerea este însuși secretarul general al organizației «Interpol», domnul M. Sicot. Într-un interviu acordat «Revistei

internaționale de criminologie și poliție tehnică», acest specialist face o seamă de precizări valoroase în legătură cu caracterul luptei împotriva comerțului de narcotice. Întrebat dacă există o organizație interna- țională a traficantilor de droguri, dl. Sicot declară categoric: «Sînt absolut sigur în această privință: nu există un «gang» uni- ficat la scară internațională. Există în schimb numeroase bande mai mult sau mai puțin legate între ele, care operează pe cont propriu, fiecare în parte».

lată de ce ar fi prezumțios, continuă reprezentantul «Interpol»-ului, să se afirme de pildă că Lucky Luciano era «împăratul» drogului. Formula este drăguță, dar ne- veridică. Dacă, după ce s-a întors la Napoli, el a continuat comerțul cu stupefiante, cei de la «Interpol» nu știu nimic. Oricum, nu au existat nici un fel de probe care să susțină o asemenea ipoteză.

Întrebare: În ciuda legii represive, marii traficantii continuă să țină în șah poliția. Ce credeți în această privință?

Răspuns: Este cert că afacerile cu stupe- fiante sînt dintre cele mai delicate cu care are de-a face poliția. Anchetetele sînt foarte complicate. În cazul unei crime, studiul cadavrului poate să ofere indicii concrete, pe cînd în traficul stupefiantelor nu există urme în înțelesul propriu-zis. De aceea, trebuie să recurgem la un rău necesar: informatorul. Și uneori să folosim metode pragmatice, adică să introducem în circuitul drogului de contrabandă indivizi susceptibili să ne furnizeze informații care să înlesnească urmărirea polițistă.

În lumina unor asemenea dificultăți este mai lesne de înțeles de ce căpeteniile diferi- telor ganguri continuă să opereze nestin- gherite iar progresele luptei antidrog sînt lente. Într-un raport cuprinzînd concluziile Comisiei pentru stupefiante a O.N.U. se arăta de altfel că «lupta contra traficului ilicit de stupefiante n-a progresat în cursul ultimilor 25 de ani», de la data cînd au intrat în vigoare cunoscutele convenții de la Geneva.

#### OPERAȚIA «INTERCEPT»

În cartea sa intitulată «Secretele drogului», Jean Sussini supune unei virulente analize critice modalitățile folosite pînă în prezent pentru combaterea flagelului toxicomaniei — de la traficant la consumator. «Este necesar ca problema drogurilor să fie abordată în termeni moderni», susține Sussini, com-

bătînd tendințele de a se prezenta romanțat activitatea neguțătorilor de otravă. Autorul arată, pe temeiul argumentelor, că în prezent comerțul acesta ilicit a căpătat «dimensiuni criminale și pe alocuri o alură de geno- cid». Iată pentru ce Sussini pledează pentru demitificarea luptei antidrog. Problema stupefiantelor «formează un tot» și cere o politică unitară coordonată atît în ce pri- vește acțiunile de represiune cît și cerce- țările cu caracter științific.

Pericolul extinderii traficului clandestin și implicit al consumului de narcotice este atît de mare, încît sînt necesare, mai mult ca oricînd, măsuri radicale. «Este de ajuns — scrie «Tribune de Genève» — ca în rețeaua de apă potabilă a unei localități să se toarne un litru de L.S.D. pentru că întreaga popu- lație să fie cuprinsă de halucinații».

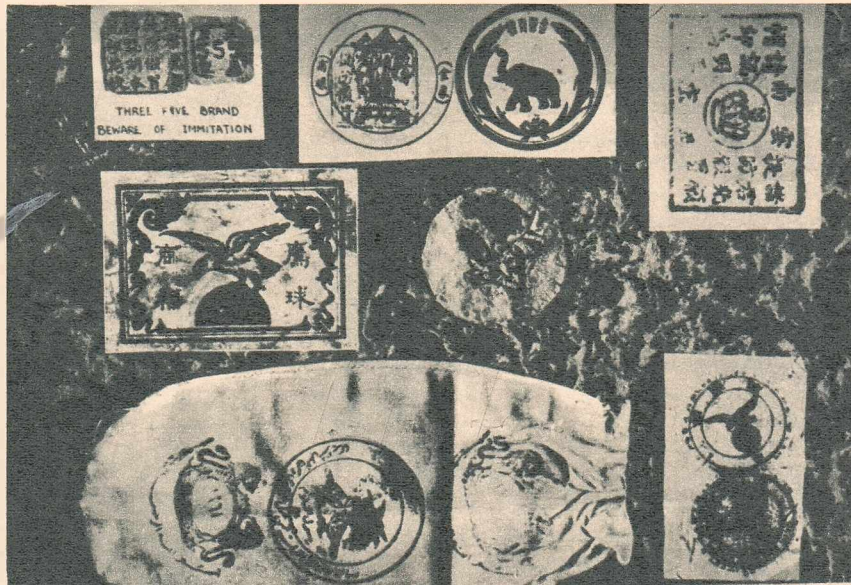
Jack Ingersoll, directorul Biroului federal american pentru stupefiante, a furnizat cifre alarmante în legătură cu extinderea traficu- lui ilicit și creșterea consumului de dro- guri în S.U.A. La rîndul său președintele Nixon și-a exprimat profunda îngrijorare atunci cînd a declarat în apelul adresat guvernatorilor statelor americane că «dro- gurile distrug moralul națiunii ame- ricane».

Operațiunea «Intercept» declanșată pen- tru o perioadă nedeterminată la 21 septem- brie 1969, de către S.U.A., la granița ameri- cano-mexicană a fost socotită drept una dintre acțiunile decisive pentru jugularea, cu mijloacele cele mai moderne, a traficulu- lui intens de substanțe halucinogene ce se practică în cele aproape 50 de puncte de frontieră terestră și aeriană. În cele patru luni care au trecut de la începerea opera- ționii de interceptie s-au obținut, fără îndoială, rezultate considerabile. Au fost confiscate imense cantități de droguri, au fost arestați contrabandiști, a fost simțitor redus circuitul clandestin. Măsurile asemănătoare luate în diferite țări din Europa occidentală s-au soldat și ele cu o serie de «capturi grele».

Este totuși greu de presupus că un flagel cu un caracter social-economic atît de pre- gnant poate fi combătut eficient prin opera- ționi polițienești, oricît de perfecționate ar fi mijloacele folosite. Într-o societate ale cărei baze înseși generează viciul, oferind cîmp larg de desfășurare traficului și consu- mului de droguri, eradicarea flagelului stupefiantelor, ca fenomen social și economic, nu poate fi decît o chestiune de perspectivă foarte îndepărtată, dacă nu imposibil de realizat.

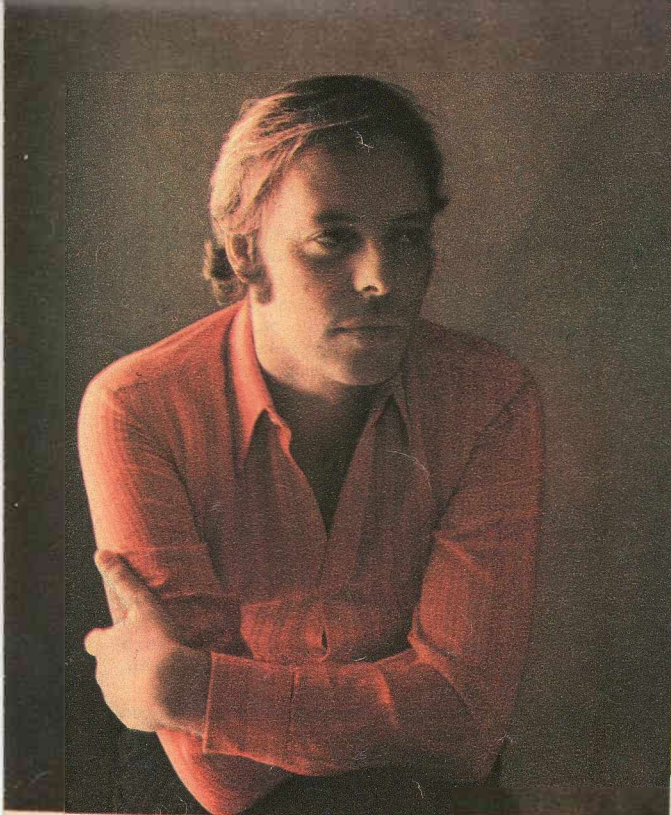


# piratii drogului



Și marfa de contrabandă trebuie să aibă «personalitate». Fiecare furnizor, fiecare zonă producătoare are emblema respectivă. Opiul thailandez — un elefant, cel libanez — un cedru, cel din Hong Kong — un taur etc.

New Jersey:  
unul dintre pirații drogului,  
încolțit de agenții poliției.



Muzica ușoară creează și titluri de noblețe ciudate. Tony Pinelli este «unul dintre cei mai bine vinduți» cântăreți în Grecia.



Dik-Dik — cinci băieți în luptă cu perfecțiunea.



«Doi ochi ce nu se un glas de și se face c Nita F

# VISĂTORI A URLĂTORI?

**O**ncotro se îndreaptă muzica ușoară italiană? Să spunem că sîntem stăpîni pe o situație discret-solidă, deși cea mai importantă emisiune de televiziune. «Canzonissima», ne-a adus mai degrabă bătaie de cap tuturor decît vreun gram de glorie cuiva. Adevărul este că publicul italian s-a săturat de podoabe false și istorioare vechi. Vrea să asculte cîntece, și dacă se poate, să fie și frumoase. Acesta este și motivul pentru care Johnny Dorelli a devenit din cântăreț prezentator, chiar în cadrul Canzonissimei. Dorelli are o piață proprie de desfacere a discurilor foarte sigură; este un cântăreț cu stil și un bun meseriaș, rămîne una dintre vedetele cele mai bine cotate, dar de acum încolo va aparține mai mult teatrului decît cîntecului. Împreună cu iubita lui, actrița Catherine Spaak, a interpretat «Așteptîndu-l pe Jo» în mai toate teatrele italiene.

Caterina Caselli — care între un cîntec și altul a pus pe picioare o firmă de mozaicuri pentru pardoseli (ea singură desenează motivele și apoi le brevettează) — a lansat de curînd cîntecul «Emanuel», o poveste de dragoste pe care însuși protagonistul a uitat-o și după care plînge. Deși «Emanuel» este mai puțin siropos decît alte cîntece pline de «lapte și miere», Caselli pare a fi cântăreața care nu mai izbuteste să spargă clișeul «amor și sentiment».

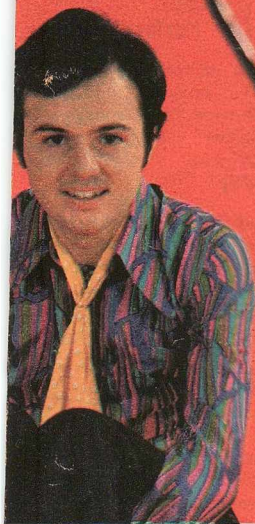
Numele care se impune din ce în ce mai mult este cel al lui Mario Tessuto, — aparține casei discografice C.G.D. — un napolitan de 25 de ani. Cu melodia «Liza cu ochi albaștri» a deținut mult timp primul loc la «Hit Parade» (cel mai important clasament italian). Nu demult a imprimat cîntecul «Cu născutul pe sus», delicat și totodată ușor de fredonat. S-ar putea ca Tessuto să întreprindă un turneu în România, în primăvara aceasta. De altfel, l-am întrebat mai de mult dacă ar vrea să cunoască frumoasa dumneavoastră țară și s-a arătat cum nu se poate mai entuziasmat.

O casă discografică ce lansează mulți tineri este «Phonogram». La ora de față ea are două vedete în fruntea clasamentului celor mai îndrăgiți cântăreți. Este vorba de Moustaki, un grec bărbos care a dobîndit mult succes cu «Străinul», un cîntec cam simpluț, dar foarte frumos. După Moustaki vine Johnny Hallyday. Adolescenții se dau în vînt după acest francez cu chică. În spate își așteaptă rîndul la vede-

Caterina Caselli împacă cîntecul cu afacerile.



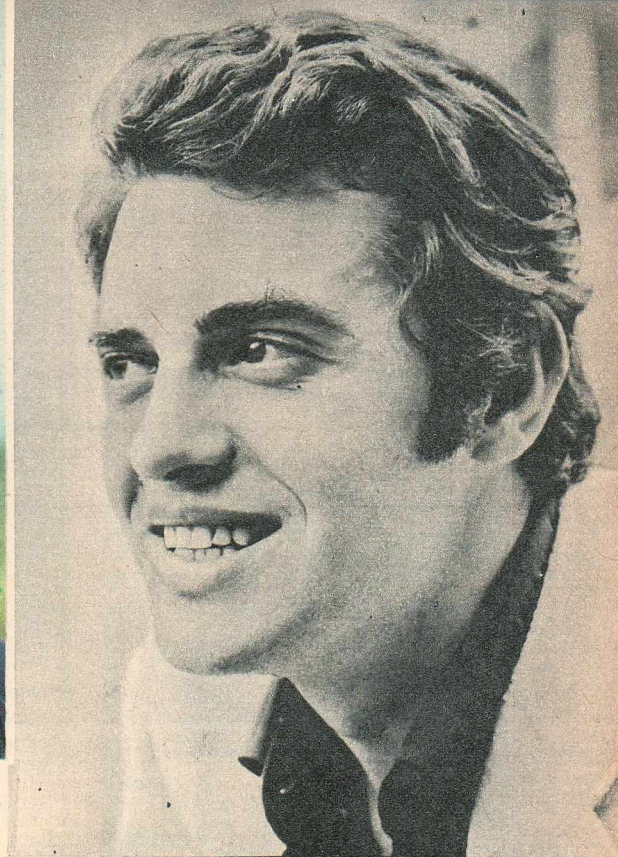




Un cîntăreț  
pentru fetele visătoare:  
Gianni Farano.



Pentru Johnny Dorelli  
teatrul este un adăpost  
mai sigur.



Mario Tessuto  
primul loc  
la Hit Parade.

## ACTUALITĂȚI DIN MUZICĂ UȘOARĂ ITALIANA

Corespondență specială  
de la Giuliano ORLANDO

riat alți tineri. Milanezul Gianni Farano (24 de ani) s-a bucurat de-o bună primire cu al său «Ochi arbinți», are un glas cultivat, nu prea puternic, dar răcut. În orice caz, este pe gustul fetelor cărora le place să viseze, nu să urle. Farano este un cîntăreț care se confesează.

Vana, o frumoasă grecoaică, s-a căsătorit cu un cîntăreț italian, — unul dintre cei mai «vînduți» soți în Grecia — Tony Pinelli, iar acum ne cucerește cu refrenele sale melodioase. (Vana, fiica unor armatori bogați, care nu-i îngăduiau să se mărite cu Pinelli, a fost eroina unei nunți romantice, într-o măștiere uitată.)

Tot casei «Phonogram» aparține și Nita Rossi, fată cu ochi verzi greu de uitat, cu un glas de care se face dor. Nita s-a născut în Anglia, părinții ei sînt englezi, iar bunicii, italieni. Discul care a lansat-o se numește «Nu se știe niciodată», iar cîntecele sînt esele și cine vrea să le învețe nu trebuie să facă nici un efort.

Dar să consacram cîteva cuvinte și artiștilor care au vizitat România, care n-au uitat țara unde, se pare, și-au lăsat o bună amintire. Să vorbim puțin despre grupul Dik-Dik, cei cinci băieți care cu «Primăvară, primăvară» au atins o perfecțiune corală cu care puține alte formații se pot lăuda.

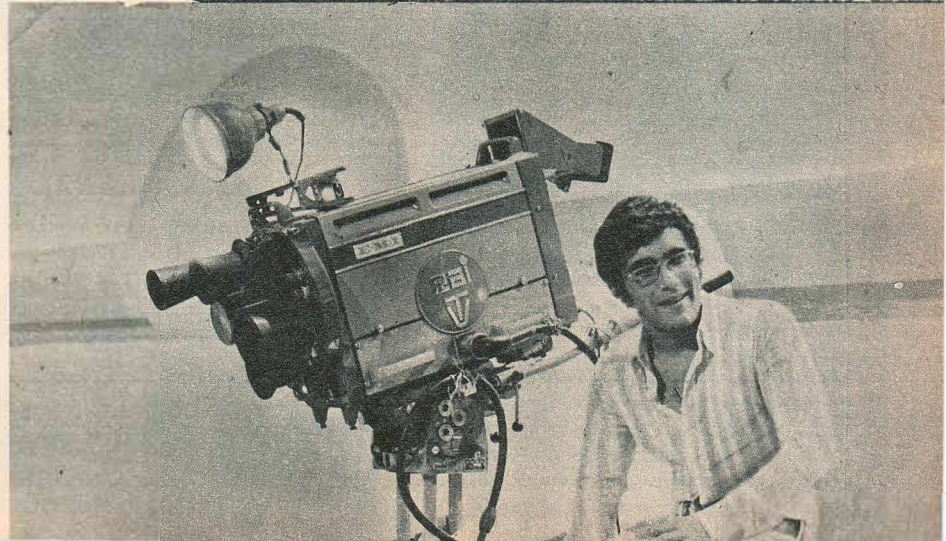
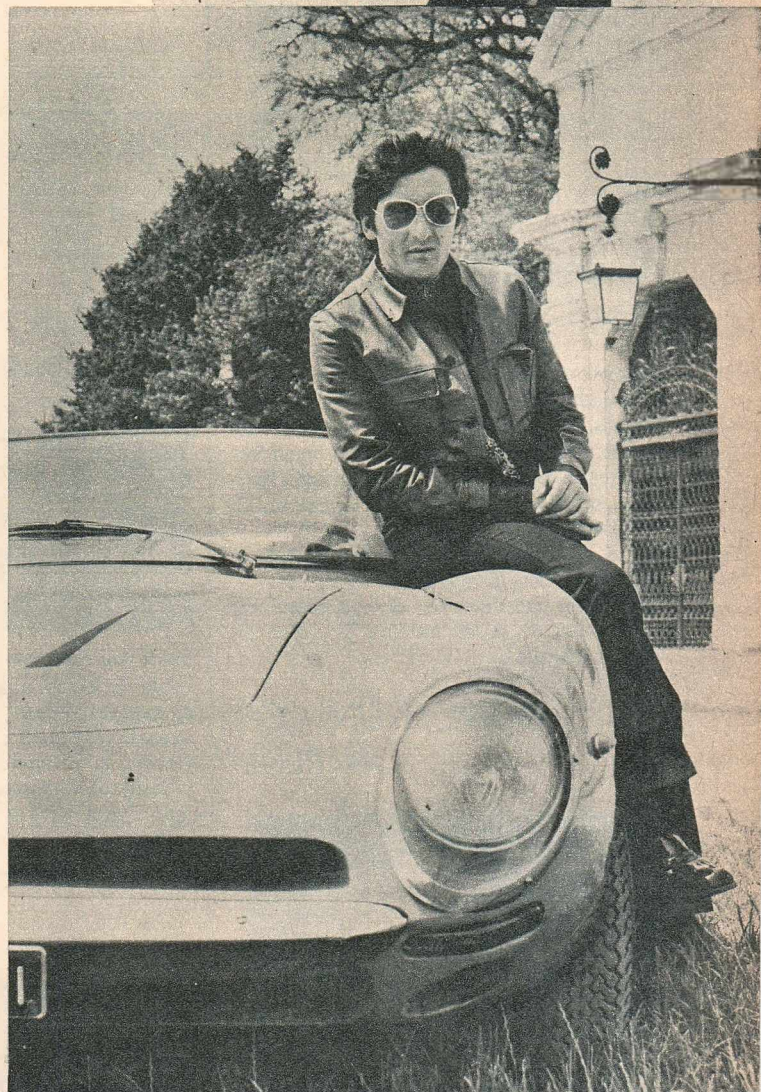
Desigur că nu ați uitat-o pe Milva. Frumoasa și bravă noastră cîntăreată a avut în vremea din urmă o viață cam agitată. Divorțul său a stîrnit multă vîlvă și critici aspre, poate de aceea ultimele sale două melodii sînt un fel de ecou al biografiei ei actuale: «Dacă va trebui să plîng» și «Avea o inimă mare». Milva a abordat și teatrul în ultima vreme, a jucat în piese de Brecht și Ruzante.

În sfîrșit, într-o altă ordine de idei, cîteva vorbe bune trebuie să spun și despre Ambra Borelli, o fată modernă, — cu toate calitățile și defectele tinerelor de astăzi — și despre spaniolul Julio Iglesias, care vă este cunoscut de la «Cerbul de aur». Julio imprimă acum pentru «Decca», iar fetișcanele nu obosec să-l numească «bello, bello».

Am vrut să fac o panoramă a muzicii ușoare italiene și iată, mă trezesc că am terminat aceste rînduri cu un spaniol. Dar nu se spune oare că lumea muzicii ușoare este o lume nebulă-nebulă? Atunci nu e chiar atît de rău finalul.

Pino Donaggio,  
un băiat liniștit,  
care evită zgomotul  
ce însoțește  
permanent lumea  
muzicii ușoare.  
Este absolvent  
al clasei  
de vioară  
a Conservatorului  
din Veneția.

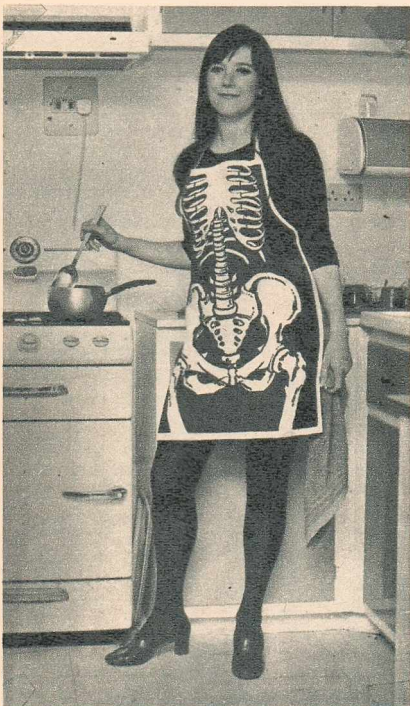
Al Bano,  
cîntărețul  
verii '69.  
A dobîndit  
importantul  
trofeu  
«Un disc  
pentru vară».



Fotografiile au fost puse la dispoziția redacției noastre de către casele discografice C.G.D. (Johnny Dorelli, Caterina Caselli, Mario Tessuto), PHONOGRAM (Gianni Farano, Nita Rossi, Tony Pinelli), E.M.I. (Al Bano, Pino Donaggio).

# varietăți

AH, CE ȘOȚULEȚ  
DRĂGUT!



Magazinul londonez purtând emblema (nici mai mult, nici mai puțin) «Am fost valetul lordului Kitchener» a pus în vânzare asemenea șorturi pentru gospodine și bucătărese, menite să reducă din apetitul comensilor supradimensionați. Căci, imaginați-vă următorul scurt dialog:

**Soțul** (îndrăgostit, dar infometat): Iubito, ce avem astăzi la masă?

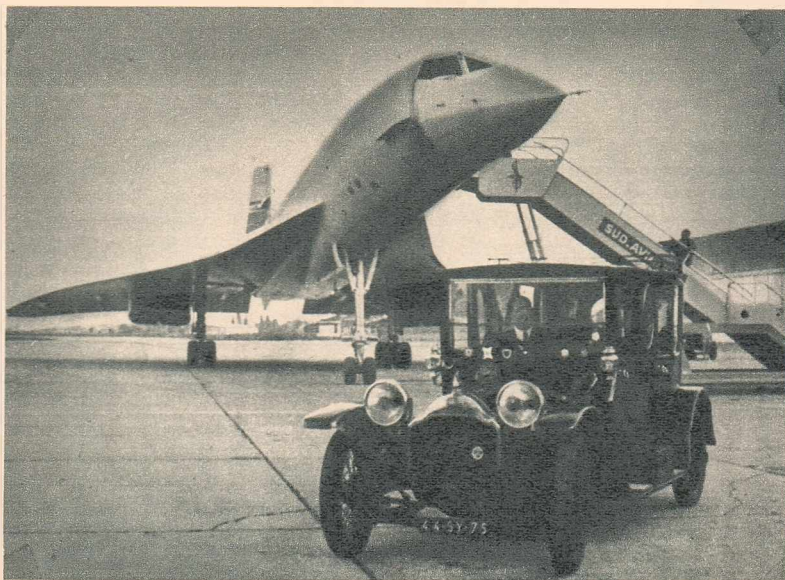
**Soția** (tot îndrăgostită, dar cu șortul cel nou): Supă de os cu măduvă și ciolan pe varză, iubitulule!...

N-AVEȚI UN CEAS  
ÎN PLUS?



De ce-i trebuie, oare, tinerei din fotografie șapte ceasuri? Simplu: pentru a face reclama unui ceasornicar din Düsseldorf, care dorește să relanseze moda ceasurilor de damă cu căpăcel, de pe vremea bunicii. Ce-i drept însă, căpăcelele respective, încrustate cu metale prețioase și emailuri colorate, sînt adevărate mici opere de artă.

SE ÎNFRUNTĂ ERELE...



Domnul André Turcat, directorul serviciilor de încercări ale companiei britanice «Sud Aviation», sosește pe pista de încercare pentru noi probe ale prototipului supermașinii de zburat «Concorde 001», descinzînd dintr-un automobil tip... 1908.

CINE SE SCOALĂ DE DIMINEAȚĂ!...



Studentul canadian Tom Struve din Vancouver a pornit din Londra, pe patine cu roțile, la 7 septembrie anul trecut, hotărît să ajungă la «Expo '70»-Osaka în ajunul deschiderii acesteia, în aprilie.

Aceasta înseamnă că el va parcurge pe patine cu roțile peste 18 000 km, pentru fiecare zi revenindu-i peste 60 km.

În fotografia noastră, originalul călător se îndreaptă spre frontiera cu Bulgaria, după ce a părăsit Belgradul. Drum bun!

EL FUGITIVO



Punct  
și de la capăt

● Buletinul oficial din Republica Sud-Africană anunță următoarea schimbare de nume: Dl. Gnanasamuthamurthi Naiker dorește să se numească în viitor Gnanasamuthamurthi Moodley!

● În statul Indiana (S.U.A.) s-a propus introducerea obligatorie, în toate barurile, a unor aparate pentru măsurarea cantității de alcool din singe. Se crede că astfel consumatorii conducători auto vor deveni mai temperați.

● Pentru a putea ajuta femeile să se gospodărească cit mai economic, un mare magazin newyorkez le oferă spre vânzare un computer care să le dea cele mai necostisitoare soluții. În afară de una: dacă să cumperi sau nu acest creier electronic, al cărui preț e «derizoriu»—11 000 dolari!

● Un deținut din Perth (Australia) a avut un noroc și, în același timp, un ghinion neobișnuit. Lucrînd pe zidul închisorii, a căzut și s-a pomenit, liber și neobservat de paznici, în afara nitenciarului. Cum însă în cădere și-a fracturat un picior, a bătut la poartă implorînd să fie reprimat!

● Raimundo Alves da Silva, locuitor al Braziliei, a implinit 90 de ani și s-a însurat cu o femeie în vîrstă de 47 ani. Dl. da Silva are 70 nepoți și 24 strănepoți și speră să mai contribuie la sporirea familiei.

● Poliția australiană este în urmărirea unui răufăcător care operează în lactobaruri. Sub amenințarea armei îi silește pe pașnicii clienți să-și golească buzunarele. Mai trebuie adăugat doar că hoțul este înarmat cu un arc cu săgeți!

● Judecătorul Saul A. Epton din Chicago a trebuit să restituie ciocănelul de ședință cu care magistrații americani păstrează liniștea în sală. Ciocănelul, care i-a fost oferit de un grup de foști delincvenți, a fost furat de la altă judecătorie!

● Pamela Wells din Topeka (S.U.A.) s-a născut în urmă cu 21 ani într-un automobil pe care mama ei îl împumutase de la un frate. Acum o lună, Pamela a devenit și ea mamă, născînd tot într-un automobil pe care l-a împrumutat de la fratele ei pentru a se duce la maternitate.

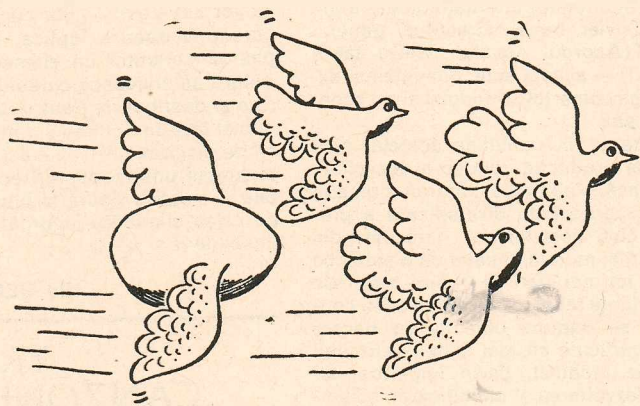
● Un tînăr scriitor francez, George Perec, a scris un roman intitulat «Disparația», în care pe 300 de pagini tipărite nu apare nicăieri litera «e», una dintre cele mai frecvente vocale ale limbii franceze. Alt tînăr francez, Roland Topor, a scris la rîndul lui o carte, «Erika», tipărită în 160 de pagini, avînd cîte un singur cuvînt pe fiecare pagină.

● Cauzele înmulțirii nașterilor sînt, cîteodată, neașteptate. Astfel, statisticienii din orașul Boston au constatat că în urma unui viscol care bîntuise regiunea, paralizînd orice activitate timp de cîteva zile, exact cu nouă luni mai tîrziu clinicile de naștere au fost luate cu asalt de către femei.

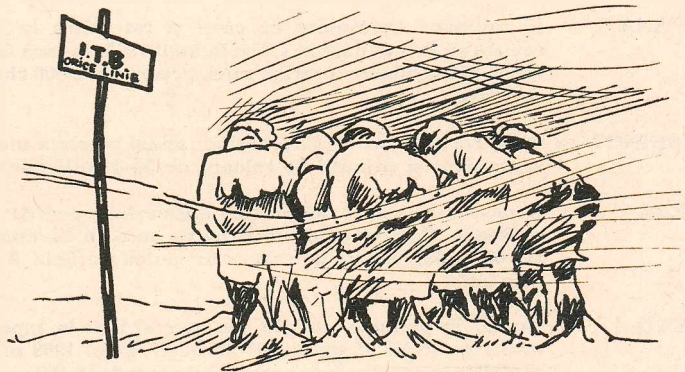
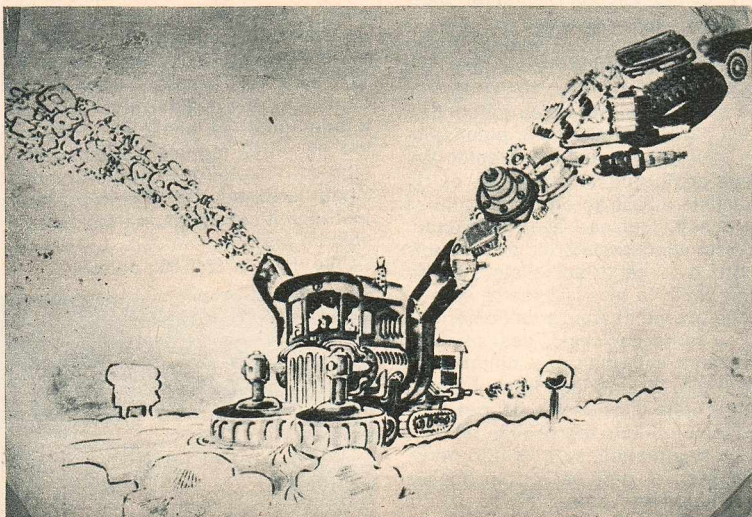
Pelicanul nu este numai un mare meșter al pescuitului, ci, atunci cînd se află în călătorie, și un iscusit maestru al evadării. Personalul grădinii zoologice «Bronx Zoo» din New York are mult de furcă cu el la începutul iernii, atunci cînd trebuie să-l conducă în adăposturi. Tentativele păsărilor, de a o lua razna și contramăsurile întreprinse de paznici dau loc, atunci, la adevărate spectacole de circ, vesele și pline de neprevăzut, mult gustate de public. Adevărate scene ca cea surprinsă în fotografia de față se termină printr-o eschivă inteligentă a fugărilor, provocînd următorului o baie nedorită.



Redobinziți-vă calmul prin yoga.



Copilul minune...



## LA RECE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
F	R	I	C	O	S			A	S	T			
2	R	E	N	I		I	N	E		C	T		
3	I	C	F		T	I	G	A	R	A			
4	G	E	R	A	E		H			R			
5		I	P		C	U	R	A	I	O	S		
6	D	E	G	E	R	A	T	E		S	A		
7	E	C	U		A	A	A			O			
8	R		R	A	C	I	T	U	R	A			
9		A	A	A						R	I		
10	T	A	T		A					A	R		
11	F	E	R	T	A						A		
12	C	A			C	O	N	G	E	L	A	T	I

**ORIZONTAL:** 1) Tremură dar nu de frig (pl.) — Acești. 2) Veșnic călători pe întinderile înzăpezite — Țințar aducător de friguri. 3) Institutul de cultură fizică (abr.) — Se spune că poate fi fumată uneori și la rece. 4) Numele popular al lunii ianuarie — Nume bărbătesc. 5) La gripă! — Cu sînge rece. 6) Înghețate — Sac fără fund! 7) Constelație în emisfera australă — Măcar de-ar avea mere! — Pește muzical (pl.). 8) Tremură că va fi mîncată. 9) Îngheață iarna — În-sușire deosebită. 10) I-a înghețat vorba în gură — Încăpere friguroasă. 11) Rece (fig.) — La Polul Nord! — Resturi de ghețar! 12) Puțină căldură! — Conservați prin frig.

**Prietenul care și-a pierdut capul! 2)** Climă... tematică — Scoase de la rece! — Jumătate caldă, jumătate rece. 3) Dir-diiie (fem. pl.). 4) Pe jumătate reci! — Înghețatele mincișilor — Ace! — Rece! 5) Perete! — Roșii în apă fiartă (sing.) — Localitate în Japonia. 6) A se sfii (mold.) — A stat la gheață — Are o singură iarnă. 7) Făcut sloi. 8) Șea! — Extreme polare! — Se poartă cu multă căldură (fem. pl.). 9) Răcorit (fig.) — Tremurătură de voce (fam.). 10) Cea mai veche ghețarie din țara noastră. 11) Tețe! — Negru de fum — Venit domnesc (od.). 12) Aduce frig — A se căli la rece.

**Doru BĂNCULESCU**

**Cuvinte rare: ECU, ATO, SII, IRAT.**

**VERTICAL:** 1) Brrr, ce dulap! —

Dezlegarea jocului «PÎINE», apărut în numărul trecut

**ORIZONTAL:** 1) RISCOVI — COLAC. 2) ENESCU — FARINA. 3) PITE — LIO — APAR. 4) IM — PAPARA — IST. 5) NOU — PESMETI — O. 6) ALBA — CARI — TF. 7) ASIA — AA — ACAR. 8) NA — BUN — TT — LAT. 9) G — CENUSA — MAIA. 10) ARI — TAU — TRI — R. 11) JORA — RATIE — FA. 12) AZIMA — VALJEAN. 13) TACIUNE — VERDI.

# saptele zile pe pământ

- LONDRA** Stratford on Avon a fost martorul unei demonstrații neobișnuite: pentru a protesta împotriva prețurilor scăzute de achiziționare a produselor agroalimentare, fermierii din regiune au gonit pe străzi o turmă de vite, urmată de o coloană de mașini agricole.
- HAVANA** 15 milioane exemplare de cărți și tot atâtea broșuri și reviste au fost editate în Cuba în anul 1969. În țară funcționează 250 biblioteci mari și mici, precum și 2 000 chioșcuri de ziare.
- WASHINGTON** «New York Times»: S.U.A. desface anual pe piața mondială armament și muniții în valoare de 3—4 miliarde dolari.
- BERNA** Geneva dispune de adăposturi antiaeriene pentru 165 810 persoane. Potrivit unei statistici recente, în Elveția există 100 000 adăposturi, în care s-ar putea refugia 2 800 000 persoane.
- TOKYO** Numai în primele trei zile ale acestei luni în Japonia au murit pe străzi și șosele 140 oameni, iar în 1969 numărul morților în accidente de automobil a fost de 16 187.
- VARȘOVIA** Producția de cărbune a Poloniei în 1969 a fost de 135 milioane tone, cu 6 milioane tone mai mare decât în anul precedent.
- BONN** Un adevărat Las Vegas urmează să ia ființă în R.F.G., pe malurile râului Reno. Printre viitoarele construcții proiectate de arhitectul Franjo Both: 2 cazinouri, cluburi de noapte și saloon-uri de tip mexican, 70 restaurante.
- AMSTERDAM** În 1969 au dat faliment în Olanda peste 400 întreprinderi și firme, ceea ce a avut drept consecință concedierea a 15 000 salariați.
- KINSHASA** Și-a terminat călătoria nava pe pernă de aer a unei expediții științifice britanice, care și-a propus să parcurgă fluviul și râuri africane, ajungând în locuri pînă în prezent inaccesibile. Itinerarul a cuprins ape curgătoare din Senegal, Mali, Niger, Nigeria, Ciad, Africa Centrală și Congo (Kinshasa).

## de ce a succombat CONSTANZE?

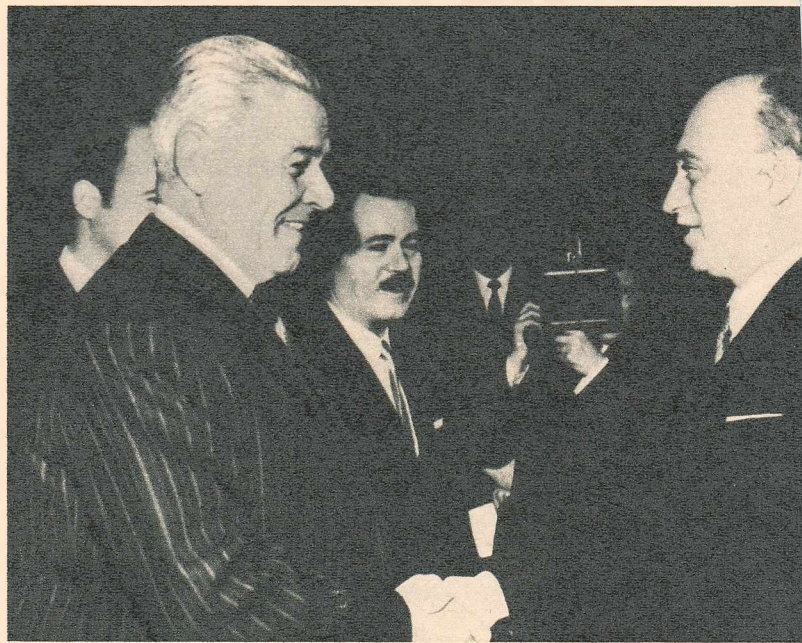
Era atât de prosperă și elegantă această «fiică a miracolului». Acum 15 ani, acum 10 ani... 60 000 de suporteri la prima apariție în public (în 1948), aproape un milion în anii ascensiunii; părintele ei legitim, omul de afaceri hamburghez John Jahr, avea toate motivele să jubileze: **Constanze** era o adevărată comoară. La vârsta de 13 ani luase asemenea proporții încît a trebuit să i se recomande... regim de slăbire. Observatori atenți au sesizat însă mult mai înainte că în evoluția ei **Constanze** manifestă anumite carențe de vitalitate, chiar dacă în perioada boom-ului din 1957 a venit pe lume — ca ajutor — sora ei **Brigitte** și mai târziu **Petra**. Milioane de femei din Germania occidentală manifestau față de cele trei surori interes și simpatie. Totuși **Constanze** părea tot mai copleșită de propria ei opulență. Devenise greoaie și dădea semne de îmbătrânire timpurie. Primul simptom alarmant a fost scăderea tirajului. Apoi, firmele de difuzare au ridicat obiecția că revista

are o greutate prea mare (peste o jumătate kilogram) și că transportul și în general vânzarea întâmpinau dificultăți. Pentru a ieși din impas, editorul Jahr a hotărît ca principalul său magazin ilustrat să treacă la apariția săptămînală. Rezultatul a fost dezastruos. **Constanze**, care pînă atunci exercitase împreună cu **Brigitte** și **Petra** un fel de monopol în presa periodică pentru femei din R.F.G., trebuia să înfrunte acum, din șapte în șapte zile, concurența necruțătoare a unor publicații noi, mai dinamice, ca «Jasmin», «Etern» și altele, care apar în tiraje uriașe.

Între timp, după stingerea luminilor prosperității, în registrele contabilității cifrele deficitului anual creșteau amenințător pe măsură ce se reduceau veniturile la capitolul publicitate și scădea simțitor numărul cititorilor. Editorul Jahr a recurs la un colac de salvare, acceptînd fuziunea cu firma **Gruner**. Or, noul asociat nu părea cîtuși de puțin dispus să suporte deficitul cronic provocat de **Constanze**. Drept pentru care a propus sacrificarea ei.

La cererea insistență a lui Jahr s-a acordat o «ultimă șansă» pentru **Constanze**: schimbarea profilului. Rețeta era: 1) lichidarea revistei **Petra**; 2) renunțarea la stilul învechit de magazin cu preocupări superficiale pe care l-a avut **Constanze** și reprofilarea ei ca o revistă «fără războaie, fără sînge și fără violențe erotice». Metamorfoza dificilă, dar mai ales tardivă, n-a dat rezultatul scontat: tirajul a continuat să scadă, reclamele la fel, iar deficitul, care era în 1966 de 1,5 milioane mărci, a crescut la 14 milioane. Cînd într-o zi indicatorul mașinii de calculat a încremenit în dreptul cifrei de 17 000 000 (deficitul previzibil pentru 1970), **Constanze** nu mai avea nici o șansă. Nefericita fiică a «miracolului economic» vest-german a succombat (cu un tiraj de 550 000 exemplare) în ajunul Anului nou, după o lungă și grea suferință.

B. DIC



Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Social România, Ion Gheorghe Maurer, a făcut în această săptămîn vizită în Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, la invitația președintelui Vecei Executive Federale, Mitia Ribicici. Acesta vizită se înscrie ca o nouă mărturie a evoluției ascendente a relațiilor multilaterale de prietenie și colaborare româno-iugoslave. În fotografie: un aspect de la primirea protocolară la Vece Executivă Federală.

## IMPERATIVUL COMERȚULUI FĂRĂ DISCRIMINĂRI

«Dacă vreun lucru este de natură să aducă o contribuție importantă și durabilă la soluționarea unor probleme interne de ordin economic și la îmbunătățirea conjuncturii economice internaționale — arăta recent Olivier Long, directorul general al GATT (Acordul general pentru tarife și comerț) — acesta este, bineînțeles, expansiunea comerțului mondial și nu «contractația» sa».

Într-adevăr, în condițiile actuale, cînd forțele de producție cunosc o dezvoltare impetuoasă, cînd cresc continuu complexitatea și gradul de diversificare a producției, cînd deci fiecare țară este din ce în ce mai mult în situația de a schimba cantități tot mai mari de bunuri materiale și cunoștințe tehnico-științifice și, în consecință, se impune obiectiv ca fiecare stat să participe cît mai activ la circuitul economic mondial, devin imperios necesare dezvoltarea și amplificarea schimburilor economice internaționale, crearea unui cadru liber acestora, lipsit de orice fel de piedici, restricții și practici discriminatorii. Sub presiunea realităților, a cererilor tot mai intense ce se fac auzite chiar din partea unor cercuri de afaceri, într-o serie de țări occidentale rezistențele față de liberalizarea comerțului dintre țări cu sisteme sociale diferite încep să cedeze. Din acest punct de vedere s-ar putea spune că în anul 1970 s-a pășit cu dreptul. Vechea lege privind comerțul S.U.A. cu țările socialiste a fost abrogată. Se știe că pe baza acestei legi, care avea un pronunțat caracter discriminatoriu, schimburile dintre S.U.A. și țările socialiste s-au situat pînă acum la un nivel foarte scăzut. Noua lege privind liberalizarea comerțului S.U.A. cu țările socialiste, deși nu înlătură toate restricțiile din calea schimburilor cu aceste țări, lărgind însă într-o măsură importantă lista produselor ce pot face obiectul schimbului, reprezintă, fără îndoială, un pas înainte, care va fi în beneficiul reciproc al partenerilor. În același timp, dacă afirmații ca de pildă cea făcută

de ministrul comerțului al S.U.A. — «tem ferm convinși că liberalizarea comerțului Est-Vest trebuie să devină o componentă a îmbunătățirii generale a relațiilor Est-Vest» — vor cunoaște pe cîrșor o acoperire faptică, un asemenea pas va constitui un element pozitiv, natură să slujească cursului spre cooperare și destindere. Pentru că, într-adevăr, numai într-un schimb viu, neîntrerupt, și în condiții de egalitate și de nediscriminare și piedici, se poate realiza sensul unei cooperări economice și culturale — treaptă sigură și premisă de bază pe calea eliminării încordării, a realizării destinderii și păcii.

Ilie ȘERBĂNESCU

## TROFEL „CANZONISSIMA

Cunoscutul interpret de muzică ușoară și actor de cinema Gianni Morandi (în fotografie) a fost desemnat cîștigător al concursului «Canzonissima», organizat de televiziunea italiană. Pe locul al doilea s-a clasat cîntărețul Claudio Villa. În același timp cu concursul, care a durat două săptămîni, s-a organizat și o tragere la soroserie unde pe bilete erau înscrise numele de loc de cifre, numele participanților. Câștigătorul cu numele lui Gianni Morandi a fost găsit vîndut la Roma, dar pînă în prezent nu a fost identificat posesorul său, care a cîștigat un premiu în valoare de 150 milioane de lire italiene (240 000 dolari).



## Constanze

Die Tagelöhner des Hollywood-Stars Sharon Tate:

Ihr bester Freund war ihr Mörder

Die schönsten Liebesfotos von Gunter Sachs und seiner neuen Frau

Notizen-Prozess Kretsch

Wie ein Mädchen den Millionen-



Constanze — ultimul rendez-vous cu publicul.

## „ACTUL DE SFIDARE“

Correspondență specială de la Gordon SCHAFFER

ă guvernul australian nu-și va retrage trupele din Vietnam va avea de făcut o nouă explozie de proporții naționale. Aceasta este opinia profesorului William Gollan, unul dintre fruntașii mișcării anticomuniste australiene. William Gollan mi-a spus că la recente alegeri generale în Australia, Partidul laburist, care s-a prezentat pentru retragerea trupelor australiene din Vietnam, a obținut 48% din voturi, dar mișcarea de protest împotriva participării Australiei la războiul dus de Statele Unite în Vietnam este mult mai amplă. În urma marilor demonstrații anti-război din S.U.A. și după dezvăluirea crului de la Song My, aceasta a atras atenția oamenilor de aproape toate opiniile. Se apreciază că în lunile ce vin Partidul laburist va cuceri aproape sigur o poziție dominantă în Parlament, fapt care va situa guvernul și mai delicat. În ciuda formă de protest anti-războinic recentă, actul este așa-numitul «Act de sfidare» emis de 70 din cei 80 de reprezentanți ai Partidului laburist în Parlament, în rândul tinerilor care refuză înrolarea în armata australiană din Vietnam. Semnatul «Actului de sfidare» au cerut ei înșiși să se pedepșiți pe baza aceleiași legi în baza căreia un mare număr de tineri au refuzat să lupte în Vietnam au fost condamnați la cîte doi ani închisoare,

mulți alții urmînd să fie și ei judecați. Guvernul a refuzat însă să dea curs cererilor celor 70 de deputați, printre care se numără Gordon Barton, fondatorul al Partidului australian — organizație cu caracter progresist — lideri sindicali, clerici, scriitori și chiar și doi milionari. Protestatarii au delegat atunci pe unul dintre suporterii lor să ceară oficial deschiderea unei acțiuni judiciare, situație în care tribunalul avea de ales între a-i condamna la plata unei amenzi de 50 dolari sau la 25 zile închisoare. Cu toate că acuzații au refuzat să plătească amenda, autoritățile n-au luat nici un fel de măsuri pentru arestarea lor. Cei 70 de protestatari s-au prezentat atunci la Tribunalul Suprem pentru a cere să se pună în aplicare sentința de pedeapsă cu închisoarea. Ședința a fost însă ridicată fără a se pronunța vreo hotărîre. Continuîndu-și acțiunea, semnatarii «Actului de sfidare» au anunțat că pentru a fi totuși trimiși la închisoare se vor adresa Procuraturii generale. Ei consideră că astfel vor determina un și mai puternic curent de opinie publică în sprijinul australienilor care refuză să plece în Vietnam și al mișcării anti-războinic în general.

«Guvernul australian nu va putea rezista mult timp unei opoziții de asemenea proporții» — mi-a declarat, în finalul convorbirii noastre, William Gollan.



Muzeul geologic din South Kensington, Londra, oferă vizitatorilor săi prilejul de a vedea unul dintre cele mai senzaționale exponate ale ultimelor luni: mostre de rocă selenară.

## ITALIA — MONOCOLOR, POLICOLOR?

negocierile care au loc de cîteva săptămîni în Italia pentru refacerea coaliției centru-stînga urmăresc înlocuirea actualului cabinet «monocolor» cu unul «policolor». Desigur, nu este vorba de simple arințe cromatice, ci în primul rînd de o problemă de aritmetică parlamentară. Fac-politici legați de guvernul Rumor consideră să-i permită existența «monocoloră» pînă la alegerile regionale din primăvară. Acum însă, circumstanțe noi, determinate de atentatele criminale din luna iulie și de acuitatea frămîntărilor economice și sociale, i-au determinat pe poezii centrului-stînga să redeschidă de vreme dosarul voluminos al recitării coaliției. Dorința de a pune capăt rizeroratului este cu deosebire vie în rândul democrat-creștinilor. Ei argumentează că un cabinet de tranziție nu poate dura o guvernare stabilă. Cu o insistență ceva mai mică, republicanii și social-democrații dezvoltă o argumentație ilară. Partidul socialist însă, care reprezintă segmentul indispensabil al unei coaliții de centru-stînga, manifestă unele rezerve, preferînd parcă să aștepte mai mult confruntarea electorală din primăvară. Această atitudine ar avea, potrivit observatorilor, două temeuri demne de luat în seamă: pe de o parte socialisții s-ar susține inconveniențelor electorale inevi-

tabile impuse de o participare directă la guvern, pe de altă parte, ei ar conta pe o redresare a șanselor lor electorale și deci pe o poziție mai avantajoasă în tratativele de formare a guvernului de coaliție în general și față de social-democrații în special.

În această ordine de idei, nu trebuie uitat că disputa dintre cele două grupări socialiste (care s-a aflat la originea scindării fostului partid socialist și a destrămării coaliției de centru-stînga) rămîne inalterată. În termenii ei esențiali, această dispută opune preocuparea socialisților de a rămîne liberi să coopereze cu comunistii în sindicate și organele locale, insistențelor social-democraților de a face în mod organic și contractual incompatibilă participarea la coaliție cu prezența într-o acțiune unitară a stîngii.

Tocmai acest aspect evidențiază — dacă mai era necesar — locul proeminent pe care Partidul Comunist Italian îl ocupă în arena politică a țării. Bucurîndu-se de o amplă audiență în rîndul corpului electoral și situîndu-se constant în fruntea luptei revendicative și politice a maselor populare, comunistii constituie o forță fără de care nu pot fi soluționate cu succes marile probleme ale Italiei contemporane.

N. RATEȘ

## TURNEUL SPIRO AGNEW

Turneul de 37 000 mile efectuat de Spiro Agnew, vicepreședintele S.U.A., în Asia sud-est a putut îmbrăca în ochii celor vizitați caracterul unei croaziere protocolare. Importanța atribuită la Washington acestei misiuni confirmă părerea că șefedintele Nixon nu a atribuit în nici un caz acestui turneu un asemenea caracter.

Discuțiile purtate de Agnew cu oficialitățile țării vizitate au fost consacrate,

Osatura militară a noului pact ar urma să fie furnizată de Indonezia, Thailanda și Australia, în timp ce Japonia ar îndeplini rolul de principal pilon economic.

Pentru S.U.A. sistemul are avantajul de a conserva influența și interesele politice, economice și militare americane în această zonă, evitînd în același timp o implicare directă într-un eventual conflict de tipul celui din Vietnam. Această repartizare de roluri precise vine însă în contradicție cu interesele partenerilor asiatici ai S.U.A., de unde și dificultatea misiunii lui Spiro Agnew. După dezvăluirea în Congresul american a faptului

că sprijinirea directă a războiului din Vietnam oferită de unele dintre guvernele asiatice a fost asigurată de S.U.A. în schimbul unor «ajutoare» considerabile (numai Thailandei i s-a acordat un miliard de dolari), este de-a dreptul imposibil să se obțină adeziunea vreunui dintre aceste guverne cu alte mijloace decît cele cu care s-au obișnuit. Așa încît, mostrele de rocă lunară oferite ca daruri simbolice, în unele etape ale turneului, nu constituie nici ele substitute convingătoare.

C. ȚINTEA

## TRAGEDIA NIGERIANĂ

După doi ani de cumplite vărsări de sînge și de distrugerii inutile, conflictul nigerian a ajuns la episodul final — căderea ultimei redute biazefre Owerri și declarația radiodifuzată a generalului maior Philip Effiong, înlocuitorul generalului Ojukwu (care între timp a părăsit țara cu destinație necunoscută), prin care anunță că trupele de sub comanda sa depun armele. Plecîndu-se în fața superiorității militare a trupelor federale nigeriene, Effiong n-a avut altă ieșire. Ordonînd încetarea luptelor, din partea Biaferei, el a cerut guvernului din Lagos să accepte o pauză pentru negocierea armistițiului, convins fiind că trebuie să se pună capăt suferințelor și vărsării de sînge.

Cea mai mare țară a Africii contemporane, cu o suprafață de aproape un milion de kilometri pătrați, cu 60 milioane de locuitori și cu resurse naturale fabuloase, a cunoscut, sub ochii întregii omeniri, una dintre cele mai tragice pagini din

istoria ei. Luptele fratricide, ce au degenerat într-un adevărat război, s-au desfășurat pe fondul amestecului străin, care nu a făcut decît să accentueze conflictul de pe urma căruia au avut de suferit ambele părți angajate în luptă. Acum, cînd focul războiului s-a stins, Nigeria se află în fața unei probleme capitale: salvarea milioanele de oameni care au ajuns la capătul rezistenței fizice și psihice, precum și refacerea unor regiuni întregi pustiite în cei doi ani de război. Problemele sociale și alimentare fac în prezent obiectul preocupărilor unor foruri internaționale care răspund apelurilor S.O.S., venite din sursă nigeriană.

Luptele au încetat, dar tragedia nigeriană continuă, în joc fiind multe milioane de vieți care așteaptă salvarea.

În fotografie, cîteva dintre victimele războiului din Nigeria.

B.D.



## VIȚELUL DE AUR ȘI ALEGERILE

După alegerile parlamentare japoneze din ultimele zile ale anului trecut, au fost operate 518 arestări. Cei 518 sînt acuzați de încălcări ale prevederilor legii electorale. Iar 329 dintre ei s-au făcut vinovați — după cum relevă Masuo Araki, președintele Comisiei naționale pentru problemele securității — de cumpărarea alegătorilor, fapt ce pune într-o lumină destul de neplăcută însuși rezultatul scrutinului.

Formele folosite de acuzați pentru «captarea bunăvoiențelor» au fost, se pare, extrem de variate. S-a procedat în funcție de fantezie și buzunar. Se citează cazul cînd s-a recurs la metode de o evidentă naivitate. Trimișii celor ce voiau să obțină un loc în Parlament încercau să ajungă la «inima» părinților prin intermediul copiilor; în buzunarele puștanilor întîlniți pe stradă erau viriți bani, gestul fiind însoțit de sugestia de a-i convinge pe părinți să voteze pentru respectivul candidat. În alte cazuri, alegătorii s-au trezit pe neașteptate cu cîte o cutie cu săpunuri de toaletă, cu cîte un serviciu de masă sau cu alte bunuri de folosință casnică expediate acasă, trimițătorul avînd grijă să-și dezvăluie identitatea și pretențiile pe care le considera justificate de darul oferit. Dar cum mijlocul cel mai persuasiv sînt banii, au fost vehiculate sume serioase. Din relatări apărute în presa japoneză reiese că marile business — diverse cercuri de afaceri de diferiți magnai — a contribuit substanțial la victoria în alegeri a partidului liberal-democrat de guvernămint, în ale cărui fonduri electorale a văr-

sat miliarde de yeni (după unele surse, suma s-ar ridica chiar la 10 miliarde). Bani aceștia nu au servit, după cum se vede — numai obișnuitului ritual al campaniilor electorale capitaliste, ci și ca mijloc de convingere direct.

În afara celor 518 arestați, scrie ziarul «Yomiuri», alte cîteva sute de persoane se află în cercetare. Datele furnizate de poliție subliniază că numărul de încălcări ale legii electorale a fost de data aceasta mai mare decît oricînd: aproape dublu față de cel înregistrat la alegerile din 1967.

Delia ȘTEFAN



Această apariție a Ginei Lollobrigida la Londra a provocat un nou val de proteste în rîndul protectorilor animalelor: ce le mai poate rezerva viitorul tigrilor dacă toate elegantele lumii vor adopta moda maxi-paltoanelor de blană, cînd numai pentru haina Lollobrigidei au căzut jertfă 10 tigri?

**ARHIVĂ-FOTO**

## AFACEREA STAVISKI

Anul 1933. Suma intrată în «competiție»: 600 000 000 de franci francezi. «Éroul» Alexandru Staviski (foto). În toamna aceluiași an, acest rege al escrocilor lansează pe piața financiară franceză bonuri false ale băncii Creditului Municipal din Bayonne, pe care o conducea în calitate de administrator-delegat. Relațiile pe care le are în lumea politică (este prieten cu ministrul de externe Paul Boncour și în strînse legături cu diferiți deputați și senatori) fac din Staviski un personaj de prestigiu în lumea finanțelor; bonurile pe care banca le emite în continuare se cumpără deci cu toată încrederea. Abia în decembrie se descoperă falsul. Staviski — escroc rutinat, avînd la activul său multe fapte «răsplătite» cu luni grele de închisoare — fugе și se ascunde într-o vilă din Chamonix. La 5 ianuarie 1934 polițiștii aflați pe urmele lui îi descoperă ascunzătoarea. Ziariștii îl găesc însă mort. Se sinucisese sau fusese împușcat, ca să nu vorbească. La Paris mulțimea cetățenilor înșelați ridică baricade pe străzi. Parlamentul dezbate interperelările. Guvernul Chautemps este nevoit să demisioneze.

**Ion MUNTEANU**

## DEVIZUL LUI NARKIN

Avocatul american Paul Narkin a anunțat oficial că a deschis o acțiune juridică pentru compensarea financiară a masacrelor de la My Lai. Ca un bun și meticolos jurist, el a luat o bucată de hîrtie și a notat: «Conform calculelor mele au fost omorîți 470 de oameni, au fost distruse 80 de case, printre care o școală și o biserică. Acoperirea financiară a masacrelor și distrugerilor se ridică, pe baza acelorași calcule, la suma de 125 milioane dolari». Întrucît însă regulamentele militare americane prevăd pentru fiecare cerere individuală de compensație o sumă maximă de 15 000 de dolari, iar totalul pierderilor de vieți și materiale de la My Lai depășește cu mult sumele ce s-ar putea obține pe baza acestor regulamente, Narkin intenționează să mobilizeze în sprijinul său un număr de kongresmeni pentru adoptarea unei legi speciale, dedicată compensării victimelor și pagubelor de la My Lai.

Ne gîndim că dacă în cele din urmă tot se va adopta o lege specială, e mai bine și mai prevăzător să nu fie dedicată unui singur caz. Doar există atîtea alte masacre făptuite în Vietnam. Conferinței de la Paris i-au fost prezentate documente inatacabile în legătură cu astfel de fapte reprobabile comise numai în cursul anului 1969. În regiunea Quang Nam, cu o suprafață de 40 kmp și 30 000 de locuitori, așezările au fost rase de pe fața pămîntului, rămî-nînd doar o singură casă și un tufiș de bambus. La nord de această regiune, alte

## CRONICA DE TREI SECADE

### JALOUSIE (TANGOU)

Un domn eminent propune inventarea unui cârcaciur, pentru copii, cu televizor, pentru ca mama să aibă ce privi în timpul plimbării, precum și fabricarea unei linguri-pieptene pentru a culege firele căzute în supă... În acest timp, tu... Într-un orașel din statul Washington, cuiva îi vine ideea să pună la licitație — pentru sărbătorile de iarnă — două celule din închisoarea construită în 1923, de multă vreme nefolosite — și tu, de ce... «Funeral Corporation» — cea mai mare in-

**VARȘOVIA**

## MEMENTO — 25

*Coroșpondență specială de la Ian KOWALSKI*

17 ianuarie 1945, orele 10 dimineața. Zi memorabilă în istoria zbuciumată a Poloniei — ziua în care, după cinci ani și jumătate de calamitate hitleristă, pe ruinele încă fumegînde ale Varșoviei s-a înălțat drapelul național alb-roșu, simbolul eliberării orașului martir. La 17 ianuarie 1945, din cei peste un milion de locuitori ai Varșoviei nu mai erau în viață decît 160 000, pe malul drept al Vistulei. Zonele situate pe malul stîng al fluviului erau literalmente pustii — orașul întreg era un imens rug de moloz și scrum.

În timp ce tunurile mai bubuiau încă în împrejurimi, acompaniînd parcă primele cîntece ale eliberării, cei ce n-au murit în orașul care nu a vrut să piară au pornit să-i vindece rănile provocate de război. În acele zile de început, cuvîntul **reconstrucție** părea un obiectiv îndepărtat, o himeră. Varșovia era eliberată, dar primejdiile o pîndeau încă. Vreme de aproape două luni, zeci de mii de oameni nu au făcut altceva decît să depisteze și să facă inofensive 17 000 de proiectile neexplozate, 36 000 de mine. Sub ruine au fost găsite nu mai puțin de 250 000 cadavre. Reștul victimelor barbariei hitleriste — aproa-

pe 400 000 de oameni au pierit fără urmă în uriașa hecatombă. Înainte de căderea primelor bombe inamice, capitala Poloniei număra zeci de mii de clădiri vechi și noi, însumînd un cubaj de 103 milioane mc. Naziștii le-au distrus în proporție de două treimi — adică 73 milioane mc.

La 17 ianuarie 1945 polonezii au jurat să reconstruiască din temelii capitala eroică. Și s-au ținut de cuvînt. Din toate colțurile țării au fost trimise puternice detașamente de muncă. La numai cinci luni de la eliberare, Varșovia număra aproape 400 000 de locuitori, cei mai mulți fiind angajați în bătălia de pe șantierele reconstrucției. În primii cinci ani s-au reconstruit 200 000 de camere, zeci de școli, numeroase unități industriale și de deservire a populației. Începînd din 1950, reconstrucția a fost abordată planificat, vizîndu-se extinderea orașului în perspectiva transformării lui în principalul centru economic și cultural al statului socialist polonez. Acum, la un sfert de veac de la începerea epopeii reconstrucției, Varșovia este un oraș modern, care se dezvoltă în ritm trepidant, păstrînd totodată neștirbită frumusețea vechilor clădiri, complet refăcute, ca și cum n-ar fi cunoscut urgia războiului. Construcțiile vechi și cele ultramoderne alternează fără stridențe, oferînd laolaltă imaginea unui ansamblu citadin funcțional, armonios.

Pentru cititorii «Flăcării», consemnăm aici cîteva date despre renașterea Varșoviei. În ultimii 25 de ani s-au construit 780 000 de camere de locuit. În oraș funcționează azi 75 la sută din numărul institutelor științifice existente în țară. Cele 22 teatre dramatice și muzicale numără laolaltă 13 000 de locuri. În oraș apar 1 123 ziare și reviste, totalizînd milioane de



**Mormîntul soldatului necunoscut Varșovia. În fund, clădirea Teatrului operă și balet.**

exemplare. 26 muzee sînt vizitate de 3 000 000 de persoane. În Varșovia care număra azi 1 200 000 locuitori, lația activă se ridică la 600 000 cetățeni, iar fiecare al patrulea cetățean lucra într-una din unitățile industriale ale șului. Potrivit statisticii, fiecare al patrulea varșovian este posesorul unui aparat radio, iar fiecare al cincilea dispune de un televizor. Altă cifră care merită atenție: 48 000 dintre tinerii locuitori ai orașului studiază în una din cele 11 școli superioare deschise în ultimii 25 de ani. Nu trebuie uitat însă că alți 15 000 de studenți din diferite regiuni ale Poloniei urmează de mîni cursurile învățămîntului superior în Varșovia.

## APLAUZE PENTRU MARGARETA PÎSLARU

O dată cu primele concerte pe care le-a susținut în fața publicului canadian, Margareta Pîslaru a depășit «zona critică» a emoțiilor. Primirea caldă ce i s-a făcut la Montreal, Winnipeg și Toronto, ca și comentariile elogioase apărute în presa canadiană fac ca turneul transoceanic de șase săptămîni să adauge o nouă biruință la palmaresul muzical al Margaretei Pîslaru.

Seară de seară, la Marocco-Club din Winnipeg, tînăra mesageră a muzicii ușoare românești a reușit să culeagă aplauze prelungite, cîștigînd aici, ca și în alte orașe în care a concertat, o popularitate remarcabilă.

Publicul canadian, în general mai rezervat și sobru, s-a arătat uimitor de receptiv față de melodiile românești folclorice sau de muzică ușoară interpretate, în stilul ei propriu, de Margareta Pîslaru.

**Nicolae LUPU**

treprindere de pompe funebre din America — hotărăște să cumpere celebra casă de filme Warner Brass, un profesor de psihologie din Franța vindecă fumătoriai pătimași dîndu-le să fumeze într-o singură zi patru pachete de tutun — și tu, mă întreb eu, ca orice femeie prostuță (de parcă n-ași fi bărbat), de ce cînd oamenii au asemenea idei adorabile, tu de ce, de ce, de ce nu mă iubești?

### MEMENTO (BLUES)

Din primele zile ale anului ar fi bine să cunoașteți testamentul lui Mezz Mezzrow, unul dintre marii clarinetiști ai muzicii de jaz, om la 70 de ani, cu jumătate de secol muzical în cîrcă, primul creator al unei orchestre mixte formate din 7 negri și 7 albi, cetățean american alb care a cerut ca pe pașaport să se menționeze că e de «rasă neagră», fiindcă omenească avînd un număr egal de prieteni și dușmani. Testamentul sună așa: «Cînd mă voi cărăbăni, nimeni să nu țină doliu. Aruncați-mă pur și simplu într-un cuptor, amestecați-mi praful cu lac, trageți-mă la ștanță și scoateți un disc.

Scrieți pe eticheta lui: «Aici zace Mezz, ajuns în sfîrșit la el acasă»... Luați discul și duceți-l în Harlem unui copil în drențe. Ca monument, asta-mi ajunge».

Din primele zile ale anului ar fi bine să vă uitați puțin prin memoria dumneavoastră, să vedeți ce se poate arunca, ce nu vă mai folosește, uzat sau putrezit — și sînt multe! — pentru a face loc acestui testament care, cine știe cum, s-ar putea o dată să vă fie util. Eu, cel puțin, așa fac.

**Radu COSAȘU****Coroșpondență**

A. Szoni (Tg. Ocna): Mă întrebați ce mai face marele industriaș Paul Getty. Nu l-am mai văzut de pe băncile liceului, de cînd i-am suflat la latină. Mă întrebați cine e campion mondial la pocher. Nu știu, nu vă pot comunica decît ultimele hotărîri ale Congresului al treilea din Tombuctu: s-a desființat cacialmau! O minoritate s-a opus, dar...

**B. SERGIESCO**



## FLACĂRA-ALBUM

În ciuda tuturor valurilor care agită veșnic apele muzicii ușoare, Milva rămâne în continuare una din preferatele publicului italian.

